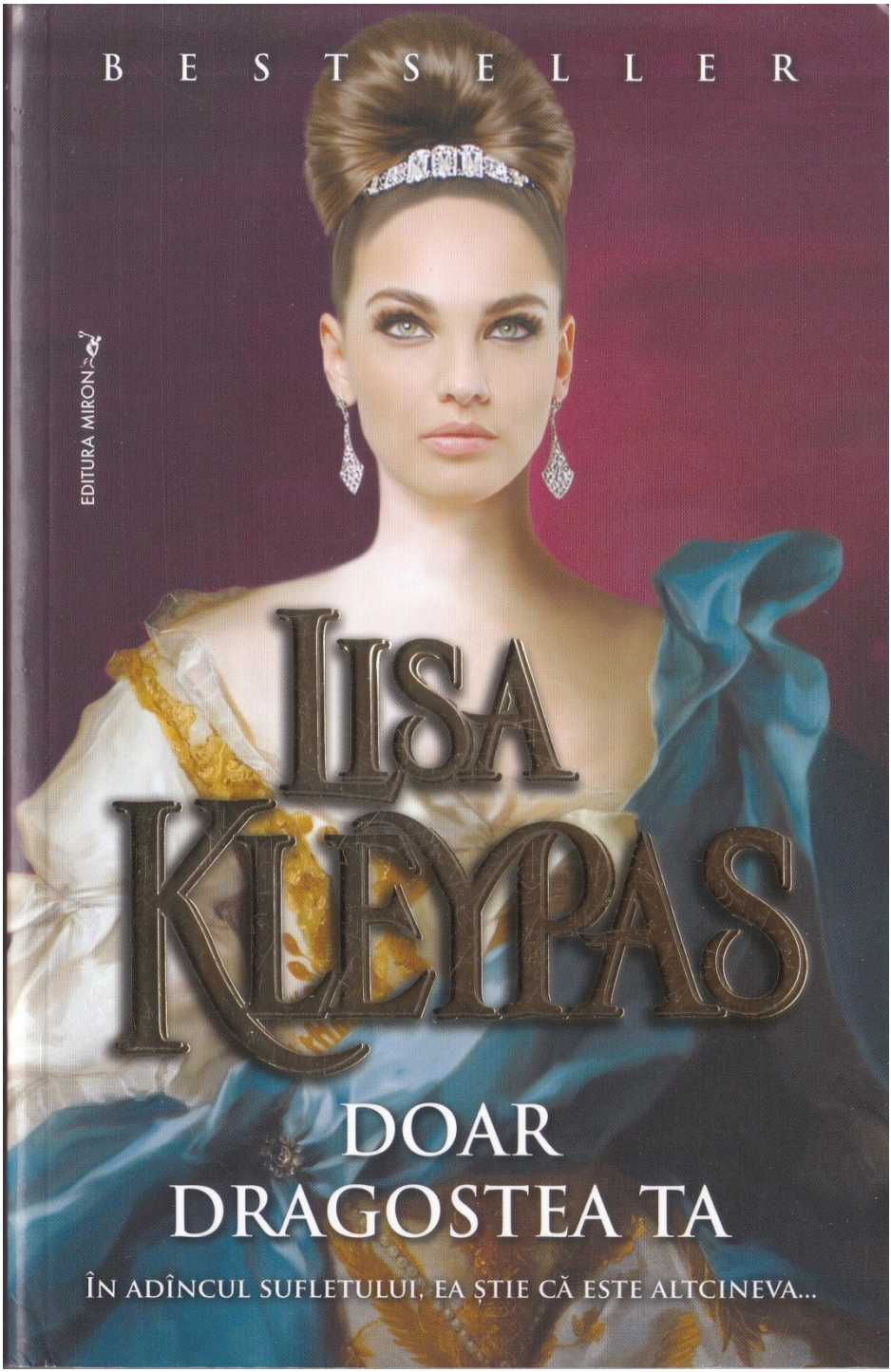
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
DOAR DRAGOSTEA TA
ÎN ADÎNCUL SUFLETULUI, EA ȘTIE CĂ ESTE ALTCINEVA...

Lisa Kleypas

Doar dragostea ta

Someone to watch over me
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii Miron

Lisa Kleypas

Doar dragostea ta

Traducere:
Gabriela Anca Marin

Cuprins

Capitolul 1.....6

Capitolul 2.....17
Capitolul 3.....34
Capitolul 4.....60
Capitolul 5.....76
Capitolul 6.....90
Capitolul 7.....104
Capitolul 8.....122
Capitolul 9.....133
Capitolul 10.....155
Capitolul 11.....168
Capitolul 12.....183
Capitolul 13.....199
Capitolul 14.....201
Capitolul 15.....213
Capitolul 16.....235
Capitolul 17.....252
Capitolul 18.....260
Capitolul 19.....273
Epilog.....285

Capitolul 1

Din clipa în care Grant Morgan a văzut-o pe femeie a ştiut că – în ciuda frumuseţii ei – nu va fi niciodată soţia cuiva.

L-a urmat pe luntraş prin ceaţa groasă care îi umezea haina. Îşi ţinea ambele mâini în buzunare şi privea cu atenţie în jur. În lumina slabă a lampioanelor atârnate de blocurile masive de granit de pe ţărm, râul părea uleios. Două vase mici de pasageri au traversat Tamisa, clătinându-se ca două jucării în apa agitată. Valuri reci se loveau de treptele de pe mal iar adierea rece de martie îi şfichiuia faţa şi urechile, pătrunzându-i pe sub cămaşă. S-a uitat din nou la apa neagră şi şi-a înfrânt un tremur. Nimeni nu ar fi putut să supravieţuiască mai mult de douăzeci de minute într-o apă atât de rece.

— Unde e cadavrul? a întrebat nerăbdător. Şi-a căutat ceasul în buzunar şi i-a desfăcut capacul. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

Bărbatul i-a făcut un semn cu capul să-l urmeze.

— Eşti Morgan, nu-i aşa? Morgan în carne şi oase… cel care-i păzeşte pe regi. N-o să mă creadă nimeni când o să spun… te credeam mai presus de treburi din astea murdare.

— Nu sunt, din nefericire, a mormăit Grant.

— Pe aici, domnule. Şi ai grijă la treaptă. Scările alunecă al naibii din cauza apei, mai ales într-o noapte umedă ca asta.

Grant a strâns din fălci şi a început să coboare. De când era agent văzuse adesea cadavre, dar dintre toate, victimele înecului erau cu siguranţă cele mai neplăcute. Cadavrul era cu faţa în jos, dar era sigur vorba de o femeie. Membrele îi zăceau aiurea, ca ale unei păpuşi de cârpă abandonată de un copil neglijent.

A îngenuncheat lângă ea, a prins-o de umăr şi a dat să o întoarcă. S-a dat brusc înapoi când femeia a început să tuşească şi să scuipe apă, cu trupul scuturat de spasme.

Luntraşul a tresărit şi el, speriat, după care s-a tras mai aproape.

— Am crezut că era moartă. Părea uimit. Era rece, jur!

— Idiotule, a şoptit Grant. Cât timp stătuse biata femeie în apa rece ca gheaţa până când trimisese el după un agent din Bow Street? Şansele ei de supravieţuire ar fi fost mult mai mari dacă s-ar fi ocupat imediat cineva de ea. A întors-o pe femeie şi i-a sprijinit capul de genunchiul lui. Părul ei lung i-a udat imediat pantalonii. Pielea îi părea cenuşie în lumina slabă iar într-o parte a capului avea o umflătură. Chiar şi aşa, i-a recunoscut imediat trăsăturile delicate. O cunoştea.

— Dumnezeule! a exclamat el. Încerca să nu lase nimic, niciodată să-l surprindă… dar să o vadă pe Vivien Rose Duvall aşa, acolo… Era de neconceput.

A deschis ochii pe jumătate, parcă simţindu-şi moartea iminentă. Dar Vivien nu era genul de femeie care să se lase înfrântă prea uşor. S-a

agăţat de vesta lui în încercarea de a se salva. Grant a luat-o în braţe şi a ridicat-o. Era micuţă şi subţire dar fustele îmbibate cu apă aproape că îi dublau greutatea. Grant a ţinut-o strâns la piept, chiar dacă apa sărată şi rece ca gheaţa i-a pătruns prin haine.

— O duci în Bow Street, Morgan? a întrebat bărbatul, urmându-l grăbit pe Morgan care urca treptele două câte două. Bănuiesc că ar trebui să vin şi eu şi să-i spun cum mă cheamă lui sir Ross. La urma urmei am făcut cuiva un bine, nu-i aşa, pentru că am găsit-o pe femeie înainte să dea ortu' popii. Nu mă aştept la mulţumiri… am făcut doar ce trebuia… dar poate că primesc totuşi o recompensă, ce zici?

— Găseşte-l repede pe doctorul Jacob Linley, l-a întrerupt aspru Grant. La ora asta trebuie să fie la cafeneaua lui Tom. Spune-i să vină imediat la reşedinţa mea din King Street.

— Nu pot, a protestat luntraşul. Am de lucru… De fapt nu mi-ar prinde rău vreo cinci şilingi.

— Îi primeşti când îl aduci pe Linley.

— Şi dacă nu-l găsesc?

— Îl aduci într-o jumătate de oră cel mult, altfel îţi confisc barca şi te trimit şi la închisoare vreo trei zile. Te-am convins?

— Te credeam un tip de treabă, a spus morocănos bărbatul. Asta până să te cunosc. Nu eşti deloc aşa cum se scrie în ziare. Câte ore am petrecut la cârciumă, auzindu-i pe ceilalţi povestind ce aflaseră despre tine… S-a îndepărtat, evident dezamăgit.

Grant a zâmbit amar. Ştia foarte bine cum îl descriseseră ziarele. Îi exageraseră faptele, făcându-l să pară un supererou. Oamenii îl priveau ca pe o legendă şi nu ca pe un om normal, cu defecte.

Transformase slujba de agent pe Bow Street într-o afacere profitabilă pentru că reuşise să câştige o avere fiind angajat de bănci să înapoieze bunuri furate. Mai acceptase când şi când şi altfel de cazuri: găsise o moştenitoare bogată care fusese răpită, servise drept gardă personală unui monarh, luase urma câtorva ucigaşi – dar băncile rămâneau clientele lui preferate. Cu fiecare caz rezolvat câştiga şi mai multă celebritate, fiind iar şi iar subiect de discuţie în fiecare cafenea şi tavernă din Londra.

Spre amuzamentul lui Grant, devenise o prezenţă indispensabilă la evenimente. Se spunea că succesul unui bal era asigurat dacă gazda putea scrie pe invitaţie: *Domnul Morgan va participa la*... Deşi se bucura de popularitate în rândul nobililor, îi era clar că nu era unul de-al lor. Femeilor li se părea interesant pentru că părea un personaj periculos iar bărbaţii îi căutau prietenia ca să pară ei înşişi mai curajoşi. Grant ştia prea bine că nu avea să fie acceptat niciodată pe deplin, ci doar la modul superficial. Şi nu avea să se bucure de încrederea lor... pentru că le ştia toate secretele întunecate, punctele vulnerabile, temerile şi dorinţele.

Un curent rece i-a învăluit, făcând-o să tremure pe femeia din braţele lui. A ţinut-o şi mai strâns şi

a traversat o stradă pietruită, plină de noroi şi mizerie. A străbătut apoi o curte pătrată în care se aflau o mulţime de butoaie pline cu apă, un coteţ de porci şi o căruţă fără roţi. În Covent Garden se găseau numeroase curţi ca aceasta, adevărate focare de infecţie. Orice gentleman în toate minţile s-ar fi ferit să se aventureze în această parte de oraş, unde îşi făceau veacul hoţi şi târfe şi unde puteai fi, ucis cu uşurinţă pentru câţiva şilingi.

Capul femeii se clătina iar respiraţia ei slabă îi atingea uşor bărbia.

— Ei bine, Vivien, a şoptit el, de câte ori nu am visat să te ţin în braţe... dar nu mă gândisem la aşa ceva.

Nu-i venea să creadă că o purta în braţe pe cea mai dorită femeie din Londra. Măcelarii şi vânzătorii ambulanţi se opreau în loc să se uite la ei, în timp ce câteva târfe ieşiseră la lumină, curioase.

— Vino încoace, băiete, i-a strigat o femeie care semăna cu o sperietoare de ciori. Am o prospătură pentru tine!

— Altă dată, i-a răspuns sarcastic Grant.

A ieşit pe King Street, unde casele în ruină erau înlocuite de altele îngrijite, de cafenele şi librării. Era o stradă curată, prosperă, unde locuiau cei din înalta societate. Grant îşi cumpărase şi el o casă elegantă, cu trei etaje. Biroul de pe Bow Street era la doar câteva minute distanţă şi totuşi părea atât de departe de reşedinţa lui liniştită.

Grant a urcat cu repeziciune treptele casei lui şi a bătut cu putere în uşa din mahon. Cum nu a

primit niciun răspuns, a mai bătut o dată. Uşa s-a deschis şi în prag a apărut menajera, pregătită să protesteze faţă de tratamentul aplicat uşii scumpe, lustruite.

Doamna Buttons era o femeie cu trăsături plăcute, bună la suflet dar extrem de strictă şi de rezervată, cu convingeri religioase ferme. Nu făcea un secret din faptul că îi dezaproba profesia lui Grant, detesta violenţa fizică şi corupţia cu care el se întâlnea la orice pas. Cu toate acestea muncea fără să dea semne de oboseală şi îi întâmpina cu rezervă şi politeţe pe toţi cei care îi treceau pragul casei.

Ca toţi ceilalţi agenţi din Bow Street care lucrau sub conducerea lui Ross Cannon, Grant se cufundase într-atât de mult în acea lume întunecată încât se întreba adesea ce diferenţă era între el şi criminalii pe care îi urmărea. Doamna Buttons îi spusese cândva că spera ca el să păşească spre lumina adevărului creştin.

— Nu mai pot fi salvat, îi răspunsese el dezinvolt. Ar fi mai bine să-ţi canalizezi ambiţiile spre un scop mai uşor de atins, doamnă Buttons.

Când a văzut povara din braţele stăpânului ei, pe chipul de obicei impasibil al menajerei s-a citit uimirea.

— Dumnezeule! a exclamat doamna Buttons. Ce s-a întâmplat?

Pe Grant începuseră să-l doară braţele.

— Era să se înece, i-a răspuns scurt trecând pe lângă ea şi îndreptându-se spre scări. O duc în camera mea.

— Dar cum s-a întâmplat? Cine e? Doamna Buttons făcea eforturi să-şi revină. N-ar fi trebuit dusă la spital?

— E o cunoştinţă de-a mea. Vreau să o vadă un doctor particular. Dumnezeu ştie ce i s-ar putea întâmpla la spital.

— O cunoştinţă, a repetat menajeră, încercând să ţină pasul cu el. Era evident că murea de curiozitate să afle mai multe dar nu îndrăznea să întrebe.

— Este o doamnă a nopţii, ca să zic aşa.

— O doamnă a nopţii… şi ai adus-o aici. De data asta te-ai întrecut pe tine însuţi, domnule.

— Îţi mulţumesc, i-a zâmbit el.

— Nu a fost un compliment, i-a spus menajera. N-ar fi mai bine să-i pregătesc una din camerele de oaspeţi?

— Va sta în camera mea, a spus pe un ton care nu mai admitea niciun comentariu.

Doamna Buttons s-a încruntat dar a pus imediat o servitoare să şteargă apa pe care o lăsaseră pe marmura din holul de la intrare.

Casa cu ferestre mari, mobila Sheraton şi covoarele ţesute de mână, toate acestea constituiau genul de loc la care Grant nici nu îndrăznise să spere cândva. Era departe de apartamentul înghesuit în care copilărise. În cele trei camere locuiau cei opt copii şi părinţii, un librar şi soţia lui. Mai târziu, situaţia lor devenise de-a dreptul tragică. Tatăl fusese aruncat în închisoarea datornicilor iar copiii au trecut de la un orfelinat la altul.

Într-un final, Grant a ajuns pe stradă. Unui negustor de peşte din Covent Garden i s-a făcut milă de el şi i-a dat de lucru şi un loc în care să poată dormi. Ghemuit lângă soba din bucătărie, Grant visa la ceva mai bun, la mai mult. Iar visele lui au căpătat o formă precisă în ziua în care s-a întâlnit cu un agent de pe Bow Street.

Agentul patrulase prin piaţă şi prinsese un hoţ care şterpelise un peşte de pe taraba negustorului. Grant se uita cu ochi mari la agentul îmbrăcat în uniformă roşie, înarmat cu un cuţit şi pistol. Părea mai mare, mai puternic decât un om obişnuit. Grant a ştiut imediat că singura lui şansă de a scăpa de viaţa la care fusese condamnat era să ajungă agent. Se înrolase în patrula de noapte la optsprezece ani, după un an fusese trecut la patrula de zi şi câteva luni mai târziu fusese ales de sir Ross Cannon în echipa de elită a agenţilor.

Ca să dovedească faptul că merita încrederea care i se arătase, Grant muncea cu zel, tratând fiecare caz ca şi cum l-ar fi privit personal. Nu se lăsa până când nu găsea vinovatul. Odată traversase chiar şi Canalul Mânecii ca să prindă un criminal, tocmai în Franţa. Pentru că avea succes după succes, Grant începuse să perceapă tarife exorbitante pentru serviciile lui, ceea ce îl făcuse să fie şi mai căutat de clienţi.

La sfatul unui client bogat care îi era dator cu o favoare, Grant investise în companii navale şi textile, cumpărase jumătate din acţiunile unui hotel şi câteva proprietăţi în vestul Londrei. Cu noroc şi hotărâre, urcase mai sus decât sperase

vreodată. S-ar fi putut retrage la treizeci de ani, dată fiind averea lui. Dar nu putea să demisioneze. Vânătoarea îi dădea fiori, pericolul îl atrăgea, ca o nevoie fizică pe care nu reuşea să şi-o satisfacă.

Ajuns în dormitor, Grant a aşezat-o pe Vivien pe patul masiv din mahon, cu baldachin. Multe din piesele de mobilier fuseseră făcute la comandă, ca dimensiunile să i se potrivească. Era un bărbat foarte înalt, masiv, căruia pragurile de sus ale uşilor şi bârnele de pe tavan îi puneau veşnic probleme.

— Oh, nu pe cuvertură! a exclamat doamna Buttons văzând cum apa din hainele lui Vivien se prelingea pe catifeaua grea brodată cu fir auriu şi mătase albastră. Va fi distrusă definitiv!

— O să cumpăr alta, a spus Grant întinzându-şi braţele amorţite şi scoţându-şi apoi haina plină de apă. A aruncat-o pe jos şi s-a aplecat asupra formei inerte de pe pat. A înjurat printre dinţi, luptându-se cu nasturii rochiei care nu se lăsau deloc desfăcuţi.

Mormăind ceva despre cât de rău arăta cuvertura, doamna Buttons a încercat să-l ajute, după care s-a dat înapoi cu un oftat.

— Cred că va trebui să-i tăiem rochia. Să aduc o foarfecă?

Grant a clătinat din cap şi dus mâna la gheata lui dreaptă, de unde a scos un cuţit cu mânerul din fildeş.

Menajera a dat ochii peste cap când l-a văzut tăind cu pricepere corsajul din material gros.

— Oh, Doamne! a oftat ea.

Grant se concentra intens asupra a ce avea de

făcut.

— Nimeni nu e mai priceput în mânuirea cuţitului decât un neguţător de peşte din Covent Garden, a spus sec. A dat deoparte materialul, dând la iveală cămaşa albă de corp de pe dedesubt. Udă fiind, ea i se lipise fetei de pielea ca neaua lăsând să se ghicească doar sfârcurile rozalii. Deşi văzuse nenumărate trupuri de femei, ceva l-a făcut să ezite. S-a luptat cu sentimentul că viola ceva – sau pe cineva – virginal. Ceea ce era absurd, de vreme ce Vivien Duvall era o curtezană recunoscută.

— Dacă vreţi, a spus menajera ştergându-şi palmele de şorţul alb, pot chema o fată să mă ajute să-i scoatem hainele domnişoarei…

— Duvall, a completat-o Grant.

— Hainele domnişoarei Duvall.

— Mă ocup eu, a murmurat Grant. O mulţime de bărbaţi au avut deja privilegiul să o vadă goală pe domnişoara Duvall. Ar fi prima care ar spune: fă-ţi treaba şi las-o încolo de pudoare. Şi apoi, după câte făcuse în seara aceea, avea şi el dreptul la o mică plăcere.

— Bine, domnule. L-a privit întrebător, de parcă nu se purta ca de obicei. Şi poate că aşa şi era. Avea un sentiment straniu, răceala pe care o simţea pe piele i se amesteca cu o căldură interioară.

Cu chipul împietrit, Grant a continuat să taie hainele ude. Mai întâi o mânecă, apoi cealaltă. Tocmai când a vrut să o ridice în şezut, ca să o dezbrace mai uşor, cineva a trecut pragul camerei

şi a scos un sunet surprins.

Era Kellow, valetul lui, un bărbat cu aparenţă demnă, cu o chelie prematură şi o pereche de ochelari rotunzi aşezaţi ferm pe nas. Ochii i-au părut la fel de mari ca lentilele când şi-a văzut stăpânul cu un cuţit în mână, aplecat deasupra trupului femeii inconştiente.

— Oh, Doamne-Dumnezeule!

Grant i-a aruncat o privire feroce.

— Încearcă să-mi fii de ajutor, mai bine. Adu o cămaşă de-a mea. Şi câteva prosoape. Şi nişte ceai şi coniac, dacă mă gândesc mai bine. Haide, grăbeşte-te.

Kellow a dat să-i răspundă dar s-a gândit mai bine şi a plecat să-i aducă ce-i ceruse. Ferindu-şi ochii de femeia întinsă pe pat, i-a întins lui Grant o cămaşă şi a ieşit în grabă.

Dorinţa de a o vedea îmbrăcată, la căldură, îi anihila orice altă dorinţă de a o vedea dezbrăcată. Abia dacă a văzut-o în timp ce-i trăgea mânecile, ajutat de menajeră… dar creierul lui a înmagazinat cu lăcomie imaginea, urmând să o savureze mai târziu.

Vivien nu era perfectă, dar tocmai în imperfecţiunile ei stătea promisiunea deliciului. Avea talia subţire, era minionă, cu sâni rotunzi, superbi. Nu era de mirare că era cel mai bine plătită prostituată din Anglia. Era drăguţă, nostimă, o bucăţică delicioasă… genul de femeie pe care orice bărbat şi-ar dori-o în patul lui, zile întregi.

Au acoperit-o pe Vivien cu pături groase iar doamna Buttons i-a înfăşurat părul ud într-unul

dintre prosoapele mari pe care le adusese Kellow.

— E o femeie frumoasă, a spus menajera, plină de compasiune. Şi este încă foarte tânără – viaţa ei s-ar fi putut schimba. Sper ca Dumnezeu să o cruţe.

— N-o să moară, a spus scurt Grant. Nu voi permite asta. I-a atins uşor fruntea ca de fildeş, după care a început să-i cureţe uşor rana de la tâmplă. Deşi se pare că cineva va fi foarte dezamăgit când va afla că a supravieţuit.

— Mă scuzaţi, domnule, dar nu înţeleg… oh… A făcut ochii mari când i-a văzut degetele coborând de-a lungul gâtului şi arătându-i vânătăile de la baza acestuia. Pare că cineva a încercat să…

— Să o strângă de gât, a completat el.

— Cine ar putea să facă aşa ceva? s-a întrebat doamna Buttons cu glas tare, oripilată.

— În majoritatea cazurilor autorul este soţul sau amantul. A zâmbit cu amărăciune. Femeilor le e întotdeauna mai teamă de străini, când de fapt cei care le fac rău sunt de obicei cunoscuţii lor.

Doamna Buttons a clătinat din cap. S-a ridicat şi şi-a netezit şorţul.

— Pot să trimit după o alifie pentru zgârieturile ei. Voi aştepta jos sosirea doctorului.

Grant a încuviinţat şi a rămas privind la chipul lipsit de expresie. Nici nu şi-a dat seama când a ieşit menajera din cameră. I-a atins obrazul cu un deget şi a scos un sunet amuzat.

— Am jurat că voi răzbuna ziua în care ţi-ai bătut joc de mine, Vivien, a murmurat el. Dar şansa mi-a surâs mai devreme decât m-aş fi

aşteptat.

Capitolul 2

Trăia un coşmar; îi era frig şi o dureau toate. Chiar şi simplul fapt de a respira era o povară asupra plămânilor ei. Gâtul şi pieptul îi frigeau, de parcă ar fi ars-o ceva pe dinăuntru. A încercat să spună ceva dar abia dacă a scos un, sunet gâjâit, agonizant.

Două braţe puternice i-au schimbat poziţia, îndesându-i o pernă sub cap. O voce joasă i-a şoptit:

— Nu încerca să vorbeşti. Uite, înghite asta. O să-ţi facă bine. A simţit o lingură caldă între buze şi a încercat să-şi ferească gura, dar bărbatul a insistat, ţinând-o ferm de ceafă. Dinţii i-au clănţănit, trupul îi tremura necontrolat. A înghiţit o lingură de ceai fierbinte îndulcit, deşi mişcarea muşchilor gâtului a fost agonizantă.

— Aşa. Mai ia o înghiţitură.

S-a străduit să o ia şi pe a doua, şi pe a treia. A ajutat-o să-şi lase capul la loc pe pernă şi a învelit-o până peste umeri. Abia atunci a încercat ea să deschidă ochii. A clipit des încercând să distingă ceva în lumina dată de lampa din apropiere. Un străin era aplecat deasupra ei, cu faţa pe jumătate cufundată în întuneric. Era brunet şi atrăgător, fără ca faţa lui să mai păstreze vreo trăsătură băieţească. Era bronzat, avea pometii fermi, nasul lung, o gură generoasă şi ochi verzi, vii. Ochi stranii, cinici, care păreau să treacă drept prin ea.

— Mor? a întrebat hârâit. Gâtul o ustura când vorbea, abia dacă putea respira. Tot trupul îi era străbătut de ace, dar cel mai rău era tremurul violent al fiecărui muşchi, până la os, de parcă era în pericol să se dezmembreze. A încercat să stea nemişcată o secundă dar tremurul a sporit şi mai mult în intensitate.

— Nu, nu vei muri, i-a spus el încet. Iar tremurul se va opri în final. Se întâmplă adesea în asemenea cazuri.

În asemenea cazuri? Ce se întâmplase? Şi de ce se afla acolo? Îi dăduseră lacrimile, aşa că şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în plâns.

— Mulţumesc, a spus cu un oftat, deşi nu ştia prea bine pentru ce anume îi mulţumea. I-a căutat mâna pentru că avea nevoie de atingerea liniştitoare a cuiva. El s-a aşezat mai bine pe marginea patului şi i-a cuprins degetele în palma lui mare. Căldura pielii lui, vitalitatea fierbinte a strânsorii au şocat-o.

— Nu-mi da drumul, te rog, i-a şoptit.

Ochii lui verzi au strălucit ciudat.

— Nu pot suporta lacrimile. Dacă plângi să ştii că plec.

— Bine, i-a răspuns ea muşcându-şi şi mai tare buza, dar lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji. Şi-a sprijinit capul de umărul lui, lipindu-şi obrazul de materialul moale al cămăşii. Îmi este a-atât de f-frig… a spus, cu buzele la urechea lui.

— Aşa se întâmplă după ce faci baie în Tamisa, i-a răspuns el sec. Mai ales în perioada asta a anului.

Ea şi-a umezit cu vârful limbii buzele crăpate.

— Cine eşti?

— Nu-ţi aminteşti?

— Nu. Eu... Gânduri şi imagini îi treceau rapid prin minte. Nu-şi mai amintea nimic. Totul se transformase într-un gol imens.

I-a dat uşor capul puţin spre spate, sprijinindu-i ceafa. Un zâmbet i-a luminat faţa.

— Grant Morgan.

— C-ce mi s-a î-întâmplat? Eram în apă... Şi-a amintit cum apa rece şi sărată îi înţepa ochii şi gâtul, îi acoperea urechile şi îi paraliza membrele. Nu mai avea aer, plămânii îi explodau, simţea cum nişte mâini necunoscute o trăgeau din adâncuri. C-cineva m-a scos la s-suprafaţă. Tu ai fost?

— Nu. Te-a găsit un luntraş care a anunţat imediat agenţii din Bow Street. S-a întâmplat ca eu să fiu singurul liber astă-seară. A mângâiat-o liniştitor pe spate. Cum ai ajuns în râu, Vivien?

— Vivien? a repetat ea confuză. De ce-mi spui aşa?

A urmat un moment de tăcere care a îngrozit-o. Se aşteptase ca ea să-şi recunoască numele... *Vivien*... A căutat cu disperare un înţeles, o imagine pe care să o asocieze numelui. Nimic. Doar întuneric.

— Cine este Vivien? Gâtul o durea îngrozitor. Ce se întâmplă cu mine?

— Linişteşte-te, i-a spus el. Nu ştii cum te cheamă?

— Nu... Nu ştiu... Eu... nu-mi amintesc *nimic*... S-a cutremurat, cuprinsă de un nou val de spasme.

Oh… mi se face rău…

Morgan i-a adus repede un lighean crem de pe masa de toaletă şi i-a plecat capul deasupra lui. După ce convulsiile au trecut, ea a rămas inertă în braţele lui. Şi-a pus capul în poala lui, tremurând.

— Ajută-mă, a gemut.

Degetele lui lungi i-au mângâiat obrazul.

— Totul va fi bine. Nu te teme.

Vocea lui, atingerea, prezenţa au liniştit-o, deşi ştia în adâncul sufletului că nimic nu va fi bine.

— Respiră, i-a spus el trasând cu palma deschisă cercuri concentrice pe pieptul ei. Cumva, ea a reuşit să inspire. Parcă o atinsese un înger cu aripa lui.

— Mă doare capul, a gemut ea. Mă simt atât de ciudat… Am înnebunit oare? Unde sunt?

— Odihneşte-te, i-a spus el. O să se rezolve toate, cu timpul.

— Mai spune-mi o dată numele tău, l-a rugat ea.

— Mă numesc Grant. Eşti la mine acasă. În siguranţă.

Cumva, în ciuda durerii pe care o simţea continuu, ea l-a simţit încercând să rămână cât mai detaşat, mai neprietenos. Nu voia să fie blând cu ea dar nu se putea abţine.

— Grant, a repetat ea, prinzându-i mâna fierbinte pe pieptul ei şi apăsând-o în dreptul inimii. Îţi mulţumesc. L-a simit cum se încorda. Extenuată, a închis ochii şi a adormit în poala lui.

*

Grant a sprijinit-o pe Vivien de perne şi a învelit-o cu grijă. A încercat să înţeleagă ce se întâmpla. Doar ajutase atât de des femei cu probleme! Nici nu-şi mai aducea aminte de câte ori. Nu mai era în stare să se emoţioneze văzând o femeie aflată la ananghie. Era mai bine pentru cei care îl plăteau, dar şi pentru el, dacă nu se implica sufleteşte şi-şi făcea treaba bine. Nu mai plânsese de ani întregi. Nimic nu ar fi putut pătrunde prin carapacea protectoare în care îşi zăvorâse inima.

Numai că Vivien, cu frumuseţea şi neaşteptata ei dulceaţă îl impresionase mai mult decât ar fi crezut că era posibil. Nu putea să nege plăcerea pe care o simţea văzând-o în casa lui… în patul lui.

Nu şi-a dezlipit palma de inima ei, ca şi cum ritmul vieţii ei depindea de asta. Voia din tot sufletul să stea cu ea, să o ţină în braţe, nu din pasiune ci din dorinţa de a-i oferi căldura şi protecţia trupului său.

S-a frecat pe obraji, şi-a trecut mâna prin părul scurt şi s-a ridicat. Ce naiba se întâmpla cu el?

Îşi aducea aminte de clipa în care o văzuse întâia oară pe Vivien de parcă ar fi fost ieri. Se întâmplase cu două luni în urmă, la un bal aniversar dat de lordul Wentworth în cinstea amantei lui. La bal fuseseră invitate prostituate care frecventau înalta societate, jucători de jocuri de noroc şi o mulţime de *dandy* care nu erau acceptaţi de aristocraţi dar se considerau deasupra clasei muncitoare. Pentru că poziţia lui Grant în societate era foarte greu de definit, era invitat la

petreceri de tot felul, de la cea mai înaltă treaptă a societăţii până la cea mai de jos. El se asocia când cu cei morali şi virtuoşi, când cu cei extrem de corupţi; le aparţinea tuturor şi nici unora.

Sala privată de bal cu picturi elaborate înfăţişându-l pe Neptun în compania sirenelor şi a delfinilor era fundalul perfect pentru Vivien. Ea însăşi semăna cu o sirenă, îmbrăcată în rochia verde din mătase care îi scotea în evidenţă fiecare rotunjime a trupului. Decolteul adânc şi poalele rochiei erau garnisite cu satin alb şi voal verde închis, în timp ce mânecile erau făcute doar din voal. Ca şi toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere, Grant şi-a dat seama că îşi umezise fustele, ca să-i stea cât mai lipite de trup, deşi afară nu era tocmai cald.

Când a văzut-o prima oară parcă a primit un pumn în stomac. Nu era o frumuseţe clasică, dar era ca o flacără, o combinaţie interesantă de drăgălăşenie şi vrăjitorie. Gura ei era ca o fantezie devenită realitate, dulce, cu buze pline, cărnoase. Îşi prinsese în creştet bogăţia de bucle de culoarea soarelui la asfinţit, expunându-şi gâtul şi cei mai frumoşi umeri din câţi văzuse vreodată Grant.

Conştientă că el o privea fix, Vivien îi întorsese privirea, cu un zâmbet care îl invita şi-l provoca în aceeaşi măsură.

— Înţeleg că ai observat-o deja pe domnişoara Duvall, i-a spus lordul Wentworth. Trebuie să te avertizez, prietene. Vivien Duvall a lăsat în urma ei un lung şir de inimi zdrobite.

— A cui este? a murmurat Grant, ştiind că o

femeie cu frumuseţea ei nu era niciodată singură.

— Până de curând a fost cu lordul Gerard. L-am invitat şi pe el la bal dar nu a venit şi nici nu a dat vreo explicaţie. Cred că îşi linge rănile în singurătate în timp ce Vivien îşi caută un nou protector. Wentworth a râs văzându-i expresia: nici să nu te gândeşti, omule.

— De ce nu?

— În primul rând pentru că te-ar costa o avere.

— Şi dacă pot să mi-o permit? a întrebat Grant.

Wenthworth şi-a îndepărtat cu un gest leneş o şuviţă de păr grizonant.

— Îi plac bărbaţii cu titlu nobiliar şi însuraţi… şi ceva mai rafinaţi decât tine, prietene. Să nu mi-o iei în nume de rău.

— În niciun caz, a spus automat Grant. Nu încercase niciodată să-şi ascundă originile. De fapt, majoritatea femeilor erau cucerite de ocupaţia lui şi tocmai de lipsa pedigriului. Poate că Vivien Duvall era dispusă să mai varieze, să renunţe la protectorii ei aristocraţi cu manichiura făcută şi atitudine plină de importanţă.

— E periculoasă, să ştii, a insistat Wentworth. Se spune că un nenorocit s-ar fi sinucis pentru ea, acum două săptămâni.

Grant a zâmbit cinic.

— Nu sunt genul care să se topească din picioare pentru o femeie.

A continuat să o privească pe Vivien, care scosese o oglindă bătută în pietre preţioase din săculeţ. S-a privit şi a atins cu vârful degetului aluniţa falsă în formă de inimă pe care şi-o lipise

chiar în colţul gurii delicioase. Era clar că nici nu-l auzea pe bărbatul care încerca să-i atragă atenţia. Plictisită de atenţiile lui, i-a făcut un semn spre masa cu răcoritoare. El a plecat imediat să-i aducă o farfurie în timp ce ea a continuat să se studieze în oglindă.

Grant a profitat de prilej. Cu un pahar de vin în mână, s-a apropiat de Vivien care tocmai îşi închidea poşeta.

— Te-ai şi întors? a întrebat plictisită, fără să-l privească.

— Însoţitorul tău ar face bine să nu lase deloc singură o femeie atât de frumoasă.

Surpriza se citea în ochii ei albaştri. Privirea i-a căzut pe paharul din mâna lui. L-a luat şi a sorbit delicat.

— Nu este însoţitorul meu. Vocea îi mângâia urechea precum catifeaua. Îţi mulţumesc. Mi se uscase gâtul. A băut din nou, privindu-l în ochi. Ca majoritatea curtezanelor de succes, avea un fel anume de a se uita la bărbaţi, făcându-i să se simtă de parcă ar fi fost singurii din încăpere. Te-am văzut uitându-te fix la mine mai devreme.

— N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Oh, sunt obişnuită cu astfel de priviri.

— Sunt sigur că eşti.

Ea a zâmbit, arătându-şi dantura albă, perfectă.

— Nu am fost prezentaţi.

Grant i-a zâmbit.

— Să găsesc pe cineva care să facă onorurile?

— Nu este nevoie. Eşti Grant Morgan, agentul

din Bow Street. Este doar o presupunere, dar sunt convinsă că nu mă înşel.

— De ce crezi asta?

— Corespunzi descrierii. Iar înălţimea şi culoarea ochilor te scot în evidenţă oriunde. Şi-a ţuguiat buzele, gânditoare. Şi mai e ceva… simt că nu eşti, în largul tău aici. Probabil că ai prefera să faci orice altceva decât să stai aici, în căldură, şi să faci conversaţie de salon. Plus că ai nodul de la cravată mult prea strâns.

Grant a zâmbit. Gulerul înalt şi cravatele apretate erau mai mult decât putea suporta, de cele mai multe ori.

— Te înşeli într-o singură privinţă, domnişoară Duvall. Nimic nu-mi face mai mare plăcere decât să stau aici, de vorbă cu tine.

— De unde-mi ştii numele, domnule? Ţi-a povestit cineva despre mine? Insist să aflu ce ţi s-a spus.

— Mi s-a spus că ai frânt multe inimi.

Ea a râs, vizibil amuzată. Ochii i-au zâmbit viclean.

— E adevărat. Dar presupun că acelaşi lucru l-ai făcut şi tu, când vine vorba de femei.

— E uşor să frângi inimi, domnişoară Duvall. Mai provocator mi se pare să păstrezi dragostea cuiva, nu să o pierzi.

— Vorbeşti mult prea uşor de dragoste, i-a spus Vivien. E doar un joc, până la urmă.

— Este? Spune-mi şi mie regulile.

— Seamănă cu şahul. Îmi stabilesc cu grijă strategia. Sacrific pionul atunci când nu-mi mai

este util. Şi nu-mi dezvălui adevăratele gânduri adversarului meu.

— Foarte pragmatic.

— Şi tu ai fi la fel în locul meu. Zâmbetul ei provocator pălise. Nu-mi place expresia ta, domnule Morgan.

Atracţia iniţială faţă de ea începuse să pălească. Ştia că nu avea rost să se implice, pentru că nu ar fi dus la nimic. Era dură, obişnuită să manipuleze, să ofere sex fără să ofere totodată şi companie. Iar el îşi dorea mai mult, indiferent de cât de frumos ar fi fost ambalajul.

I-a cercetat cu atenţie trăsăturile impasibile şi i-a zâmbit:

— Spune-mi care sunt regulile *tale*, domnule Morgan.

— Am una singură, i-a răspuns. Onestitate deplină între mine şi partenera mea.

A râs.

— Poate fi destul de neplăcut, ştii asta.

— Da, ştiu.

Conştientă că era atrăgătoare, Vivien poza în faţa lui. Îşi scotea sânii înainte, îşi punea mâna în şold ca să-şi marcheze talia. Grant ştia că ar fi trebuit să o admire dar nu se putea abţine să nu se întrebe de ce erau femeile frumoase atât de pline de ele.

L-a văzut cu coada ochiului pe partenerul lui Vivien care se apropia grăbit, ducând în mână o farfurie plină cu de toate. Era hotărât să-şi apere teritoriul iar Grant nu avea chef de o confruntare. Vivien Duvall nu merita o dispută în public.

Vivien i-a urmărit privirea şi a oftat.

— Invită-mă la dans înainte să se întoarcă. E atât de plictisitor! i-a spus în şoaptă.

— Iartă-mă, domnişoară Duvall, a murmurat Grant, dar n-aş vrea să-l lipsesc de compania ta. Mai ales după ce s-a străduit atât să-ţi aducă farfuria plină ochi.

Vivien a făcut ochii mari când şi-a dat seama că fusese refuzată. A roşit. Când a reușit să vorbească, în ton i se citea dispreţul:

— Poate că ne vom mai întâlni, domnule Morgan. O să te chem dacă voi fi asaltată vreodată de vreun hoţ de buzunare sau de vreun tâlhar de drumul mare.

— Chiar te rog, i-a spus politicos şi s-a îndepărtat.

Grant crezuse că subiectul fusese închis, dar din nefericire discuţia lor nu a rămas neobservată de ceilalţi invitaţi. Iar Vivien, dornică să se răzbune, povestise totul în aşa fel încât să dea un nou prilej de bârfă. Insinuase în faţa mai multor guri slobode că redutabilul domn Morgan îi făcuse o ofertă pe care o refuzase imediat. Ideea că faimosul agent din Bow Street încercase să-i câştige favorurile lui Vivien Duvall şi eşuase era motiv de amuzament.

— Nu este chiar atât de periculos pe cât se pretinde, dacă poate fi pus imediat cu botul pe labe de o femeie, remarcase cineva, atent să fie auzit de Grant.

Morgan se simţise rănit în orgoliul propriu de toate acele minciuni, dar păstrase tăcerea asupra

subiectului. Ştia că toate zvonurile se vor stinge de la sine dacă nu erau alimentate. Şi totuşi se enerva ori de câte ori îi auzea numele, din cauză că toată lumea din jurul lui îi pândea reacţia. Încercase să se arate indiferent dar îşi jurase că Vivien va ajunge să regrete minciunile pe care le răspândise despre el. Şi era o promisiune pe care avea de gând să şi-o ţină.

*

Grant s-a apropiat de fereastră şi a dat deoparte draperia din damasc albastru. A privit nerăbdător în josul străzii, încercând să-l zărească pe doctorul Linley. În mai puţin de un minut, o trăsură de închiriat a oprit în faţa casei. Din ea a coborât Linley. Ca de obicei, nu purta pălărie aşa că părul blond i-a strălucit în lumina felinarelor. Nu părea foarte grăbit, dar şi-a ridicat trusa grea de parcă ar fi fost un fulg şi s-a apropiat cu paşi mari de intrare.

Grant l-a aşteptat în uşa dormitorului şi l-a salutat cu o mişcare a capului. Inteligenţa şi priceperea făcuseră din Linley unul dintre cei mai căutaţi doctori din Londra, iar popularitatea îi crescuse şi datorită faptului că era un burlac arătos care nu împlinise încă treizeci de ani. Doamnele bogate din înalta societate îl solicitau în permanenţă, pretinzând că doar Linley le putea vindeca de migrene şi de bolile femeieşti. Pe Grant îl amuza nemulţumirea lui Linley care şi-ar fi dorit şi cazuri mai grave în loc să fie monopolizat de ele.

Şi-au dat mâna. Se plăceau sincer – erau amândoi nişte profesionişti care vedeau în fiecare zi tot ce era mai bun dar şi mai rău în oameni.

— Ei bine, Morgan, a spus Linley, sper să fi meritat să fi lăsat, pe masa lui Tom o ceaşcă aproape neatinsă de cafea cu coniac. Ce s-a întâmplat? Îmi pari destul de sănătos.

— Am o vizitatoare care are nevoie de atenţia ta, i-a răspuns Grant deschizând uşa şi poftindu-l în dormitor. A fost culeasă din Tamisa cu o oră în urmă. Am adus-o aici. Şi-a recăpătat cunoştinţa cam de zece minute. Ciudat este că spune că nu-şi mai aminteşte nimic. N-a ştiut nici să-mi spună cum o cheamă. Este posibil aşa ceva?

Linley a strâns din ochi, gânditor.

— Da, bineînţeles. Pierderile de memorie sunt mai des întâlnite decât ai crede. Pot fi cauzate de îmbătrânire, de consumul de alcool…

— Sau de o lovitură la cap?

— Biata de ea, a murmurat doctorul. Da, am văzut odată un caz de amnezie provocată de o lovitură la cap. Bărbatul fusese rănit într-un accident pe un şantier naval şi şi-a pierdut cunoştinţa timp de trei zile. Când s-a trezit era extrem de confuz. Putea să meargă, să scrie şi să citească, dar nu recunoştea niciun membru al familiei şi nici nu-şi amintea nimic din trecutul lui.

— I-a revenit totuşi memoria?

— După vreo cinci sau şase luni. Dar am auzit de cazuri în care memoria a revenit după câteva zile. Nu ai cum să prevezi cât va dura. Sau dacă se va întâmpla asta. A trecut pe lângă Grant, s-a

apropiat de pat şi şi-a pus trusa pe un scaun. S-a aplecat deasupra pacientei şi a murmurat în barbă: e domnişoara Duvall!

— Ai mai tratat-o?

Linley a dat din cap. Părea tulburat. Ceva îi spunea lui Grant că fusese vorba de ceva mai grav decât o banală durere de cap.

— Pentru ce anume? l-a întrebat Grant.

— Ştii că nu-ţi pot spune.

— Dar nu-şi mai aminteşte nimic. Ce mai contează dacă-mi spui sau nu?

Linley nu s-a lăsat înduplecat.

— Vrei te rog să ieşi din cameră cât îmi examinez pacienta?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Vivien s-a mişcat şi a gemut. S-a frecat la ochi şi a privit chipul necunoscut al doctorului. Grant ajunsese să-i citească fiecare emoţie, aşa că şi-a dat imediat seama că intra în panică. A ajuns imediat la ea şi a luat-o de mână. Gestul a părut să o liniştească.

— Grant, a murmurat ea, ridicând ochii spre el.

— A sosit doctorul, i-a spus. Aştept afară până te examinează, bine?

După un lung moment, ea a dat din cap şi i-a eliberat mâna.

— Ce fată cuminte!

— Păreţi să vă fi împrietenit destul de repede, a remarcat Linley.

— Aşa mă împac eu cu femeile, i-a răspuns Grant. Nu pot rezista şarmului meu.

— Şarm? s-a mirat Linley. Nu ştiam să ai aşa ceva.

Au fost amândoi luaţi prin surprindere de vocea slabă a lui Vivien:

— Asta pentru că... nu eşti femeie.

Grant a privit-o zâmbind. Poate că era pe jumătate moartă, dar instinctul de a flirta nu o părăsise. Iar el nu era deloc imun, Dumnezeu să-l ajute!

— Ai sărit în ajutorul meu, să înţeleg. I-a atins uşor obrazul cu vârful degetelor. Îţi voi mulţumi mai târziu. Obrajii lui Vivien s-au colorat uşor. Şi-a dat seama că avea un ton de seducător abia când a surprins privirea întrebătoare a doctorului.

A ieşit grăbit din cameră. Şi-a lipit spatele de peretele acoperit cu tapet:

— Naiba să te ia, Vivien, a şoptit printre dinţi.

I se păruse uşor să o respingă înainte, când o văzuse ca pe o fiinţă superficială, manipulatoare. Şi nu se mai gândise deloc la ea de când cu zvonurile pe care le răspândise prin toată Londra. Dar vine o vreme în viaţa oricărei femei – sau bărbat – când devin vulnerabili. Iar acum îi venise rândul lui Vivien. Oare îşi pierduse cu adevărat memoria sau se prefăcea? Iar dacă şi-o pierduse într-adevăr... însemna că toate zidurile ei de apărare se năruiseră. Câţi bărbaţi avuseseră şansa să o cunoască pe adevărata Vivien? Niciunul. Era sigur de asta.

Un gentleman nu ar fi profitat niciodată de o asemenea ocazie. Numai că el nu era un gentleman.

Îşi promisese cândva că Vivien va plăti pentru micul ei joc – chiar cu dobândă. Iar acum, că se

afla în casa lui, nu o va lăsa să plece până când mândria lui nu va fi satisfăcută. Avea de gând să se distreze cu ea cât timp dorea – sau până când îi revenea memoria.

A zâmbit mulţumit, iar durerea fierbinte din capul pieptului a părut să dispară.

După un timp care i s-a părut imposibil de lung, Linley a deschis uşa şi i-a făcut semn să intre. Vivien părea epuizată dar calmă. Chipul îi era la fel de alb precum perna de sub cap. A zâmbit nesigur când l-a văzut pe Grant.

— Ei bine? l-a întrebat el pe doctorul care îşi strângea trusa.

Linley a ridicat privirea spre el.

— Se pare că domnişoara Duvall a suferit o contuzie, dar nu una foarte gravă.

Lui Grant termenul nu îi era cunoscut, aşa că s-a încruntat.

— O lovitură la cap, i-a explicat Linley. Care i-a afectat creierul. Efectele durează în general câteva săptămâni, poate o lună. Este vorba de confuzie, ameţeli, stări de slăbiciune. Şi în acest caz şi de amnezie.

— Şi cum o vei trata? l-a întrebat Grant.

— Din nefericire, contuziile şi mai ales amneziile trebuie lăsate să-şi urmeze cursul. Nu pot să fac nimic altceva decât să-i recomand odihnă. Nu cred că domnişoara Duvall va avea şi alte probleme în urma întâmplării de azi, dar în următoarele câteva zile va avea stări de rău. I-am lăsat câteva prafuri digestive pentru a contracara efectul apei sărate pe care a înghiţit-o şi o alifie

pentru zgârieturi. Nu am văzut să aibă vreo fractură sau vreun traumatism intern, doar o entorsă a unei glezne. S-a apropiat de Vivien şi a bătut-o uşor pe mână. Dormi, a sfătuit-o. E cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau.

Şi-a luat trusa şi a străbătut încăperea, oprindu-se în prag ca să discute cu Grant. Privirea lui era gravă când i-a şoptit, atent să nu-l audă Vivien:

— Are urme de degete în jurul gâtului şi semne că s-ar fi luptat cu cineva. Bănuiesc că ai de gând să faci cercetări.

— Bineînţeles.

— Amnezia ei va face ca treaba ta să fie mai dificilă. Nu am experienţă în astfel de cazuri dar ştiu că mintea este un instrument fragil. Îţi sugerez ca domnişoara Duvall să rămână într-un mediu liniştit. Când se va simţi mai bine poate să viziteze locuri şi persoane familiare, în încercarea de a-i stimula memoria. Numai că trebuie să ai grijă să nu-i faci mai mult rău dacă o forţezi să-şi amintească ceva pentru care nu este pregătită.

— Nu am de gând să-i fac vreun rău, a mârâit Grant.

— Ştiu prea bine cum obişnuieşti să anchetezi oamenii. Am auzit că le-ai smuls mărturii chiar şi celor mai înrăiţi criminali… În cazul în care te gândeai să o forţezi să-şi amintească…

— Am înţeles, i-a răspuns ofensat Grant. Dumnezeule! Ai zice că mă ocup cu bătutul câinilor de pe stradă şi cu înfricoşarea copiilor.

Linley a râs văzându-l cât de tare se supărase.

— Îţi cunosc reputaţia, omule. La revedere. Îţi trimit cât de curând şi nota de plată.

— Aşa să faci, i-a răspuns Grant, fără să-şi ascundă nerăbdarea de a-l vedea plecat.

— Şi încă ceva… Victima unei contuzii este destul de vulnerabilă. O a doua traumă la cap, cauzată eventual de o căzătură se poate dovedi fatală.

— Voi avea grijă de ea.

— Bine, Morgan. Doctorul i-a aruncat un zâmbet lui vivien. *Au revoir*, domnişoară Duvall. Ne vedem peste câteva zile.

Doamna Buttons a băgat capul pe uşă, căutându-l din priviri pe Grant.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— De nimic, deocamdată.

Menajera l-a însoţit pe doctor spre scara principală.

— La ce se referea când vorbea de reputaţia ta? l-a întrebat Vivien cu voce slabă. Se părea că auzise totuşi câte ceva din discuţia celor doi.

Grant s-a aşezat pe scaunul de lângă pat. Şi-a întins picioarele şi şi-a încrucişat gleznele.

— Al naibii să fiu dacă ştiu. A ridicat din umeri. Sunt agent în Bow Street. Oamenii cu care am de-a face obişnuiesc să mintă, să evite să răspundă a întrebări, să se ascundă. Eu am un fel anume de a ajunge la adevăr şi asta le dă un sentiment neplăcut.

În ciuda epuizării, ochii lui Vivien au sclipit amuzaţi.

— Ai un fel anume… Ce vrei să spui cu asta?

El a râs ironic:

— Înseamnă că sunt capabil de orice pentru a afla adevărul.

— Oh. A căscat, încercând să rămână trează, dar extenuarea a fost mai puternică.

— Grant, i-a şoptit, dar eu ce reputaţie am?

A adormit înainte ca el să-i răspundă.

Capitolul 3

Grant s-a trezit când primele raze de soare au pătruns prin obloane. Uimit, a rămas privind la tavanul bleu din camera de oaspeţi, aşteptându-se să fi văzut baldachinul de culoarea vinului de deasupra patului său. Şi-a amintit imediat evenimentele din seara trecută. Din camera lui Vivien nu venea niciun zgomot. S-a întrebat ce fel de noapte avusese. După tot ce păţise, mai mult ca sigur că avea să doarmă întreaga zi.

Şi-a pus mâinile sub ceafă şi a mai rămas un minut în pat, gândindu-se că Vivien era acolo, în casa lui, la numai câteva încăperi depărtare. Trecuse ceva vreme de când nu mai dormise o femeie sub acoperişul lui. Vivien Duvall era la bunul lui plac... Gândul îi făcea o imensă plăcere. Iar faptul că nu-şi mai amintea ce se întâmplase între ei nu făcea decât să sporească această plăcere.

Căscând, Grant s-a dat jos din pat şi şi-a sunat valetul. A luat de pe scaun cămaşa şi pantalonii gri care îi fuseseră lăsaţi acolo şi i-a tras pe el. Era rutina de dimineaţă: se trezea la răsăritul soarelui,

îşi făcea toaleta şi se îmbrăca în douăzeci de minute, în următoarea jumătate de oră devora un mic dejun copios, timp în care citea *Times*, după care pleca pe jos spre Bow Street. Sir Ross avea pretenţia ca toţi agenţii să se prezintă la raport, nu mai târziu de ora nouă.

În mai puţin de cinci minute a apărut şi valetul cu apa fierbinte pentru bărbierit. Între timp, o servitoare strânsese cenuşa şi făcuse din nou focul.

Grant a turnat apă în vasul de porţelan şi s-a spălat pe faţă, încercând astfel să mai înmoaie ceea ce era cu siguranţă cea mai încăpăţânată barbă din toată Londra. Când a terminat cu bărbieritul, Grant şi-a pus o cămaşă albă, o vestă gri şi o cravată neagră din mătase. Uniforma oficială a agenţilor era formată dintr-o vestă roşie, haină albastră şi pantaloni bleumarin, la care se adăugau cizme înalte, negre care trebuiau lustruite impecabil. Grant ura uniforma. Pe un bărbat cu statură medie, hainele foarte colorate mai veneau cum veneau. Pentru un bărbat de înălţimea lui, efectul era devastator.

Lui Grant îi plăcea negrul. Hainele lui erau bine croite, în tonuri de gri, bej şi negru, fără accesorii, cu excepţia ceasului de buzunar. Se tundea scurt şi era adesea obligat să se bărbierească de două ori pe zi, atunci când trebuia să participe la vreun eveniment formal. Îşi făcea baie în fiecare seară – altfel nu putea să adoarmă. Din cauza efortului fizic şi a celor cu care avea de-a face toată ziua, se simţea mai mereu murdar, pe dinăuntru dar şi pe

dinafară.

Deşi majoritatea valeţilor erau chemaţi să-şi ajute stăpânii, Grant prefera să se îmbrace singur. I se părea ridicol să stai nemişcat în timp ce altcineva îţi trăgea hainele pe tine. Era bărbat în toată firea, se descurca şi singur cu un afurisit de costum. Dar când îşi spusese părerea prietenilor lui elevaţi, aceştia râseseră de el şi-i spuseseră că aceasta era diferenţa între clasa de jos şi aristocraţie.

— Vreţi să spuneţi că doar cineva din clasa de jos este în stare să încheie nişte nasturi? întrebase ironic Grant.

— Nu, îi răspunsese unul dintre ei, numai că nu au de ales. Aristocraţia, pe de altă parte, găseşte pe cineva să o facă în locul ei.

După ce şi-a înnodat cravata şi şi-a aranjat gulerul apretat, şi-a trecut pieptenul prin păr şi a aruncat o privire grăbită în oglindă. Când să întindă mâna după haina gri a auzit un zgomot înfundat venind dintr-o cameră învecinată.

— Vivien, a spus, lăsând haina deoparte. A ajuns imediat în dormitor şi a intrat fără să se mai deranjeze să bată la uşă. Menajera fusese deja la ea şi aprinsese focul.

Vivien încercase să coboare singură din pat. Cămaşa de noapte îi era înfăşurată în jurul pulpelor, părul lung îi cădea pe umeri. Stătea într-un picior, într-un echilibru fragil. Glezna luxată era umflată şi era evident că o durea, după cum şchiopăta.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Grant iar ea

s-a speriat la auzul vocii lui. Nu arăta mult mai bine decât în seara precedentă. Era la fel de palidă iar ochii continuau să-i fie umflaţi. Vrei la toaletă?

Întrebarea fără ocolişuri a făcut-o să se ruşineze. S-a înroşit. Iar o roşcată roşind merita privită, şi-a spus amuzat Grant.

— Da, mulţumesc, a şoptit ea, încă răguşită. A mai făcut un pas, şchiopătând. Dacă vrei să-mi spui unde…

— Te ajut eu.

— Oh, nu trebuie… A oftat când el a luat-o pe sus. Părea şi mai mică acum, lipită de pieptul lui. Grant a dus-o în braţe până la baie în timp ce ea încerca în van să-şi acopere coapsele. Gestul i s-a părut ciudat la o curtezană. Vivien era recunoscută pentru lipsa ei de inhibiţii, pentru felul provocator şi totodată elegant de a se îmbrăca.

Modestia nu făcea parte din repertoriul ei. De ce părea acum atât de stânjenită?

— Te vei întrema curând, i-a spus. Între timp ar fi mai bine să rămâi în pat, să-ţi protejezi glezna. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă o cameristă.

— Aşa am să fac, mulţumesc. Îşi ţinea mâinile în jurul gâtului lui. Îmi pare rău să te deranjez, domnule… A ezitat iar el a înţeles că-i uitase numele.

— Spune-mi Grant, i-a răspuns, lăsând-o cu grijă jos. Nu e niciun deranj.

Câteva minute mai târziu, când a ieşit din baie, Vivien a constatat cu uimire că el era tot acolo. A ridicat ochi spre el şi i-a zâmbit. Părea un copil în cămaşa lui, care îi ajungea aproape până în

pământ, cu mânecile răsucite de mai multe ori.

— E mai bine? a întrebat-o.

— Da, mulţumesc.

I-a întins o mână:

— Dă-mi voie să te ajut să ajungi în pat.

Ea a ezitat şi a făcut doi paşi, şchiopătând. Grant a cuprins-o în braţe şi a ridicat-o cu grijă să nu o lovească. Dintre toate femeile pe care le ţinuse în braţe, niciuna nu i se păruse atât de delicată. Oasele îi erau mici dar carnea îi era tare, voluptuoasă, demnă de a fi dorită.

S-au întors în dormitor iar Grant a aşezat-o pe pat şi i-a îngrămădit câteva perne la spate. Ea a tras imediat pătura, acoperindu-se până la gât. În ciuda faptului că ea nu se simţea bine, sau poate tocmai de aceea, Grant se lupta cu dorinţa de a o alinta, mângâia. Tocmai el, care se ştia că avea inima din granit.

— Ţi-e foame? a întrebat-o.

— Nu prea.

— Vreau să mănânci totuşi ceva, când ţi se va aduce mâncarea.

Tonul lui poruncitor a făcut-o să zâmbească.

— O să încerc.

Grant era vrăjit de zâmbetul ei... atât de cald, de strălucitor... o magie care îi lumina faţa delicată. Nu semăna deloc cu femeia egoistă pe care o cunoscuse la bal. Pentru o clipă s-a întrebat dacă era vorba de aceeaşi persoană. Dar nu avea cum să o confunde. Era Vivien, fără doar şi poate.

— Grant, a ezitat ea, poţi să-mi aduci o oglindă? Şi-a lipit palmele de obraji. Vreau să ştiu

cum arăt.

Grant a reuşit cu greu să-şi dezlipească privirea de la ea şi s-a dus la dulapul din colţul camerei. A căutat prin sertarele înguste şi a găsit un *nécessaire* din piele. În el îşi ţinea pilele de unghii, foarfecele şi alte obiecte de toaletă. Pe capac avea o oglindă. Grant s-a întors lângă pat şi i-a întins trusa deschisă.

Vivien a dus-o aproape de faţă, dar mâinile continuau să-i tremure din cauza evenimentelor din seara precedentă. Grant a întins mâna şi i-a sprijinit oglinda. Mâinile ei erau reci, degetele erau ţepene. A făcut ochii mari şi a început să respire greu.

— Ce ciudat, a spus ea, să nu-ţi recunoşti propriul chip.

— Nu ai motive să te plângi, i-a răspuns Grant răguşit. Chiar şi aşa, palidă şi plină de zgârieturi, chipul ei era incredibil de frumos.

— Crezi asta? Se privea în oglindă fără vreo urmă din automulţumirea afişată atunci la bal. Femeia *aceea* era conştientă că era atrăgătoare. Femeia *aceasta* era extrem de neîncrezătoare.

— Toată lumea o spune. Eşti recunoscută drept una din cele mai mari frumuseţi ale Londrei.

— Nu înţeleg de ce. I-a surprins expresia sceptică şi a adăugat: nu caut complimente, sincer. Numai că mi se pare că am un chip… obişnuit. S-a strâmbat, asemenea un copil care se juca cu propria reflexie în oglindă. Parcă nici nu-mi aparţine, a adăugat râzând. Ochii îi străluceau ca safirele iar Grant a înţeles, alarmat, că era pe

punctul să izbucnească în lacrimi.

— Nu, i-a şoptit. Ţi-am spus aseară ce părere am despre lacrimi.

— Da… Nu suporţi lacrimile femeilor. Şi-a şters ochii şi i-a zâmbit timid. Nu credeam că un agent din Bow Street poate fi atât de sensibil.

— Sensibil, a repetat indignat Grant. Sunt un dur. A strâns cearşaful în pumn şi i-a şters obrajii.

— Chiar aşa? Şi-a şters nasul şi l-a privit pe deasupra cearşafului. Şi-a dat seama că zâmbea, printre lacrimi. Mie-mi pari destul de uşor de impresionat.

Grant a deschis gura să o contrazică dar şi-a dat brusc seama că ea doar îl necăjea. Cu mare greutate a reuşit să-şi înfrâneze valul neaşteptat de căldură din piept.

— Sunt sensibil ca o stâncă, i-a spus.

— Mai vedem. A închis trusa şi a clătinat din cap, gânditoare. N-ar fi trebuit să-ţi cer oglinda. Arăt groaznic.

Grant i-a privit încruntat buzele crăpate. A luat borcanul cu cremă şi i l-a întins.

— Încearcă asta. Linley ţi-a lăsat o mixtură pentru zgârieturi, arsuri, uscăciune…

— Mi-ar trebui un butoi întreg, i-a răspuns, chinuindu-se să-i deschidă capacul.

Grant i-a luat borcanul din mână şi i l-a desfăcut, dar nu i l-a înapoiat. A privit-o cu mai multă atenţie.

— Nu mai tremuri atât de tare, a observat.

Vivien a roşit şi a dat din cap, stânjenită de tremurul involuntar.

— Aşa este. Numai că nu reuşesc să mă încălzesc. Şi-a frecat energic braţele. Mă gândeam... dacă nu este un deranj prea mare...

— O baie fierbinte?

— Oh, da. Entuziasmul din vocea ei l-a amuzat.

— Se poate aranja. Dar va trebui să ai mare grijă şi să laşi servitorii să te ajute. Sau pe mine.

Vivien rămăsese cu gura căscată.

— Eu... nu vreau să te deranjez... s-a bâlbâit.

— Nu-i niciun deranj, i-a spus cu blândeţe. Numai strălucirea din ochi arăta că de fapt o tachina.

O imagine a apărut în mintea ei: era în cadă, în apa fierbinte, iar el îi atingea trupul gol.

— Ce-ai roşit! a observat zâmbind Grant. Dacă nici asta nu te va încălzi, nu ştiu ce altceva ar mai putea. Şi-a trecut degetele prin crema care mirosea a anason şi le-a apropiat de gura ei: nu te mişca.

Vivien l-a ascultat şi a continuat să-l privească atunci când i-a aplicat crema. Buzele crăpate au absorbit-o instantaneu, aşa că a băgat din nou mâna în borcan. În cameră era linişte deplină, doar respiraţia ei tremurândă se auzea când şi când.

Senzaţia pe care o încerca îl tulbura profund. Voia să o sărute, să o ţină în braţe, să o aline ca pe un copil pierdut. N-ar fi bănuit niciodată că Vivien Duvall putea fi atât de vulnerabilă, de adorabilă. La naiba, dacă se dovedea că doar se prefăcea, o strângea de gât cu mâna lui!

Şi era evident că îl determinase pe un alt nenorocit să o facă deja.

Grant şi-a spus în gând că nu trebuia să se lase afectat de ea. Putea să se distreze… să obţină ce voia de la ea… dar fără să se ataşeze. Nu avea nevoie de astfel de complicaţii. I-a uns din nou buzele şi gâtul cu crema al cărei miros umpluse deja încăperea. Vivien nu s-a clintit şi a continuat să-l privească fix.

— Ne cunoşteam de dinainte, nu-i aşa? l-a întrebat în şoaptă.

A durat ceva până să-i răspundă.

— Se poate spune şi-aşa.

I-a trecu din nou degetele pe piele, pe zgârieturile adânci.

Uimită şi confuză, ea încerca să analizeze senzaţiile provocate de atingerile lui, surprinzătoarele sentimente de familiaritate şi confort pe care i le dădea prezenţa lui. Nimic pe lumea aceasta nu-i era familiar, nici măcar propriul chip… dar el o făcea să se simtă în siguranţă. Nu s-ar fi simţit aşa în compania unui străin, nu?

— Cât… de bine ne cunoşteam? l-a întrebat nesigură Vivien.

— Discutăm mai târziu despre asta. Trebuia să se gândească la ce anume putea să-i spună, şi cum. Între timp, ea trebuia să se odihnească, să-şi revină şi să rămână sub protecţia lui.

Deşi lui Vivien nu i-a plăcut răspunsul lui evaziv nu a insistat. Probabil că era prea epuizată ca să se contrazică, şi-a spus el. A scos din buzunar ceasul şi s-a încruntat văzând cât era de târziu.

— Trebuie să plec, i-a spus. Mă voi duce mai târziu la tine acasă să-ţi aduc câteva haine.

Ea a făcut un efort să-i zâmbească dar ochii îi erau rugători:

— Am familie sau prieteni pe care să-i anunţ?

— Nu ştiu nimic despre familia ta, a recunoscut Grant. O să încerc să aflu. Şi da, ai prieteni… dar nu este momentul potrivit pentru vizite. Trebuie să te odihneşti. Nu s-a putut abţine şi a mângâiat-o pe frunte, acolo unde îi apăruse o cută din cauza îngrijorării.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, drăguţo.

Vivien s-a sprijinit de perne, epuizată.

— Atâtea întrebări… A oftat.

— Vei avea curând toate răspunsurile pe care le doreşti. A făcut o pauză, după care a adăugat: deşi s-ar putea ca unele din ele să nu-ţi placă deloc.

L-a privit serioasă şi şi-a dus mâna la gât:

— Ce mi s-a întâmplat aseară?

— Asta am de gând şi eu să aflu, i-a răspuns ferm, nelăsând loc dubiilor.

*

Strada în formă de fundă data de la 1600. În ultimul secol, Bow Street avusese numeroşi rezidenţi faimoşi. Dar acum un singur nume mai conta cu adevărat… sir Ross Cannon.

Uneori i se părea că atenţia întregii lumi se concentra asupra clădirii strâmte cu patru etaje şi a faimosului ei ocupant. Cannon era şeful celor şase agenţi speciali şi a celorlalţi optzeci de ofiţeri. Agenţii se bucurau de faimă, pentru că ei erau cei

care puneau capăt revoltelor, soluţionau crime şi protejau familia regală.

Cu cinci ani în urmă, după moartea lui Fielding, multe nume importante fuseseră vehiculate drept candidaţi la postul de magistrat şef. În final fusese ales un necunoscut – Ross Cannon, cel care fusese magistrat la biroul din Great Marlboro. Cannon preluase rapid îndatoririle de magistrat şef şi îşi pusese amprenta proprie asupra biroului din Bow Street, tratând munca de detectiv ca pe o ştiinţă, inventând metodologii, testând teorii, ghidându-şi şi încurajându-şi oamenii cu un entuziasm molipsitor. Le cerea mult oamenilor dar era extrem de motivat. Oricare dintre ei ar fi fost în stare să moară pentru el. Inclusiv Grant.

Grant a urcat cele trei trepte de la intrare şi a bătut cu putere în uşă. I-a deschis menajera lui Cannon, doamna Dobson, o femeie grăsuţă, mămoasă, cu părul argintiu. L-a poftit înăuntru cu un zâmbet.

— Tot fără pălărie, domnule Morgan? O să răceşti precis într-una din zilele astea, cu vântul rece care bate dinspre nord.

— Nu pot purta pălărie, doamnă Dobson, i-a răspuns Grant dându-i paltonul greu, gri. Sunt şi aşa destul de înalt. Pălăriile înalte care erau atunci la modă îl făceau să arate ridicol, adăugându-i câteva zeci de centimetri care nu-i erau deloc necesari şi făcându-i pe toţi trecătorii să se holbeze la el.

— Ei bine, dacă nu porţi pălărie nu înseamnă că lumea nu te va mai considera înalt, a subliniat

ea.

Grant a zâmbit şi a ciupit-o de obraz, făcând-o să-l bombăne. Dar nu cu răutate – dintre toţi agenţii, el era favoritul ei.

— Unde este Cannon? a întrebat Grant iar doamna Dobson i-a făcut semn spre birou.

Proprietatea din Bow Street de la numărul patru conţinea o casă, o curte mică, birouri, o sală de judecată şi o celulă în care erau ţinuţi prizonierii.

Născut într-o familie foarte avută, Cannon ar fi putut să ducă o viaţă de huzur într-un loc mult mai luxos decât acesta… dar nu era genul lui. Era pasionat de justiţie, de ceea ce trebuia făcut, nu avea timp pentru lenevie sau frivolităţi.

Pentru Cannon viaţa era un lucru serios şi o trăia ca atare. Se zvonea că îi promisese soţiei, aflată pe patul de moarte, că nu se va recăsători niciodată. Şi se ţinuse de cuvânt. Imensa lui energie era concentrată pe munca lui. Chiar şi cel mai apropiat prieten ar fi putut jura că nimic nu va putea doborî zidul ridicat în jurul inimii lui.

Pe holul îngust care ducea la biroul lui Cannon, Grant s-a întâlnit cu doi agenţi care plecau… Flagstad şi Keyes erau cei mai în vârstă dintre agenţi. Se apropiau de patruzeci de ani.

— Merg să păzesc apartamentele regale, a spus vesel Keyes, în timp ce Flagstad i-a spus că urma să meargă la Banca Angliei, pentru că în ziua aceea se plăteau dividendele.

— Tu cu ce te ocupi azi? l-a întrebat Flagstad pe Grant. Nu, nu-mi spune… alt jaf asupra unei

bănci sau o tâlhărie pentru care vei încasa o avere la prinderea făptaşului.

Grant a zâmbit ironic. Îndurase multe din partea colegilor lui din cauza comisioanelor grase. S-a abţinut să-i răspundă că în ultimul an el singur prinsese mai mulţi hoţi decât toţi ceilalţi cinci agenţi la un loc.

— Iau ce mi se oferă, atâta tot.

— Singurul motiv pentru care eşti atât de căutat este pentru că eşti foarte spilcuit, i-a răspuns râzând Keyes. Chiar ieri mi-a spus o doamnă: dintre toţi agenţii, singurul care merită privit este Morgan. A pufnit nemulţumit. De parcă felul în care arăţi are vreo legătură cu felul în care îţi faci meseria.

— Eu sunt spilcuit? l-a întrebat neîncrezător Grant, privind la hainele lui conservatoare şi apoi la cele de dandy ale lui Keyes: părul răvăşit intenţionat, acul de aur din cravata cu model complicat, florile minuscule din mătase brodate pe vesta lui şi pălăria crem cu boruri mări.

— Trebuie să mă îmbrac elegant, doar merg la tribunal, s-a apărat Keyes.

Râzând, Flagstad l-a luat cu el, încercând să prevină o dispută.

— Aşteaptă, a spus Keyes. Morgan, am auzit că aseară ai fost chemat să investighezi un cadavru găsit în râu.

— Da.

Keyes a părut enervat de felul lapidar de a-i răspunde.

— Eşti tare vorbăreţ, se pare. Ei bine, ce ne

poţi povesti despre asta? Ce era, femeie sau bărbat?

— Ce contează? l-a întrebat Grant, uimit de interesul pe care îl arăta agentul.

— Ai de gând să te ocupi de caz? a insistat Keyes.

— Probabil.

— Pot să iau eu cazul, dacă vrei, s-a oferit Keyes. Ştiu prea bine că nu te interesează prea tare o femeie moartă prin înec. Nu se plăteşte prea mult pentru aşa ceva.

Grant l-a privit cu atenţie:

— De unde ştii că e o femeie?

Keyes a clipit şi a ezitat puţin înainte să-i răspundă.

— Am ghicit, pur şi simplu. Am dreptate, nu?

Grant i-a aruncat o ultimă privire dar nu a mai scos niciun cuvânt. A intrat grăbit în biroul lui Cannon.

Sir Ross stătea cu spatele spre uşă, la biroul masiv aşezat pe un piedestal din stejar, cu faţa spre fereastra care dădea spre stradă. O pisică mare, cu dungi cafenii, se întindea pe un colţ al biroului, uitându-se leneş la cel care intrase. Pisica fusese găsită cu câţiva ani în urmă pe treptele de la intrarea în birou. Nu avea coadă – aceasta îi fusese retezată într-un accident sau din răutate, aşa că i se spusese pe loc Chopper. Îşi rezerva întreaga afecţiune unei singure persoane, lui Cannon, şi abia dacă mai suporta pe altcineva în preajmă.

Cannon a întors capul şi l-a privit binevoitor pe

Grant, dar fără să-i zâmbească.

— Bună dimineaţa. Pe măsuţă este un ibric cu cafea.

Grant nu refuza niciodată o cafea. Pasiunea lui pentru lichidul amărui era depăşită doar de cea a lui Cannon. O beau amândoi fără zahăr şi cât mai fierbinte posibil. Şi-a pus o porţie zdravănă în ceaşcă şi s-a aşezat pe scaunul pe care i-l arătase Cannon. Magistratul s-a mai uitat o dată pe nişte hârtii, pe care apoi le-a semnat.

Aşteptând, Grant şi-a rotit ochii prin încăperea familiară, confortabilă. Unul dintre pereţi era acoperit cu harta oraşului cu împrejurimile lui, planul tribunalului din Westminster, al băncii Angliei şi a altor clădiri importante. Un alt perete era acoperit cu rafturi ale căror tomuri groase ar fi strivit cu uşurinţă un elefant. Erau doar câteva piese de mobilier, grele, din stejar, anoste şi funcţionale. Un glob pământesc cu piedestalul din mahon era aşezat într-un colţ. Un perete întreg fusese rezervat unui singur tablou, un peisaj din North Wales, cu o cascadă, copaci întunecaţi şi dealuri gri abia ghicindu-se în fundal.

Cannon s-a întors în sfârşit spre el, arcuindu-şi sprâncenele. Aştepta informaţii. Avea trăsături ferme şi ochi gri, glaciali, care îl făceau să semene cu un lup. Dacă expresia lui ar fi fost ceva mai caldă, ar fi putut fi considerat chiar frumos.

— Ei? a spus încet. Ce se aude cu victima înecului de azi-noapte? E nevoie de autopsie?

— Nu e nevoie de medicul legist. Victima – o femeie – era încă în viaţă. Am luat-o acasă la mine

şi l-am chemat pe doctorul Linley.

— Ce gest caritabil!

Grant a ridicat nepăsător din umeri.

— O ştiu, chiar foarte bine. Este Vivien Duvall.

Numele i-a atras atenţia lui Cannon.

— Cea care te-a refuzat la balul lui Wentworth?

— *Eu* am refuzat-o, a răspuns Grant iritat. Din cauza atâtor bârfe adevărul a fost răstălmăcit.

Cannon a rostit un *hmm* ironic:

— Continuă. Spune-mi în ce stare este domnişoara Duvall.

Grant bătea cu degetele în braţele scaunului.

— E vorba de o tentativă de omor, fără doar şi poate. Are zgârieturi adânci şi vânătăi în jurul gâtului. Asta ca să nu mai amintesc şi de lovitura de la cap. Linley spune că va fi bine... este o singură problemă: şi-a pierdut memoria. Nu-şi aminteşte nimic din ce s-a întâmplat. Nu mai ştie nici cum o cheamă.

— Doctorul ţi-a spus când e posibil să-i revină memoria?

Grant a clătinat din cap.

— Nu avem de unde să ştim. Iar până când ancheta va da ceva la iveală – sau până când îi va reveni memoria – e mai bine ca lumea să o creadă moartă.

Cannon a făcut ochii mici:

— Să desemnez unul dintre agenţi să se ocupe de caz sau îl preiei tu?

— Îl iau eu. Grant a luat ultima înghiţitură de cafea. O să încep prin a-l chestiona pe fostul ei iubit, lordul Gerard. Pare că un iubit gelos ar fi

încercat să o sugrume. El sau altul. Probabil că lista este lungă.

— Voi trimite pe cineva să-l chestioneze pe luntraşul care a găsit-o, ca şi pe cei care au transportat aseară pasageri pe lângă podul Waterloo. Poate că vreunul a auzit ceva. Să mă ţii la curent. Între timp, unde va locui domnişoara Duvall?

Grant studia picăturile negre din interiorul ceştii. A încercat să pară cât mai detaşat când i-a răspuns:

— La mine.

— Sunt sigur că are rude sau prieteni care ar putea să o găzduiască.

— Va fi mai în siguranţă sub protecţia mea.

I-a susţinut privirea lui Cannon fără să clipească. Magistratul se abţinuse întotdeauna să comenteze viaţa personală a agenţilor lui, atâta vreme cât îşi făceau treaba bine. Dar punctul lui sensibil erau femeile şi copiii şi ar fi fost în stare de orice pentru ca aceştia să nu aibă de suferit în vreun fel.

Cannon a tăcut un timp, apoi a vorbit:

— Cred că te cunosc destul de bine, Morgan… suficient ca să fiu sigur că nu ai putea să profiţi de ea, chiar dacă ai avut de suferit de pe urma ei.

Grant i-a răspuns cu răceală:

— Nu aş silui niciodată o femeie care nu mă vrea.

— Nu mă gândeam la aşa ceva, i-a spus încet Cannon. Mă refeream la manipulare… seducţie…

Era tentat să-i spună să-şi vadă de treburile lui.

Grant s-a ridicat şi a pus ceaşca goală pe masă.

— Nu am nevoie de o predică, a mârâit el. Nu-i voi face niciun rău domnişoarei Duvall. Ai cuvântul meu. Dar nu uita că nu este nici pe departe o inocentă. Este o curtezană. Manipularea şi seducţia fac parte din arsenalul ei. Iar pierderea memoriei nu schimbă cu nimic ceea ce este cu adevărat.

Fără să se lase impresionat, Cannon l-a privit lung pe Grant:

— Domnişoara Duvall este de acord cu acest aranjament?

— Dacă nu-i convine este liberă să plece unde vrea.

— Aş vrea să-i fie clar acest lucru.

Grant şi-a înghiţit câteva comentarii acide şi a dat din cap.

— Altceva?

Cannon continua să-l fixeze cu privirea:

— Poate că doreşti să-mi explici de ce insişti să o ţii pe domnişoara Duvall sub acoperişul tău, după ce ai jurat că o dispreţuieşti.

— N-am spus niciodată că o dispreţuiesc, a ripostat Grant.

— Haide, haide... Nu ai făcut niciun secret din resentimentele tale, mai ales după ce ai devenit ţinta atâtor bârfe, doar din cauza ei.

— Poate că este şansa mea să-mi răscumpăr greşeala. Şi apoi este de datoria mea.

Cannon l-a privit grăitor:

— Indiferent de caracterul acestei femei – sau de lipsa acestuia – aş prefera să-ţi ţii mâinile departe până când îşi recapătă memoria şi se

sfârşeşte ancheta.

Iritat peste măsură, Grant a zâmbit ironic:

— Nu fac eu întotdeauna ce-mi ceri?

Cannon a oftat scurt şi s-a întors la birou:

— Aş vrea eu, a murmurat şi i-a făcut un semn de rămas-bun.

— La revedere, Chopper, a spus, dar pisica a întors capul, dispreţuitoare.

*

Park Lane, centrul prestigioasei zone Mayfair, era cea mai râvnită adresă din Londra. Respirând bogăţie şi autoritate, strada era înţesată de clădiri somptuoase, cu coloane. Casele erau destinate să convingă trecătorii că locuitorii lor erau superiori oamenilor de rând.

Grant ştia prea multe despre vieţile intime ale aristocraţilor ca să se mai lase impresionat de grandoarea din Park Lane. Nobilii aveau tot atâtea defecte şi puncte slabe ca şi oamenii obişnuiţi… sau poate chiar mai multe. Singura diferenţă dintre un aristocrat şi un om de rând era că primul era mai priceput în a le ascunde. Şi adesea aristocraţii se considerau deasupra legilor. Ei erau preferaţii lui Grant şi nu se lăsa până când nu îi aducea în faţa judecătorului.

Cel mai recent protector al lui Vivien era William Henry Ellyot, lordul Gerard. Ca viitor conte de Norbury, principala lui ocupaţie era să aştepte moartea tatălui său ca să-i poată moşteni titlul şi o avere considerabilă. Din nefericire pentru el, tatăl

lui Gerard era perfect sănătos şi nu dădea semne că va renunţa prea curând la titlul lui. Între timp, Gerard se distra cu femei, bea şi juca jocuri de noroc. Aranjamentul lui cu Domnişoara Duvall stârnise invidia multor bărbaţi. Ea era un trofeu frumos şi extrem de vizibil.

Gerard era recunoscut pentru pornirile lui violente atunci când i se refuza ceva. Deşi se presupunea că un gentleman îşi acceptă cu graţie înfrângerea, atunci când juca, Gerard trişa şi minţea dar nu se recunoştea niciodată învins. Se zvonea că îşi vărsa nervii pe bieţii lui servitori, dovadă fiind că îi era tot mai greu să-şi angajeze ajutoare la treburile casnice.

Grant a urcat treptele casei construite în stil clasic, cu coloane şi nişe în care se aflau statuete. A bătut de câteva ori cu pumnul în uşă până când un valet ursuz i-a deschis.

— Ce doriţi, domnule?

— Spune-i lordului Gerard că domnul Morgan vrea să-l vadă.

A citit pe chipul servitorului că îl recunoscuse:

— Vă informez cu regret că lordul Gerard nu este acasă. Dacă doriţi să lăsaţi o carte de vizită…

Grant a zâmbit ironic: „Nu este acasă” era fraza folosită adesea de servitori când stăpânii lor, deşi erau acasă, nu voiau să primească vizitatori. Dar când Grant voia să chestioneze pe cineva politeţurile erau ultimele care îi puteau sta în cale.

— Eu nu las cărţi de vizită, a spus sec. Du-te şi spune-i stăpânului tău că domnul Morgan este aici. Asta nu este o vizită de curtoazie.

Servitorul a rămas impasibil. Fără să-i răspundă, l-a lăsat pe Grant în prag şi a dispărut înăuntru. Grant a intrat şi a închis uşa în urma lui, folosindu-şi gheata grea. S-a întors pe călcâie şi a privit holul. Coloanele din marmură străluceau iar pereţii erau pictaţi în culoarea la modă, numită gri parizian. Chiar pe centru, în faţa uşii, era o statuetă care înfăţişa o femeie înaripată.

Grant s-a apropiat şi a mângâiat una dintre aripile delicate, admirând lucrătura desăvârşită.

Servitorul a apărut chiar în clipa aceea şi s-a încruntat, privindu-l de sus:

— Domnule, aceasta face parte din nepreţuita colecţie de statui romane ale lordului Gerard.

Grant s-a dat un pas înapoi şi i-a răspuns:

— Sunt greceşti, de fapt. Iar originalul se află la Atena, în Partenon.

— Ei bine... Servitorul era clar depăşit. Nu trebuie atinsă. Vă rog să mă urmaţi. Lordul Gerard este acum acasă.

Grant a fost condus într-un salon mare, cu pereţii acoperiţi cu lambriuri crem şi paneluri octogonale din damasc roşu. Tavanul era remarcabil: aplicaţii roşii şi aurii se deschideau spre margini, pornind dintr-un soare central. Între cele două ferestre se afla o serie de medalioane, portretele celor cinci foşti conţi de Norbury.

— Vrei ceva de băut, Morgan?

Lordul Gerard a intrat în cameră, înfăşurat într-un halat din catifea verde. Era nepieptănat iar faţa îi păstra urmele beţiei din seara precedentă. Cu un pahar în mână, Gerard s-a prăbuşit pe un fotoliu

masiv. Deşi nu avea mai mult de treizeci de ani, arăta cu cel puţin zece ani mai mare din cauza vieţii de excese. Nu era nici gras nici slab, nici înalt nici scund, nici frumos şi nici urât. Singurii prin care se distingea erau ochii: mici, întunecaţi, intenşi.

— E un Armagnac excelent, a continuat. Chiar nu vrei?

— E cam devreme pentru mine, i-a răspuns Grant clătinând din cap.

— Nu-mi pot imagina un mod mai plăcut de a-ţi începe ziua. Gerard a luat o înghiţitură zdravănă din băutura arămie.

Grant nu şi-a schimbat expresia, dar ceva întunecat şi urât îi pătrunsese în suflet privindu-l pe Gerard. Îl tulbura imaginea lui Vivien împreună cu el, satisfăcându-i fiecare plăcere, fiecare nevoie. Fusese târfa lui Gerard şi avea să se vândă următorului bărbat care oferea mai mult. Gelos şi plin de repulsie, s-a aşezat pe un scaun, lângă Gerard.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să discutăm, a spus Grant.

Gerard i-a zâmbit cu amărăciune, luând pentru o clipă privirea de la pahar:

— Înţeleg că nu aveam încotro.

— Nu cred să dureze mult. Am doar câteva întrebări.

— E în legătură cu vreo anchetă de-a ta? Despre cine este vorba?

Grant s-a sprijinit de spătar, părând relaxat, dar privirea lui atentă nu a părăsit chipul lui

Gerard.

— Aş vrea să ştiu unde ai fost aseară, cam pe la miezul nopţii.

— Eram la club, la *Craven's*. Am câţiva prieteni care îţi pot confirma asta.

— Când ai plecat de la club?

— Pe la ora patru, chiar cinci. A zâmbit mulţumit. Am avut noroc la joc, după care am plecat acasă cu o femeie. O seară absolut excelentă, pot spune.

Grant a trecut brusc la un alt subiect:

— Care este natura relaţiei tale cu domnişoara Duvall?

Numele a părut să-l afecteze. Roşeala din obraji s-a accentuat iar ochii îi păreau de obsidian. S-a aplecat uşor înainte, ţinând paharul cu ambele mâini.

— De ea este vorba, deci. Ce s-a întâmplat? Are necazuri? La naiba, sper să fie vorba de mulţi bani. Spune-i că nu ridic un deget ca s-o ajut, chiar dacă se târăşte în genunchi.

— Relaţia ta cu ea, a repetat Grant.

Gerard şi-a terminat coniacul şi s-a şters cu mâneca la gură. Băutura a părut să-l liniştească şi a zâmbit.

— Cred că ştii deja răspunsul, Morgan. Cândva ai fost şi tu interesat de ea. Şi nu te-a vrut. A chicotit amuzat, apoi a redevenit serios. A naibii Vivien. Doi ani am avut de-a face cu ea. I-am plătit tot, i-am cumpărat o casă în oraş, o trăsură, cai, orice şi-a dorit. Totul ca să mă culc cu ea, doar eu. Cel puţin aşa ar fi trebuit, să fiu singurul. Dar nu m-

am amăgit niciodată că mi-ar fi fost credincioasă. Vivien nu e capabilă de fidelitate.

— De aceea ai pus capăt relaţiei? Pentru că nu ţi-a fost credincioasă?

— Nu. Gerard privea gânditor paharul gol. Înainte să-ţi mai spun ceva trebuie să-mi explici tu: de ce naiba discutăm despre Vivien Duvall? I s-a întâmplat ceva?

— Îmi răspunzi la întrebări fie aici fie în Bow Street, i-a spus calm Grant. N-ai fi primul aristocrat pe care-l anchetez în detenţie.

Gerard s-a ridicat furios de pe scaun.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi! Trebuie să te înveţe cineva o lecţie!

Grant s-a ridicat la rândul lui, depăşindu-l în înălţime cu mai bine de-un cap.

— N-ai decât să încerci, i-a spus calm. Se folosea rar de înălţimea lui ca să-şi sperie adversarii, preferând să apeleze doar la inteligenţă. Erau prea numeroşi cei care doreau să se măsoare cu el, provocându-l în speranţa că-şi vor impresiona prietenii cu îndrăzneala lor. Se bătea doar când era strict necesar – şi învingea mereu. Nu-i făcea deloc plăcere să-i bată până-i lăsa fără cunoştinţă, dar pentru Gerard era dispus să facă o excepţie.

Gerard s-a dat un pas înapoi văzându-l pe uriaşul din faţa lui. Şi-a trecut mâna prin părul răvăşit, într-un gest nervos.

— N-o să mă cobor într-atât, a mormăit. Nu pot să mă bat cu un om de rând.

Grant i-a făcut un gest de exagerată curtoazie,

poftindu-l să se aşeze. Gerard s-a prăvălit între perne.

— Dumnezeule, Vivien e moartă, nu-i aşa? Despre asta este vorba.

Grant s-a aplecat şi şi-a pus coatele pe genunchi.

— De ce spui asta?

Gerard a vorbit ca prin vis:

— N-am mai văzut-o de mai bine de-o lună, de când am rupt-o cu ea. Şi-a concediat servitorii şi a închis casa din oraş. Am mers la toate balurile la care era invitată, la serate... Nimeni nu ştia unde este sau de ce nu a venit. Toată lumea a presupus că s-a retras undeva împreună cu noul ei protector. Dar Vivien nu ar fi rămas departe de Londra atâta timp fără un motiv serios, fără să se fi întâmplat ceva grav.

— Ce te face să spui asta?

— Vivien se plictiseşte repede. Are constant nevoie de amuzament. O seară liniştită petrecută acasă o înnebuneşte. Urăşte singurătatea. Insistă să meargă la petreceri şi serate în fiecare seară din săptămână. Eu nu mai reuşeam să ţin pasul cu ea. Gerard a zâmbit slab, învins. A rămas cu mine mai mult decât cu orice alt bărbat, şi acesta e singurul gând care mă mai alină.

— Ştii să fi avut duşmani?

— Nu i-aş cataloga astfel, dar mulţi o displăceau.

— Care era situaţia ei financiară atunci când v-aţi despărţit?

— Lui Vivien banii i se scurg printre degete.

Fondurile pe care le avea nu puteau să dureze prea mult. Trebuia să-şi găsească neîntârziat un alt amant.

— Ai idee cine putea fi următorul candidat?

— Nu.

— Ce ştii despre familia ei?

— Nu ştiu să aibă una. Dar bănuiesc că-ţi dai seama că nu aveam astfel de subiecte de discuţie. Gerard a oftat, studiindu-şi unghiile îngrijite. Mai durează mult, Morgan? Am chef de încă un coniac.

— Dar despre ce anume discutaţi? l-a întrebat Grant. Avea vreun hobby, o interesa ceva?

— Nimic în afara patului. Mă îndoiesc să fi citit vreodată o carte.

— Făcuse vreo cunoştinţă de dată recentă? Vreun bărbat?

Gerard a dat ochii peste cap.

— Nici Dumnezeu nu i-ar fi putut ţine contul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua în care v-aţi despărţit. V-aţi certat?

— Normal. Investisem destul de mult în ea şi nu vedeam niciun motiv ca aranjamentul nostru să nu continue. Închisesem mereu ochii atunci când avusese câte o aventură. Discuţia s-a încins, am ameninţat-o chiar, dar mi-a râs în faţă. I-am cerut să-mi spună numelui celui cu care mă înlocuise, pentru că eram convins că nu ar fi plecat de la mine dacă nu ar fi avut deja un alt aranjament. M-a sfidat şi mi-a spus că nu-mi poate dezvălui nimic altceva decât că urma să se mărite foarte bine. A pufnit, zâmbind amar. Ce idee! Nimeni nu se căsătoreşte cu una ca Vivien fără să ajungă de

râsul Angliei. Dar o cred în stare. Probabil că şi-a găsit vreun văduv decrepit şi l-a prins în mreje.

— Au fost şi martori la cearta voastră?

— Servitorii lui Vivien, probabil. Sunt convins că am ridicat tonul în câteva rânduri.

— Ai lovit-o?

— Niciodată, a răspuns Gerard imediat, părând ofensat. Recunosc că am fost tentat în câteva rânduri să o strâng de gât, dar nu i-aş face niciodată rău unei femei. Şi în ciuda furiei mele, aş fi primit-o înapoi, fără să mai ţin cont de mândrie.

Grant a simţit un nod în stomac. După părerea lui, nicio femeie nu merita să-ţi sacrifici mândria pentru ea, indiferent cât de atrăgătoare ar fi fost. Întotdeauna se găsea un alt chip frumos, o altă siluetă apetisantă, o altă femeie ale cărei farmece să te facă să o uiţi pe prima.

— Ştiu la ce te gândeşti, i-a spus Gerard. Dar este ceva ce nu înţelegi... Vivien este unică. Mirosul, gustul ei... Nimeni nu se poate compara cu ea. În pat era în stare de orice. Te-ai culcat vreodată cu o femeie care să nu aibă ruşine? Dacă aş mai putea să o am o noapte... o oră măcar... A clătinat din cap, murmurând o înjurătură printre dinţi.

— Am înţeles, domnule, i-a spus Grant. Am terminat pentru moment. Pe măsură ce ancheta va avansa s-ar putea să mai am întrebări. S-a ridicat şi s-a apropiat de uşă, dar s-a oprit auzindu-i tonul rugător:

— Trebuie să-mi spui, Morgan. Ce i s-a întâmplat?

Grant s-a întors şi l-a privit curios.

— Ai jeli-o dacă ar fi moartă? A aşteptat să primească un răspuns, dar Gerard nu mai era în stare să vorbească.

Grant a zâmbit cinic. Gerard era ca un copil căruia îi fusese luată jucăria preferată. Îi lipsea plăcerea sexuală pe care i-o oferea Vivien dar nu ţinea cu adevărat la ea. Unele curtezane îşi iubeau sincer protectorii iar relaţiile lor durau decenii întregi. Grant cunoştea mulţi bărbaţi care scăpaseră de dezamăgirile provocate de o căsătorie aranjată luându-şi o amantă. Ele le dăruiau copii şi le erau partenere de viaţă iubitoare, aşa cum ar fi trebuit să le fie soţiile lor. Numai că Vivien îşi juca rolul de curtezană doar pentru propriul profit, ca o afacere.

— Ai un set de chei de la casa ei din oraş? l-a întrebat Grant.

— Bănuiesc că da. Ai de gând să o percheziţionezi? Ce te aştepţi să găseşti acolo?

— Nu mă aştept la nimic, în ceea ce o priveşte pe domnişoara Duvall. Era însă curios să-i vadă casa. Cu cât descoperea mai multe despre ea şi trecutul ei sordid, cu atât era mai încruntat.

Capitolul 4

Grant a deschis cu uşurinţă uşa casei lui Vivien din Grosvenor Square. Aflată la o adresă renumită, cu şirurile de case albe spectaculoase cu coloane şi arcade, locuinţa ei trebuia să fi costat o avere. Un testament al priceperii ei în meserie, şi-a spus

sumbru.

Interiorul era slab luminat şi liniştit, cu un aer stătut din cauză că ferestrele nu fuseseră deschise de câteva săptămâni. Grant a aprins câteva lămpi care au luminat pereţii acoperiţi cu tapet pictat manual. A luat cu el o lampă şi a pornit-o prin încăperile de la primul etaj. Casa era elegantă, cu accente feminine: picturi cu flori în culori pastel, pereţii acoperiţi cu tapet franţuzesc, mobilier delicat cu picioare fusiforme şi oglinzi mari deasupra fiecărui şemineu.

A urcat treptele, observând balustrada scumpă, sculptată şi lămpile din cristal. Nicio cheltuială nu fusese prea mare pentru a-i satisface gusturile.

Sus, aerul părea să păstreze un iz de parfum. S-a luat după el şi a ajuns în dormitorul principal. A aprins alte câteva lămpi şi s-a uitat în jur, cu atenţie.

Pereţii erau acoperiţi, cu mătase de culoarea smaraldului iar covorul gros avea aceeaşi tonalitate de piatră preţioasă. Deşi era la modă ca paturile să fie acoperite pe jumătate de un alcov, Vivien făcuse dintr-al ei piesa de rezistenţă, aşezându-l în centru, pe un postament, ca să fie cât mai vizibil. Dar ceea ce i-a atras atenţia a fost portretul ei, agăţat pe peretele din faţa patului. Fusese pictată nud, pe jumătate întoarsă, dezvelindu-şi spatele alb şi fesele. Privea peste umăr iar corpul îi era răsucit în aşa fel încât să-i dezvelească sânul rotund, frumos.

Artistul o idealizase pe Vivien, făcând-o mai

plinuţă decât era în realitate, cu picioarele mai lungi, talia mai subţire şi părul roşu ca flacăra. Oare se culcase cu ea în timpul vreunei şedinţe de pozat? Era foarte posibil. Doar dacă făcuse dragoste înainte ar fi putut avea acea expresie, cu obrajii roz, privirea satisfăcută, gura dulce, mulţumită şi ochii albaştri ca de pisică, cu pleoape grele.

Se uita la tablou şi încerca aceeaşi reacţie familiară pe care o avea în prezenţa ei... un amestec de gheaţă şi foc... o flacără de dorinţă intensă domolită de gândurile reci. O dorea, şi mai mult decât atât, voia să o umilească. Să se folosească de Vivien, aşa cum o făcuse şi ea cu atâţia bărbaţi. Era timpul ca Vivien să-şi primească pedeapsa.

S-a apropiat de măsuţa de toaletă stil Ludovic al XV-lea şi a luat o sticlă mare de parfum. Mirosea greu, a trandafiri şi lemn de santal. Şi-a amintit imediat de balul dat de Wentworth. Mirosea exact la fel. Pielea ei emana şi atunci acelaşi parfum dulce.

A lăsat deoparte parfumul şi a deschis sertarele, în ele erau amestecate perii, borcane mici cu farduri pastelate, podoabe de păr din fildeş şi argint. În spatele lor se afla un carnet roşu, legat în piele.

Grant l-a răsfoit cu atenţie. Conţinea o listă cu bărbaţi, descrieri detaliate ale activităţilor sexuale, date al întâlnirilor amoroase. O unealtă perfectă pentru şantaj. A recunoscut câteva nume care aparţineau unor domni care făceau paradă de

căsniciile lor solide şi reputaţiile nepătate. Niciunul dintre ei nu ar fi dorit ca infidelităţile lor să fie dezvăluite şi ar fi plătit orice pentru tăcerea ei. Sau ar fi putut chiar să ajungă la crimă, ca să o reducă definitiv la tăcere.

— Ai fost o fată tare ocupată, a murmurat Grant strecurându-şi carnetul în buzunar şi a închis cu putere sertarul.

A căutat metodic prin cameră, cu buzele încleştate. A găsit o valiză de piele în care a îndesat primele lucruri decente pe care le-a găsit: câteva rochii viu colorate, lenjerie, ciorapi şi pantofi, batiste din dantelă şi trei perechi de mănuşi. Cu valiza burduşită, a stins lampa şi a ieşit din dormitor. Avea de gând să revină a doua zi, dar acum voia să-i facă o vizită musafirei lui, să vadă cum se mai simţea.

*

S-a întors acasă cu o trăsură închiriată. Doamna Buttons l-a întâmpinat la uşă, tremurând din cauza vântului rece care se strecura în casă. I-a luat paltonul şi l-a pus pe braţ.

— Bună ziua, domnule. Mâncaţi de prânz?

— Nu mi-e foame, i-a răspuns privind spre scări. Cum se simte?

Netulburată de felul lui direct de a-i vorbi, menajera i-a răspuns calm:

— Foarte bine, domnule. Domnişoara Duvall a făcut o baie fierbinte iar Mary a ajutat-o să-şi spele părul. Cred că starea ei s-a îmbunătăţit.

— Bine. A privit-o atent, cu sentimentul că ar mai fi avut ceva să-i spună. Sunt convins că te pricepi la oameni, doamnă Buttons.

Ei i-a făcut plăcere complimentul.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule.

— Spune-mi te rog… ce crezi despre domnişoara Duvall?

Doamna Buttons a părut nerăbdătoare să-i răspundă, renunţând la obişnuita ei reticenţă. Şi-a coborât tonul ca să nu fie auzită de servitorii care treceau pe acolo.

— Are un comportament care mi s-a părut foarte ciudat. După ce i-am dus micul dejun pe o tavă şi m-am dus să-i pregătesc baia, s-a dat jos din pat şi şi-a făcut curat prin cameră. Şi-a făcut chiar şi patul, în ciuda durerilor pe care trebuie să le fi avut. Nu înţeleg de ce a făcut asemenea eforturi, ţinând cont de starea ei de sănătate. Iar la baie a încercat să ridice una din găleţile cu apă, să-şi umple singură cada. I-am luat-o imediat din mână, bineînţeles, dar şi-a cerut scuze pentru munca în plus pe care am făcut-o pentru ea. Pare îngrijorată ca nu cumva să deranjeze pe cineva şi ne-a mulţumit ori de câte ori am ajutat-o, de parcă nu ar fi obişnuită să fie servită.

— Înţeleg. Pe chipul lui Grant nu se citea nimic, ca de fiecare dată când era uimit sau contrariat.

Doamna Buttons abia se pornise:

— Este cea mai atentă şi drăguţă tânără din câte am cunoscut. Cu tot respectul, domnule, nu pot să cred că poate fi adevărat ce mi-aţi spus aseară despre ea.

— Este adevărat, a repetat Grant.

Poate că amnezia îi schimbase caracterul? Uitase să se poarte arogant, superior… sau de fapt se juca cu ei toţi? Nerăbdător, Grant i-a întins valiza.

— Spuneţi-i uneia dintre cameriste să-i aranjeze lucrurile.

— Da, domnule Morgan. Menajera a lăsat jos valiza şi l-a privit cu ochi calmi. Mary i-a oferit cea mai bună cămaşă de noapte a ei, pentru că nu aveam cu ce s-o îmbrăcăm.

— Mulţumesc. Consider că mi-aţi făcut o favoare personală purtându-vă atât de atent cu ea. Spune-i lui Mary să-şi comande o rochie nouă şi să o treacă în contul meu. Să-şi comande ceva frumos, să nu se zgârcească.

Doamna Buttons i-a zâmbit.

— Sunteţi un stăpân tare bun.

El s-a strâmbat:

— Sunt doar un păcătos, şi o ştim amândoi.

S-a îndreptat spre scară. I se pusese un nod în stomac. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată. Vivien Duvall juca rolul prinţesei aflate la ananghie… Nu putea tolera asta. În următoarele minute avea să o demaşte, exact aşa cum era. Să-i amintească, în caz că uitase, că era doar o târfă lipsită de principii. Să-i dezvăluie fiecare faţetă lipsită de ruşine a caracterului ei desfrânat şi să vadă dacă după asta va mai continua să facă pe nevinovata.

A ajuns în faţa uşii dormitorului şi a deschis-o fără să bată, aşteptându-se să o găsească

distrându-se pe seama felului în care îi înşela pe ei toţi prefăcându-se virtuoasă. A intrat... şi s-a oprit în loc. Ea stătea în fotoliu lângă şemineu, cu picioarele sub ea. Avea în poală o carte desfăcută. Flăcările se jucau în părul ei, luminându-i chipul vulnerabil atunci când a ridicat ochii să-l privească. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte care îi era cam mare, albă, încheiată până la gât, iar picioarele şi le acoperise cu un halat albastru din caşmir.

A lăsat cartea pe podea şi s-a acoperit cu halatul până în dreptul gâtului. Tensiunea din trupul lui Grant ajunsese la paroxism. Ea avea chip de înger şi părul unei servitoare de-a diavolului. Şuviţele proaspăt spălate îi încadrau faţa, valurile de bucle aveau tot felul de nuanţe, de la scorţişoară la roşu-auriu. Era genul de păr pe care natura îl dăruia de obicei femeilor drept compensaţie pentru lipsa de frumuseţe.

Dar Vivien avea un chip care putea aparţine unei picturi renascentiste, numai că realitatea era mai delicată, mai proaspătă ca orice imagine pictată. Acum, că nu mai avea ochii umflaţi, îşi dădea seama că erau de un albastru intens. Gura ei plină, cu buze roz, era o minune a naturii.

Era ceva în neregulă cu respiraţia lui. Plămânii parcă nu-i mai funcţionau cum trebuia, inima îi bătea prea tare şi dinţii îi clănţăneau. Dacă nu ar fi fost un bărbat civilizat, renumit pentru stăpânirea de sine, ar fi făcut-o chiar atunci a lui, indiferent de consecinţe. Într-atât de mult o dorea.

Părând să nu-i înţeleagă lupta interioară,

Vivien i-a zâmbit timid în semn de bun-venit. Aproape că a urât-o pentru acel zâmbet, dulce şi cald, care i-a pătruns până în adâncul sufletului.

I-a întors zâmbetul, încrezător.

— Bună ziua, domnişoară Duvall. A sosit vremea să stăm de vorbă.

Vivien continua să-şi ţină halatul lipit de trup şi îl privea fix pe bărbatul din faţa ei. Emoţiile o copleşeau, ca şi curiozitatea, de altfel. Servitoarele îi spuseseră că Grant Morgan era agent în Bow Street, cel mai faimos dintre toţi. Unul din cei mai neînfricaţi bărbaţi din Anglia, adăugase una din ele, iar acum Vivien înţelegea de ce.

Era un uriaş. În teama şi disconfortul ultimelor douăzeci şi patru de ore ea nu remarcase că vocea groasă şi ochii verzi, adânci, aparţineau unui bărbat care era atât de… mare. Nu era doar înalt, ci masiv. Acum, că îşi mai revenise, putea să-l vadă bine. Avea umerii largi iar braţele păreau gata să rupă mânecile hainei.

Nu era frumos în sensul convenţional al cuvântului. Chipul lui era tot atât de expresiv ca un bloc de granit. Privirea i-a coborât pe mâinile lui şi a simţit cum roşea, amintindu-şi atingerea lor blândă.

— Da, şi eu aş vrea să stăm de vorbă, a şoptit ea.

Morgan a tras un fotoliu greu aproape de ea, ridicându-l cu o uşurinţă uimitoare. Privindu-l.

Vivien s-a întrebat cum era oare să posezi o asemenea forţă. Simpla lui prezenţă, masculinitatea lui aspră, vitalitatea, toate păreau

să umple încăperea. A studiat-o cu ochii lui pătrunzători, verzi, umbriţi de gene lungi. Nu aveau strălucirea smaraldelor, ci erau o nuanţă mai închisă, o culoare care îi amintea de frunzele de fag sau de culoarea fumurie a unei sticle vechi de vin.

— Domnule Morgan, a spus ea fără să-şi poată desprinde privirea de la ochii lui uimitori. Nu-ţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns pentru tot ce ai făcut pentru mine... pentru bunătatea şi generozitatea ta şi... A simţit cum obrajii i se colorau. Îţi datorez viaţa mea.

— Nu eu te-am scos din râu, i-a spus Morgan, care nu a părut prea impresionat de gratitudinea ei. Ci luntraşul.

Vivien nu voia să renunţe prea uşor. Trebuia să fie sigură că îi înţelegea sentimentele:

— Chiar şi aşa, aş fi murit dacă nu erai tu. Îmi amintesc cum zăceam pe piatra rece. Îmi era atât de frig şi de rău că nu mai conta dacă supravieţuiesc sau nu. Atunci ai apărut tu.

— Îţi mai aminteşti şi altceva? Despre tine, despre trecutul tău? Că te-ai luptat cu cineva, poate că te-ai certat...

— Nu. Şi-a dus mâinile la gât, atingând locurile care o dureau şi l-a privit gânditoare. Domnule Morgan... cine mi-a făcut asta?

— Nu ştiu încă. Ar fi fost mult mai uşor dacă nu-ţi pierdeai memoria.

— Îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

— Nu e vina ta.

Unde era acum străinul tandru care avusese grijă de ea noaptea trecută şi în dimineaţa aceea? Nu-i venea să creadă că tot el era cel care o ţinuse în braţe şi o alinase, care îi unsese zgârieturile şi o învelise până la gât, părinteşte. Acum părea atât de distant! Era furios pe ea şi nu ştia din ce motiv. Se simţea pierdută şi mult mai confuză decât înainte – dacă aşa ceva era posibil. El era tot ce avea şi nu putea suporta să o trateze cu răceală.

— Ceva te nemulţumeşte, i-a spus ea. Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva greşit?

Întrebarea a părut să-l mai îmblânzească puţin. Deşi nu a privit-o în ochi, a expirat lung, de parcă alunga o emoţie neplăcută.

— Nu, i-a şoptit clătinând din cap. Nu s-a întâmplat nimic.

Poate că aflase despre ea ceva care nu-i făcuse plăcere, şi-a spus Vivien şi tot trupul i s-a încordat din cauza îngrijorării.

— Mi-e teamă, a spus. Încerc să-mi amintesc câte ceva, orice, despre mine. Nimic nu-mi este familiar, nimic nu are sens. Iar gândul că cineva mă urăşte într-atât încât să-mi dorească moartea…

— El crede că ai murit.

— El?

— Nicio femeie nu ar fi avut într-atât de multă putere încât să te strângă de gât cu mâinile goale. Mai mult decât atât, printre cunoştinţele tale se numără prea puţine femei.

— Oh. De ce nu-i spunea oare tot ce era de spus, în loc să o facă pe ea să-i tot pună întrebări? Era ca o formă de tortură: trebuia să-i privească

chipul împietrit şi să se întrebe ce secrete ale trecutului ei o aduseseră într-o asemenea situaţie. Mi-ai spus că... s-ar putea să nu-mi placă anumite lucruri despre mine, i-a spus cu voce nesigură.

A dus mâna la buzunar şi a scos carneţelul legat în piele roşie.

— Uită-te puţin aici, i-a spus sec, punându-i-l în mâini.

— Ce este? a întrebat temătoare.

El nu i-a răspuns ci s-a mulţumit să o privească, sporindu-i tulburarea.

A deschis cu grijă carneţelul şi l-a răsfoit, privind scrisul curat, feminin. Erau acolo liste, nume, date... I-a luat mai puţin de un minut ca să ajungă la un pasaj într-atât de explicit, încât l-a închis repede, oripilată. A ridicat spre el o privire şocată:

— De ce îmi arăţi aşa ceva, pentru numele lui Dumnezeu? A încercat să-i înapoieze carnetul, dar el nu l-a luat. L-a aruncat pe jos, de parcă era un şarpe. Cui îi aparţine şi de ce ar trebui să-l citesc eu?

— Este al tău.

— Al meu? Un fior rece a străbătut-o şi s-a înfăşurat mai bine în halat. Te înşeli, domnule Morgan. În vocea rece i se citea indignarea. Nu am scris eu acele cuvinte. N-aş fi putut s-o fac.

— De unde ştii?

— Ştiu că nu aş fi putut! L-a privit ofensată.

Când i-a vorbit, vocea lui era rece şi calculată.

— Eşti o curtezană, Vivien. Cea mai cunoscută din toată Londra. Ai câştigat o avere de pe urma

„talentelor” tale.

Ea a pălit. Inima îi bătea cu putere.

— Nu este adevărat! a strigat. Sigur carnetul îi aparţine altcuiva!

— L-am găsit la tine acasă, în dormitorul tău.

— Şi de ce aş fi... adică de ce ar scrie cineva toate astea?

— Este unealta perfectă pentru şantaj, i-a sugerat el. Sau poate că era felul tău de a „contabiliza” totul.

Vivien a sărit de pe fotoliu, lăsând halatul să cadă pe podea. Înfrângându-şi durerea, a făcut şchiopătând câţiva paşi înapoi, simţind nevoia să se distanţeze de el.

— Nu am făcut niciunul dintre lucrurile scrise acolo!

Morgan o studia atent şi şi-a dat seama că lumina flăcărilor trecea prin muselina subţire, conturându-i fiecare detaliu al corpului. Şi-a strâns cămaşa de noapte în jurul trupului.

— Nu sunt o prostituată, i-a spus vehementă. Aş fi ştiut, dacă aş fi. Te înşeli în ceea ce mă priveşte. Dacă acesta este un exemplu al abilităţilor tale de agent, să ştii că nu sunt deloc impresionată! Iar acum... du-te şi mai întreabă. Fă ceea ce trebuie ca să afli cine sunt cu adevărat!

Morgan s-a ridicat la rândul lui de pe scaun şi s-a dus spre ea.

— Nu pot schimba adevărul doar pentru că nu-ţi convine.

— Nu numai că nu-mi convine, i-a răspuns Vivien, dar resping cu vehemenţă ceea ce mi-ai

spus. Te înşeli, înţelegi? Spre umilinţa ei, s-a clătinat, aproape să-şi piardă echilibrul. Glezna nu o putea susţine.

— Vrei să-ţi aduc o armată de martori care să jure pe biblie că tu eşti Vivien Duvall? a întrebat-o aspru Morgan. Vrei să te duc la tine acasă, să vezi nudul care te înfăţişează, agăţat pe peretele dormitorului tău? Ţi-am adus câteva haine. Vrei să le îmbraci, să vezi că ţi se potrivesc? Îţi aduc munţi de dovezi, dacă vrei.

A prins-o chiar în clipa în care a încercat să se îndepărteze de el. A lipit-o de trupul lui puternic şi a ţinut-o strâns, făcând-o prizoniera lui.

— Chiar dacă aş fi Vivien Duvall, i-a spus cu încăpăţânare, nu poţi dovedi că am făcut ce scrie acolo. Sunt doar nişte invenţii.

— Totul e adevărat, Vivien. Îţi vinzi trupul pentru bani. Nu părea mai încântat decât ea de această idee. Treci de la un bărbat la altul şi iei de la fiecare tot ce vrei.

— Zău? Şi atunci care este protectorul meu de-acum? Unde este şi de ce nu ai trimis după el?

— Tu cine crezi că este? a întrebat-o blând Morgan.

Vivien a rămas cu gura căscată auzindu-l.

— Nu…

— Am fost amanţi încă de când l-ai părăsit pe lordul Gerard. Te-am vizitat de câteva ori la tine acasă. Am fost discreţi, dar tocmai eram pe cale să scriem un contract, negru pe alb. Grant spunea toate acele minciuni fără urmă de vinovăţie. Nu aveau cum să o rănească, după viaţa sordidă pe

care o dusese, dar îi erau de ajutor ca să-şi atingă scopul. O dorea iar aceasta era cea mai rapidă cale să o facă a lui.

— Înseamnă că tu şi cu mine suntem… Nu putea rosti cuvântul.

— Da.

— Minţi! Vivien se zbătea în îmbrăţişarea lui, dar mâinile lui erau ca de oţel. În curând efortul a epuizat-o. Nu avea cum să nu-şi dea seama că zbaterile ei îl excitaseră. Îi simţea bărbăţia lipită de ea, fierbinte. Cum de fusese intimă cu acest bărbat iar acum nu-şi mai amintea nimic?

S-a lipit de el, tremurând. Era prea epuizată ca să se mai mişte. A inspirat adânc aroma de săpun de bărbierit şi haine curate. Şi-a lipit capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— Te înşeli, a spus ea, prea uimită ca să poată plânge. Nu sunt genul acela de femeie. Nu pot fi, pur şi simplu.

Pentru că el nu i-a dat niciun răspuns, şi-a dat seama că era într-atât de convins că nu se mai obosea să o contrazică. Reuşise să o înfurie. Foarte bine. Nu avea să se mai obosească să nege acuzaţiile… Timpul urma să-i dovedească faptul că se înşela.

— Ce vrei acum de la mine? l-a întrebat. A simţit un fior când el şi-a trecut mâna pe spatele ei, căldura palmei lui trecând prin muselina subţire.

— Te voi ţine aici, i-a răspuns el. Pentru protecţia ta şi plăcerea mea.

Plăcerea lui? Asta însemna că avea de gând ca aranjamentul lor să continue, chiar dacă ea îşi

pierduse memoria. S-a uitat peste umăr la patul imens care până acum i se păruse raiul pe pământ. Nu putea să suporte gândul că el voia să o posede chiar acolo, în noaptea care urma. Era în stare să fugă pe străzi, doar în cămaşă de noapte, dacă el încerca.

— Nu-ţi pot satisface plăcerile la noapte, dacă asta ai de gând, s-a răzvrătit ea. Şi nici mâine seară. Şi nici…

— Şşt. Pentru prima oară de când îşi vorbeau, în tonul lui se ghicea amuzamentul. Nu sunt într-atât de ticălos încât să te forţez. Vom aştepta să mai prinzi puteri.

— Nu vreau s-o mai fac niciodată! Nu sunt o prostituată!

— Vei dori s-o faci. Este felul tău de a fi, Vivien. Nu poţi schimba ceea ce eşti.

Cuvintele lui au înfuriat-o.

— Nu-mi mai doresc compania unui bărbat, mult timp de-aici încolo. Şi nu pe-a ta, în special.

Sfidarea ei l-a obligat să-i dovedească ceva… ei şi lui însuşi. A tras-o spre el înainte ca ea să poată reacţiona. A dus-o în braţe până la pat şi a aşezat-o pe cuvertura perfect întinsă, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Nu, a gemut Vivien.

Gura lui părea crudă, dar când buzele li s-au atins, sărutul a fost dulce şi prelung. Se sprijinea de o parte şi de alta a ei, fără să o atingă cu vreo parte a corpului, cu excepţia buzelor. Dacă ar fi vrut, s-ar fi putut da deoparte cu uşurinţă. A rămas însă pe loc, uluită de senzaţiile fierbinţi care i se

răspândeau în trup.

A ridicat mâinile, încercând fără tragere de inimă să-l dea deoparte, dar el a sărutat-o şi mai apăsat şi orice gând de a i se împotrivi i-a dispărut. Limba lui s-a aventurat în gura ei, aţâţând-o, gustând-o. Avea gust de cafea şi încă altceva, o esenţă masculină care îi atrăgea limba, făcând-o să-i răspundă timid. Atingerea ei uşoară a părut să-l excite şi mai tare. A inspirat adânc şi a copleşit-o cu săruturi, tot mai tandre şi mai intime. Vivien s-a relaxat în îmbrăţişare şi o durere grea, delicioasă i-a cuprins sânii şi partea de jos a abdomenului, spre coapse. Mintea ei nu mai putea înţelege ce i se întâmpla şi nici nu-i mai păsa. Nu mai exista decât acea senzaţie, fiecare părticică a trupului ei se concentra asupra căldurii gurii lui.

Cu o bruscheţe care a uimit-o, Morgan şi-a dezlipit buzele şi a ţintuit-o cu privirea.

— Vezi? i-a spus răguşit. Acum spune-mi tu ce fel de femeie eşti.

Lui Vivien i-au trebuit câteva clipe să înţeleagă ce-i spusese. Ruşinată şi furioasă, s-a rostogolit pe o parte.

— Pleacă! a exclamat, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Lasă-mă singură.

El i-a făcut imediat pe plac şi a lăsat-o acolo, pe pat.

*

Fără să conştientizeze prea bine ce anume se întâmplase între ei, Grant a coborât treptele.

Mintea îi era asaltată de întrebări, de senzaţii.

— *Vivien*, a murmurat iar şi iar, ca pe un blestem, ca pe o rugă.

S-a trezit în bibliotecă, un paradis din piele şi stejar, cu rafturi special concepute. Cele de jos erau acoperite de geamuri, cele de sus aveau o lucrătură complicată din alamă. Colecţiona obsesiv cărţi – orice se găsea între două coperte merita cumpărat. Teancurile de ziare de pe mese şi birouri o făceau pe doamna Buttons să se plângă mereu – casa devenise un adevărat pericol, în caz de incendiu.

Grant nu-şi petrecea nicio clipă de linişte fără o carte sau un ziar în mână. Când nu muncea şi nu dormea, citea. Ar fi făcut orice să nu se mai gândească la trecutul lui. Nopţile, când regretele îi apăreau în faţa ochilor precum fantomele, nelăsându-l să doarmă, el venea în bibliotecă, bea un coniac şi citea până când literele i se amestecau sub ochi.

A trecut pe lângă rafturile cu tomuri legate în piele şi a căutat ceva care să-i distragă atenţia. Şi-a trecut uşor degetele peste vitrine. A deschis una din ele, dar atingerea coperţii i-a displăcut, pentru prima oară în viaţă. Mâna lui tânjea după altceva, după pielea dulce de femeie, după părul mătăsos, sânii rotunzi şi…

Şi-a surprins propria imagine în oglindă. Părea trist, nefericit.

S-a întors cu spatele şi s-a dus la bufetul unde îşi ţinea băutura. A căutat înăuntru până când a dat de sticla plată de coniac, aproape plină. A

deschis-o şi a băut direct din sticlă. Coniacul franţuzesc i-a alunecat pe gât. Se aştepta să-l cuprindă o senzaţie de căldură, dar a simţit doar un gol imens.

Imaginea lui Vivien i-a revenit în minte, dulceaţa gurii ei, inocenţa cu care îi răspunsese. Ca şi cum nu era obişnuită să sărute, ca o elevă neîndemânatică dar ascultătoare în mâinile unui profesor experimentat. Dar totul era o iluzie.

Inocenţă, a râs el cu amărăciune şi a mai băut o dată din sticla cu coniac. Vivien era de calitatea întâi, dar rămânea o târfă. Iar el era un prost pentru că voia să o protejeze pentru că o dorea şi mai rău decât atât, pentru că *o plăcea*.

S-a aşezat într-un fotoliu, cu picioarele pe birou, încercând să se obişnuiască în tăcere cu acest gând. Dacă nu ar fi ştiut cine şi ce era Vivien, ar fi fost deja nebun după ea. Şi ce bărbat nu ar fi fost? Era frumoasă, inteligentă şi cu o aparenţă vulnerabilă. Când îi spusese că era o curtezană, răspunsul ei fusese amestecul perfect între uimire şi furie. Exact modul în care ar fi reacţionat orice femeie inocentă. Instinctul lui se înşela rareori şi se simţea mereu tentat să se încreadă în el. Nu şi în acest caz, însă. Ştia că Vivien afişa doar o falsă inocenţă. Nu conta cum se purta acum. Mai devreme sau mai târziu avea să redevină aşa cum fusese cândva.

Aşa că nu putea să se îndrăgostească de ea.

Dar… nu avea să-i fie uşor, la naiba!

Capitolul 5

Vivien s-a ghemuit într-un colţ al patului, chinuită de gânduri şi de îngrijorare până când s-a cufundat în uitare. Nu şi-a găsit însă pacea nici în somn, ci a avut un vis straniu, chiar sinistru.

Mergea grăbită pe o stradă întunecată, fiind urmărită de nişte străini fără chip. Din timp în timp, ea se oprea şi râdea de ei, îi provoca, după care o lua la fugă, înainte ca ei să o ajungă. S-a apropiat de un pod şi s-a suit pe un parapet pe care se afla o statuie care reprezenta o zeitate a râului. Necunoscuţii încercau să o ajungă, să se suie până la ea, dar ea râdea şi-i îmbrâncea. Brusc, spre oroarea ei, statuia masivă din bronz a început să se mişte. Braţele ei imense s-au încleştat în jurul ei, prinzând-o captivă într-o îmbrăţişare rece, lipsită de milă.

A strigat îngrozită, s-a luptat cu statuia, dar aceasta o trăgea spre râu… şi a aruncat-o în adâncurile negre ale acestuia. A încercat să strige, dar nu o auzea nimeni, iar apa murdară o îneca, îi umplea gura şi gâtul…

— Trezeşte-te, Vivien. La naiba, trezeşte-te.

Ea a tresărit, speriată, continuând să se lupte cu braţele încleştate în jurul ei… apoi a văzut chipul lui Morgan aplecat peste ea. Părea îngrijorat. O ţinea în braţe şi-i îndepărta cu o mână părul care i se lipise de faţa transpirată. Era îmbrăcat doar cu o cămaşă albă, deschisă la gât.

Dezorientată, Vivien s-a străduit să-şi domolească ritmul respiraţiei. S-a uitat în jur şi şi-a

dat seama că erau pe jos.

— Ai căzut din pat, i-a spus Morgan.

— Am… am avut un coşmar.

— Povesteşte-mi, i-a spus cu blândeţe.

Văzând că rămânea tăcută, i-a atins sprânceana cu vârful degetelor. Gestul plin de intimitate a făcut-o să vorbească. Şi-a muşcat buza, din cauza nervozităţii, şi a spus:

— Am visat că mă înecam. Era atât de real… Nu puteam să respir.

A bătut-o liniştitor pe spate şi a legănat-o uşor, ca pe un copil. Căldura trupului său trecea prin ţesăturile care îi despărţeau, încălzind-o. Preţ de o clipă a fost tentată să-l respingă, pentru că acuzaţiile lui îi răsunau încă în minte.

A rămas însă nemişcată în braţele lui. Deşi plin de ură şi arogant, el era totodată un uriaş care o făcea să se simtă în siguranţă. Iar în clipa aceea nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva decât în braţele lui. A simţit un miros delicios, un amestec de coniac, sare şi rufărie curată… mirosuri care îi aminteau de ceva… de cineva… a cărui imagine reconfortantă era îngropată adânc în memoria ei. Tatăl sau fratele ei, poate? Un iubit la care ţinea mult?

Confuză şi frustrată, ea şi-a muşcat şi mai tare buzele, încercând să-şi amintească.

— Nu trebuie să faci asta, i-a spus Morgan, atingându-i cu blândeţe buzele. Încearcă să te relaxezi. Vrei să bei ceva?

— Nu ştiu.

A continuat să o ţină strâns, până când bătăile

nebuneşti ale inimii ei s-au domolit. Mâna lui a alunecat pe piciorul ei, pe şold şi a poposit în talie. Atingerea lui îi părea cumva familiară, naturală. Ca şi cum locul ei era în braţele lui, lipită de trupul lui... ca şi cum fuseseră într-adevăr iubiţi. Şi-a lipit obrazul ud de lacrimi de pieptul lui şi a savurat senzaţia pe care i-o dădeau buzele lui atingându-i părul.

Morgan a ridicat-o cu grijă şi a pus-o pe pat, apoi i-a aranjat cearşafurile şi păturile răvăşite. S-a dus la măsuţa de toaletă şi i-a turnat puţin coniac într-un pahar împodobit cu frunze pictate:

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, peste noapte. Vei mai avea astfel de vise, când şi când. Unele dintre ele vor fi atât de puternice încât te vei trezi ţipând. Se întâmplă, atunci când ai văzut moartea cu ochii.

Părea să ştie destul de multe despre acest subiect, şi-a spus Vivien, luând paharul. A sorbit din băutura cu o uşoară aromă fructată.

— Ai fost şi tu atât de aproape de moarte?

— O dată sau de două ori.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place să mă laud cu aventurile mele, i-a răspuns el zâmbind. Agenţii obişnuiesc să se laude mult, să inventeze poveşti fantastice despre ei... aşa că mi-am impus să nu discut despre munca mea.

— Aflu eu oricum, i-a spus Vivien. A mai băut o dată din coniac şi a simţit cum o învăluia o căldură plăcută. Doamna Buttons mi-a spus că s-au publicat şi câteva romane de jumătate de penny

despre aventurile tale.

— Sunt o mizerie, i-a răspuns el pufnind dispreţuitor. N-o să găseşti aşa ceva în casa mea.

— Ba da. Câteva servitoare de-ale tale le colecţionează.

— Nu cred aşa ceva, a murmurat el surprins. Sunt doar prostii. Nu trebuie să crezi nicio vorbă.

— Eşti stânjenit, i-a spus cu satisfacţie şi şi-a ascuns zâmbetul în pahar.

— Cu cine ai vorbit? Cu doamna Buttons? Cu vreo servitoare? Le iau capul dacă au bârfit ceva.

— Servitoarele sunt mândre de tine, i-a spus Vivien. Se pare că eşti o adevărată legendă. Ai salvat moştenitoare bogate, ai luat urma unor criminali, ai rezolvat cazuri imposibile…

— Legendă, pe naiba. Morgan o privea circumspect, ca şi cum o bănuia că-şi bătea joc de el în loc să-i complimenteze reputaţia. În majoritatea cazurilor am returnat bunuri furate de la bănci. Îmi plac mult băncile şi mai ales recompensele pe care le oferă. Sir Ross sau oricare dintre agenţi îţi pot spune că am o puşculiţă în loc de inimă.

— Vrei să spui că nu eşti un erou, a spus Vivien privindu-l întrebător.

— N-ai spune acelaşi lucru, după cele douăzeci şi patru de ore de când ne-am revăzut?

Ea s-a gândit la întrebare şi i-a răspuns gânditoare:

— Este evident că nu eşti perfect – de parcă ar exista aşa ceva. Dar ai făcut bine multor oameni, uneori riscându-ţi viaţa. Asta te face erou, chiar

dacă eşti sau nu de acord cu mine.

— Nu, *tu* nu eşti de *acord cu mine*, a repetat el.

— Nu. Cred însă că nu trebuie să faci asemenea servicii unei femei ca mine.

Comentariul ei a părut să-l amuze şi să-l descumpănească în acelaşi timp.

— Oh, Vivien, nu pot să cred că poţi spune asta.

— Nu? Nu am nici cea mai mică idee ce ar trebui să spun, tot ce ştiu este că cu cât îmi dezvălui mai multe despre mine cu atât mă întreb mai des de ce şi-ar dori cineva compania mea. Nu sunt o femeie prea drăguţă, nu-i aşa?

Între ei s-a lăsat tăcerea. Privirea lui Morgan era cercetătoare, critică, asemeni privirii unui om de ştiinţă care examina rezultatele neaşteptate ale unui experiment. Fără să scoată un cuvânt, el s-a întors pe călcâie şi s-a apropiat de uşă. Vivien a crezut că pleca, însă el a luat de pe o măsuţă o tavă şi s-a dus cu ea spre pat.

— Cina ta, i-a spus, aşezându-i tava în poală. Tocmai eram pe scări şi ţi-o aduceam când te-am auzit căzând.

— Tu îmi aduceai mie cina? a întrebat Vivien, întrebându-se de ce nu trimisese o servitoare.

Morgan a citit întrebarea nerostită din ochii ei.

— Aveam de gând să ți-o ofer împreună cu scuzele mele. Purtarea mea de mai devreme a fost de neiertat.

Vivien era fermecată. Instinctul îi spunea că era sincer. Deşi nu o respecta, era dispus să-şi ceară scuze atunci când considera că greşise.

Poate că nu era chiar căpcăunul pe care-l crezuse.

A încercat să-i răspundă cu aceeaşi onestitate.

— Mi-ai spus doar adevărul.

— Trebuia să o fac cu mai multă blândeţe. Nu-am fost tocmai diplomat.

— Nu trebuia să te învinovăţesc pentru ce mi-ai spus. La urma urmei, nu este vina ta că eu sunt...

— O femeie frumoasă şi fascinantă, a terminat el fraza în locul ei.

Vivien a roşit şi a început să se joace cu şervetul. Nu se simţea deloc frumoasă şi fascinantă, dar nici ca o curtezană.

— Îţi mulţumesc, a rostit cu greutate. Dar nu sunt femeia pe care o crezi tu... cel puţin în clipa de faţă. Nu-mi amintesc nimic despre mine. Şi nu ştiu cum să mă port cu tine.

— Nu-i nimic, a întrerupt-o Morgan, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Părea relaxat, dar privirea lui nu a părăsit-o niciun moment. Poartă-te cum crezi. Nimeni nu te va obliga să faci ce nu vrei, cu atât mai puţin eu.

Deşi îi era greu, ea i-a căutat privirea.

— Înseamnă că nu vrei ca eu să...

— Nu, i-a răspuns el încet. Ţi-am pus deja că nu voi insista. O vom face atunci când o vei dori tu.

— Şi dacă nu o să-mi doresc niciodată? a şoptit ea.

— Alegerea este întru totul a ta, a asigurat-o el. Un zâmbet i-a luminat faţa. Dar să nu spui că nu te-am avertizat: s-ar putea să te simţi atrasă de farmecul meu.

Ruşinată, Vivien şi-a coborât privirea în tavă. Pe farfurie avea un copan de pui, o felie de pudding şi legume cu smântână. A muşcat din pâine, dar i-a fost greu să înghită.

— Este camera ta, nu-i aşa? Aş vrea să mă mut într-una din camerele de oaspeţi, să poţi dormi în patul tău.

— Rămâi aici. Vreau să stai confortabil.

— Patul este prea mare pentru mine şi… Vivien a ezitat. Nu-i putea spune că îi simţea prezenţa în cameră, chiar şi atunci când el nu era acolo. Parfumul lui, aura lui păreau să plutească prin aer. Am mai fost vreodată aici? l-a întrebat brusc. În casa ta… în camera aceasta?

— Nu. Este pentru prima oară când îmi eşti oaspete.

Înseamnă că atunci când fuseseră intimi o făcuseră în patul ei, sau în altă parte. Era prea stânjenită ca să ceară detalii.

— Domnule Morgan… Grant… vreau să te întreb ceva…

— Da?

— Promite-mi să nu râzi de mine. Te rog.

— Bine.

Ea s-a jucat cu furculiţa prin aer, concentrându-şi întreaga atenţie asupra ei.

— Între noi a existat dragoste? Afecţiune? Sau a fost doar un aranjament, o afacere? Nu putea suporta gândul că ar fi putut să se vândă doar pentru bani. În timp ce aştepta răspunsul, obrajii îi ardeau. Spre marea ei uşurare, el nu a râs.

— Nu a fost doar o afacere, i-a spus cu grijă.

Bănuiesc că mi-ai oferit bucuria de care aveam atâta nevoie.

— Deci s-ar putea spune că eram prieteni? a întrebat Vivien, strângând cu putere furculiţa în palmă, până când aceasta i-a lăsat urme roşii.

— Da, eram... Morgan s-a întrerupt, i-a luat furculiţa din mână şi i-a frecat uşor locul înroşit cu degetul mare. I-a acoperit mâna cu mâna lui mare şi s-a încruntat văzând urmele violente. Eram prieteni, Vivien. Nu te întrista. Nu eşti doar o târ... doar o prostituată ieftină. Eşti o curtezană râvnită şi sunt prea puţini cei care te condamnă pentru asta.

— Eu o fac, a spus ea cu durere. Cred tot ce e mai rău despre mine. Aş fi vrut să fiu orice altceva.

— Te vei obişnui cu ideea.

— De asta mi-e teamă şi mie, i-a şoptit ea.

Ceva în privirea ei a părut să-l deranjeze, i-a dat drumul mâinii, a mormăit ceva şi a ieşit din cameră, lăsând-o să se uite cu tristeţe la mâncarea din farfurie.

*

— Oh, n-aş putea purta aşa ceva! a exclamat Vivien uitându-se la rochia care îi fusese adusă. Era una dintre cele luate de Morgan de la ea de-acasă, şi deşi nu-şi putea exprima dubiile în privinţa faptului că era a ei, se îndoia în privinţa bunului-gust. Deşi materialul era bun şi era bine croită, culoarea era în profund dezacord cu cea a părului ei. Catifeaua avea aceeaşi nuanţă cu

prunele coapte sau cu cireşele negre. Arăt îngrozitor, cu părul meu cel roşu, a adăugat.

Doamna Buttons o privea cu ochi critic în timp ce Mary o ajuta să iasă din cadă şi o ştergea cu un prosop gros, alb.

— S-ar putea să fii plăcut surprinsă, domnişoară Duvall. De ce nu o probezi, să vezi cum îţi vine?

— Bine, o încerc, a spus Vivien tremurând în aerul rece. I se făcuse pielea de găină. Dar ştiu că voi arăta ridicol!

— Te asigur că nu va fi aşa, i-a răspuns doamna Buttons. În ultimele trei zile, în ceea ce o privea pe Vivien, menajera trecuse de la o politeţe distantă la blândeţe. Ceilalţi servitori îi copiaseră imediat comportamentul. Sincer recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dădeau, Vivien îi lăuda şi le mulţumea ori de câte ori avea ocazia.

Dacă ar fi făcut parte din aristocraţie, probabil că ar fi considerat că merita să fie servită şi ar fi încercat să nu devină prea familiară cu ei. Dar era foarte departe de a avea sânge nobil, din câte aflase despre trecutul ei, aşa că i se părea că servitorii lui Morgan erau mult prea amabili cu ea. Fără îndoială că ştiau ce era şi ce fusese, dar o tratau cu o deferenţă demnă de o ducesă. Când îi pomenise asta doamnei Buttons, menajera îi explicase, zâmbind:

— În primul rând, domnul Morgan ne-a arătat foarte clar că te preţuieşte şi că doreşte să fii tratată cu respect. În plus de asta, domnişoară Duvall, caracterul tău vorbeşte de la sine.

Indiferent ce s-ar spune despre tine, se vede că eşti o persoană drăguţă şi decentă.

— Dar nu sunt aşa, a spus Vivien. Nu-i putea susţine privirea, aşa că a plecat capul. A urmat o tăcere lungă, după care a simţit că doamna Buttons i-a pus mâna pe umăr.

— Cu toţii facem greşeli, i-a spus încet. Iar ale tale nu sunt nici pe departe cele mai rele din câte am auzit eu. Dată fiind profesia domnului Morgan, am văzut şi cunoscut cele mai abjecte caractere, fără vreo urmă de bunătate sau de speranţă. Tu nu eşti nici pe departe un caz disperat.

— Mulţumesc, i-a şoptit Vivien cu umilinţă. Sper să merit bunătatea pe care mi-o arăţi. Începând cu acel moment, doamna Buttons aproape că îşi asumase rolul de mamă.

Cât despre Grant, Vivien îl vedea foarte puţin, pentru că se ocupa de cazul ei şi de încă alte două. O vizita dimineaţa, stăteau de vorbă cinci minute, după care lipsea întreaga zi. Serile şi le petrecea citind, în bibliotecă, după ce lua o cină spartană şi solitară.

Morgan rămânea un mister pentru Vivien. Romanele de jumătate de penny pe care le împrumutase de la Mary nu aruncaseră prea multă lumină asupra caracterului lui. Romanele puneau mare accent pe latura lui aventuroasă şi dădeau detalii despre crimele pe care le anchetase şi despre celebra lui urmărire pe două continente. Era însă foarte clar că autorul nu-l cunoştea personal. Vivien bănuia că erau prea puţini cei care doreau să-l cunoască pe Morgan cel adevărat,

preferând să-i dea proporţii legendare. Aşa se întâmpla de obicei cu oamenii faimoşi: oamenii voiau să afle despre victoriile lor şi nu despre vulnerabilităţi.

Dar tocmai acestea erau cele care o interesau pe Vivien. Părea să aibă prea puţine puncte slabe. Era un bărbat retras, cu o aparenţă de invulnerabilitate, căruia nu-i plăcea să discute despre trecutul lui. Vivien nu se putea abţine să nu se întrebe ce secrete păstra în inima pe care şi-o păzea cu străşnicie. Un lucru era sigur… Morgan nu avea să se încreadă niciodată *în ea* în felul acela.

Vivien era foarte conştientă de dispreţul pe care-l avea Morgan faţă de viaţa ei de dinainte de „accident”. Era evident că nu o plăcea pe femeia care fusese şi nici nu-l putea învinovăţi, pentru că şi ea simţea exact la fel. Din nefericire, în cursul investigaţiilor lui, Morgan părea să descopere noi lucruri despre ea. Recunoscuse deja că îi chestionase mai multe cunoştinţe şi se părea că ceea ce-i spuseseră nu era nici plăcut şi nici de mare ajutor.

Încruntată, Vivien a încercat să-şi alunge din minte acele gânduri. S-a ţinut de spătarul unui scaun, ca să-şi menţină echilibrul, în timp ce Mary îi încheia rochia din catifea. Glezna i se vindeca rapid. O mai durea doar când stătea în picioare timp îndelungat.

— Gata, a spus mulţumită doamna Buttons, dându-se câţiva paşi înapoi ca să o vadă. Rochia este minunată iar culoarea ţi se potriveşte perfect.

Vivien s-a apropiat cu grijă de oglinda în care

se vedea pe trei sferturi. Spre surprinderea ei, menajera avea dreptate. Culoarea rochiei făcea ca tenul ei să pară de porţelan, punându-i în valoare rubiniul părului. Liniile simple ale rochiei îi dădeau eleganţă, fiind potrivite unei femei rasate. Vivien a răsuflat uşurată, constatând că avea şi haine în care să nu arate neapărat ca o curtezană.

— Slavă Domnului, a murmurat zâmbindu-le lui Mary şi doamnei Buttons. Par aproape respectabilă.

— Domnişoară Duvall, dă-mi voie te rog să-ţi perii părul şi să-l aranjez. Vei arăta ca o adevărată doamnă... şi ce fericit va fi domnul Morgan să te vadă atunci!

— Îţi mulţumesc, Mary. Vivien s-a apropiat de măsuţa de toaletă şi s-a aplecat în drum să ridice prosopul ud.

— Nu, nu! a exclamat servitoarea, repezindu-se în acelaşi timp cu doamna Buttons. Ţi-am mai spus, domnişoară Duvall, nu trebuie să faci asemenea lucruri!

Vivien i-a întins prosopul cu un zâmbet.

— Pot şi eu să ridic ceva de pe jos.

— Dar nu se cade, i-a spus Mary, făcându-i semn să se aşeze.

Doamna Buttons s-a apropiat de Vivien. Privirile li s-au întâlnit în oglindă.

— Mi se pare că nu eşti obişnuită să fii servită.

Vivien a oftat.

— Nu-mi amintesc cu ce sunt obişnuită şi cu ce nu.

— O doamnă care are servitori nu şi-ar face

niciodată ordine în cameră şi nu şi-ar pregăti singură baia, indiferent dacă a avut sau nu amnezie.

— Dar ştiu că am avut servitori. Vivien a luat un ac de păr din casetă şi s-a jucat cu el. Cel puţin asta am aflat de la domnul Morgan. Eram o fiinţă răsfăţată care nu făcea nimic altceva decât... S-a oprit şi s-a încruntat, confuză.

Doamna Buttons o privea pe Mary cum îi peria părul lung şi mătăsos.

— Nu te comporţi nicidecum ca o fiinţă răsfăţată, i-a spus. Şi cred că anumite lucruri nu se schimbă, indiferent ce s-a întâmplat cu memoria ta. A ridicat din umeri şi i-a zâmbit. Dar nu sunt doctor. Şi abia dacă pot să păstrez ceva ordine în propriul cap, de unde să mai ghicesc ce se întâmplă într-al altuia?

Mary a pieptănat-o simplu, ridicându-i coada împletită şi lăsându-i câteva bucle libere, să-i încadreze faţa. Pentru că se simţea mai bine, acum că era frumos îmbrăcată şi aranjată, Vivien s-a hotărât să viziteze şi alte părţi din casă.

— Aş putea oare să stau într-o altă cameră, în afara acesteia? Nu există un salon mai mic sau o bibliotecă? Domnul Morgan nu are nişte cărţi pe care m-aş putea uita?

Fără să-şi dea seama ce motiv aveau, le-a surprins pe Mary şi pe doamna Buttons uitându-se una la alta şi zâmbind cu subînţeles.

— Are câteva, i-a răspuns doamna Buttons. Te conduc în bibliotecă, numai să ai grijă să nu-ţi forţezi prea tare glezna şi să nu te oboseşti.

Nerăbdătoare, Vivien a luat-o de braţ şi au coborât împreună, pas după pas. Casa era foarte frumoasă, plină de lambriuri din mahon, covoare groase, mobilă Sheraton şi şeminee din marmură. Când s-au apropiat de bibliotecă, Vivien a simţit imediat în aer mirosul de piele şi pergament. A intrat până în mijlocul încăperii şi s-a rotit în loc, cu ochii mari de uimire.

— Este una dintre cele mai mari încăperi din toată casa, i-a spus cu mândrie doamna Buttons. Domnul Morgan nu s-a zgârcit deloc, pentru că a vrut ca preţioasele lui cărţi să fie bine depozitate.

Vivien se uita reverenţioasă la rafturile protejate cu geamuri, la volumele legate în piele şi împodobite cu frunze aurii, la busturile din marmură aşezate în fiecare colţ al încăperii. Privirea i-a poposit pe mesele încărcate cu cărţi, multe din ele lăsate deschise, ca şi cum cititorul ar fi trebuit să plece în grabă, chiar atunci când era în mijlocul unui pasaj interesant.

— Nu e o colecţie pe care a strâns-o doar din vanitate, nu-i aşa?

— Nu. Stăpânul este foarte dedicat cărţilor lui. Doamna Buttons i-a tras un scaun confortabil lângă foc şi a tras draperiile, pentru ca lumina să pătrundă înăuntru. Te las să le explorezi, domnişoară Duvall. Să-ţi trimit nişte ceai?

Vivien a clătinat din cap şi a început să se plimbe de la un raft la altul, studiind cu rapiditate titlurile. Menajera a izbucnit în râs:

— Până acum n-am mai văzut pe nimeni care să se uite la cărţi aşa cum se uită domnul Morgan.

Vivien abia dacă a observat plecarea menajerei. A deschis o vitrină şi a cercetat cu privirea şirul de volume de versuri. În timp ce citea titlurile s-a întâmplat ceva ciudat… Multe îi păreau extrem de familiare, cuvintele se legau între ele. Uimită, a întins mâna după o carte. A deschis-o şi a dat peste un poem de John Keats. I se părea că-l mai citise de mii de ori. O uşă i s-a deschis în minte, scoţând la iveală ceva ce fusese păstrat în străfundurile minţii ei. Vivien a strâns volumul la piept şi a mai luat unul, şi încă unul… Shakespeare, Keats, Donne, Blake. Şi mulţi alţii, ale căror poeme le-a recunoscut imediat, fragmente pe care le putea reproduce din memorie.

Îşi amintea *ceva*. O luase ameţeala din cauza emoţiei. A luat în mâini cât mai multe cărţi şi le-a ţinut aproape. Din grabă, câteva i-au căzut. Voia să le ia cu ea într-un colţ liniştit şi să citească, să citească…

Pe un raft de jos a găsit câteva volume uzate de filosofie. A luat *Meditaţiile* lui Descartes; le-a deschis şi a citit un pasaj cu voce tare. Era sigură că mai citise cândva cartea, erau cuvinte la care ţinea enorm. Cărţile îi dădeau un sentiment de siguranţă, liniştea de care avea atâta nevoie. A închis ochii şi a strâns şi mai tare cartea la piept.

— Ia te uită! O voce ironică i-a tulburat liniştea. Nu m-aş fi aşteptat să te găsesc tocmai în bibliotecă. Ai găsit ceva care să te intereseze?

Capitolul 6

Vivien s-a întors şi l-a văzut pe Morgan în prag, cu un zâmbet în colţul gurii. Griul sumbru al pantalonilor era atenuat de haina de culoarea muşchiului de copac, care îi accentua culoarea verde a ochilor. Era cât pe ce să se împiedice din cauza nerăbdării. Voia să-i împărtăşească ce descoperise.

— Grant, a spus cu sufletul la gură. Câteva cărţi i-au căzut din braţele încărcate. Am găsit... astea. Îmi *amintesc* că le-am citit pe majoritatea... Nici nu-ţi imaginezi cum mă simt. A râs, frustrată. Oh, oare de ce nu-mi amintesc mai multe? Dacă...

— Vivien, i-a spus încet iar zâmbetul i s-a şters de pe chip. A ajuns la ea din trei paşi mari, ajutând-o cu cărţile. Vivien l-a văzut că se încruntase şi şi-a dat seama că probabil o credea pe jumătate nebună. A dat să mai spună ceva dar el i-a făcut semn să tacă.

— Dă-mi voie, i-a spus şi i-a luat volumele grele din mâinile nesigure. Le-a aşezat pe măsuţa din apropiere şi s-a întors cu faţa spre ea. A prins-o de umeri cu mâinile lui mari şi a tras-o lângă el. A strâns-o în braţe şi a mângâiat-o uşor pe spate. Povesteşte-mi ce-ţi aminteşti.

Vivien s-a înfiorat de plăcere pentru că se afla în braţele lui.

— Ştiu că am mai citit unele din cărţile acestea, împreună cu cineva la care ţineam foarte mult. Nu-i văd chipul, nu-i aud vocea... Cu cât mă străduiesc mai tare cu atât se îndepărtează şi mai

mult.

— Ai citit cărţile *acestea*? a întrebat-o neîncrezător Grant, uitându-se la teancul de lângă el.

Vivien a dat din cap.

— Pot chiar să-ţi reproduc pasaje întregi.

— Hmm.

Uimită, ea a ridicat ochii spre chipul lui sceptic.

— De ce spui *hmm*, aşa? Nu mă crezi?

— Nu-ţi stă în caracter, i-a răspuns el într-un final.

— Îţi spun adevărul, s-a apărat ea.

— Ai citit Descartes, a spus el neîncrezător. Aş vrea atunci să-mi spui ce părere ai despre dualismul cartezian.

Vivien s-a gândit câteva momente, mulţumită că măcar înţelesese întrebarea.

— Bănuiesc că te referi la teoria lui Descartes potrivit căreia spiritul şi materia sunt entităţi diferite? Că nu ne putem baza pe simţurile noastre ca bază a cunoaşterii? Cred că este corect şi mai cred că... A făcut o pauză, după care a continuat, vorbind rar: cred că adevărul îl putem recunoaşte cu ajutorul inimii, chiar şi atunci când dovezile par să susţină contrariul.

Pe chipul lui Morgan nu se putea citi nimic, dar Vivien a simţit că-l luase prin surprindere.

— Se pare că am adăpostit o filosoafă, a spus cu umor. A pus cartea la loc pe masă şi a luat o alta de pe raft. Spune-mi atunci ce părere ai despre Locke şi ce anume îl diferenţiază de Descartes.

Vivien i-a luat cartea din mână şi i-a mângâiat scoarţele din piele marochin.

— Locke afirmă că la naştere mintea umană este ca o tablă goală... nu-i aşa? L-a privit pe Morgan iar acesta a dat din cap, încurajând-o. Şi mai susţine că orice cunoaştere se bazează pe experienţă. Gândurile vin mai apoi, după ce începem să aflăm diverse lucruri prin intermediul simţurilor. Eu nu sunt complet de acord cu el. Nu putem fi o tablă goală atunci când ne naştem. Trebuie să existe anumite lucruri în noi, înainte ca experienţa să-şi lase amprenta.

Morgan i-a luat cartea din mână, a pus-o la loc pe raft şi s-a întors din nou spre ea. Cu gesturi blânde i-a dat deoparte câteva şuviţe, după ureche.

— Poţi să-mi spui ce alte cărţi ţi se mai par familiare?

Vivien s-a apropiat de un alt tronson de rafturi şi a început să scoată cărţi... istorie, romane, teologie, dramă. Le-a aşezat una peste alta pe masă.

— Este posibil să o fi citit pe asta, şi pe asta... Oh, asta era una dintre favoritele mele.

El a zâmbit văzând-o cât de tare se entuziasmase.

— Eşti remarcabil de cultă pentru o femeie care nu a citit niciodată nimic.

— De ce spui asta? l-a întrebat surprinsă.

— Lordul Gerard m-a asigurat că nu-ţi place să citeşti.

— Dar nu poate fi adevărat.

— Eşti un cameleon, Vivien, i-a spus încet. Te adaptezi gusturilor celor pe care îi frecventezi.

— Vrei să spui că am ascuns faptul că-mi place să citesc şi m-am prefăcut o proastă doar ca să-l atrag pe lordul Gerard, să înţeleg.

— N-ai fi prima care să recurgă la asemenea tertipuri. Majoritatea bărbaţilor suferă de un complex de inferioritate în faţa unei femei inteligente.

— Lordul Gerard este genul acesta de bărbat? I-a citi răspunsul pe chip şi a oftat adânc. În fiecare zi mai aflu câte ceva despre mine. Şi nu este neapărat şi plăcut.

Grant o privea cum stătea cu capul plecat şi a încercat un sentiment nou. Era atât de convins de cine şi ce anume era Vivien Rose Duvall… şi cu toate astea ea nu contenea să-l uimească.

A studiat-o din cap până în picioare, alarmat de răspunsul intens pe care-l dădea trupul lui. Nu-şi mai îngăduise niciodată până atunci să-şi imagineze că undeva pe acest pământ se afla o femeie nu doar frumoasă şi inteligentă, dar şi blândă şi fără aere. Iar faptul că găsise toate aceste calităţi în Vivien îl uimea şi mai mult. Ştia prea bine că dacă nu ar fi fost prostituată de lux, dacă nu ar fi cunoscut-o în trecut, acum ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de ea.

Îşi ridicase părul, lăsând la vedere cele mai fine urechi din câte văzuse vreodată, gâtul vulnerabil, bărbia delicată care îl tenta să o atingă. I-a şoptit numele iar ea a ridicat ochii limpezi, albaştri, fără urmă de prefăcătorie. Amintindu-şi cât de şiret îl

priviseră cândva aceiaşi ochi, Grant a clătinat din cap.

— Ce este? l-a întrebat ea.

— Ai ochi de înger.

A văzut-o cum se îmbujora.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns cu voce nesigură.

Grant a prins-o uşor de braţ.

— Vino cu mine.

S-au apropiat de scaunul de lângă foc şi i-a făcut semn să se aşeze. Vivien l-a privit îngrijorată:

— Ai de gând să continui să mă chestionezi?

— Nu, i-a zâmbit el. Pentru moment avea de gând să ignore toate lucrurile contradictorii pe care le aflase despre ea şi să se bucure pur şi simplu de compania ei. O femeie frumoasă, focul făcut în şemineu, o cameră ticsită cu cărţi, o sticlă cu vin…

Poate că nu era tocmai ideea de paradis a oricărui bărbat, dar a lui era cu siguranţă.

A luat un braţ de cărţi şi le-a aşezat într-un teanc la picioarele lui Vivien. Părând să înţeleagă că-şi dorea doar compania ei, Vivien a început să se uite prin ele, timp în care el a deschis un bufet şi a scos de acolo o sticlă de Bordeaux. A umplut două pahare şi s-a aşezat lângă Vivien, întinzându-i unul din ele. Ea a sorbit imediat, fără ritualul care însoţea degustarea unui vin bun, fără să rotească uşor paharul ca să-i testeze aroma. Ca o femeie care frecventa lumea bună, Vivien ar fi trebuit să cunoască acest ritual. Cu toate acestea însă, nu părea o curtezană obişnuită cu tot ce era mai fin pe lume… părea doar o tânără naivă şi retrasă.

— Încep să-mi fac speranţe, a spus ea ridicând

primul volum din stivă şi punându-l în poală. Ştiu că este un lucru neînsemnat, faptul că-mi amintesc că le-am citit… dar dacă mi-a revenit o frântură de memorie poate că-mi voi aminti şi alte lucruri.

— Ai spus că-ţi aminteşti să le fi citit împreună cu cineva. Grant a băut din pahar, fără să-şi desprindă privirea de la chipul ei, luminat de focul din şemineu. Te-ai referit la acea persoană ca la un „el”. Îţi aduci aminte ceva legat de el? Cum arăta, sunetul vocii lui? Vreun loc în care să fi fost împreună cu el?

— Nu… i-a răspuns gânditoare. Dar am încercat să-mi amintesc cum mă simţeam… A făcut o pauză, fixând vinul din pahar. Singură, a rostit cu un efort vizibil. Ca şi cum am pierdut ceva, sau pe cineva care îmi era foarte drag.

O iubire pierdută, şi-a spus Grant, încercat de gelozie. A încercat să-şi mascheze emoţia privind la rândul lui în pahar.

— Uite aici, a murmurat Vivien, întinzându-i un volum de Keats. Spune-mi care este pasajul tău preferat.

L-a urmărit cum dădea paginile uzate. Focul se juca în părul lui întunecat, făcându-l să strălucească precum abanosul. Şuviţele groase erau tunse mult prea scurt, dar chiar şi aşa aveau tendinţa să se onduleze. Ar fi trebuit să-şi lase părul puţin mai lung, şi-a spus, să mai îndulcească puţin liniile ferme ale chipului său.

Privirea i-a coborât pe cartea pe care aproape că o acoperea complet cu mâinile lui mari. Niciun sculptor nu ar fi fost prea dornic să le surprindă

forma în marmură. Erau mâini puternice, aproape brutale, dar Vivien le găsea de o sută de ori mai frumoase decât mâinile fine, de gentleman. Şi mult mai potrivite pentru un bărbat de talia lui. Gândul a făcut-o să zâmbească.

Morgan i-a surprins expresia şi a ridicat o sprânceană, întrebător:

— Ce este atât de amuzant?

Ea s-a ridicat de pe scaun şi a îngenuncheat lângă el. Fustele i s-au înfoiat, părând petalele unei flori. Drept răspuns, i-a luat mâna şi şi-a lipit palma ei mică de-a lui.

— Nu-mi amintesc despre niciun alt bărbat pe care să-l fi cunoscut, dar sunt sigură că eşti cel mai înalt dintre ei. Palma a început să o frigă, aşa că şi-a retras-o repede. Cum este să fii atât de înalt?

— Este ca o durere de cap permanentă, i-a răspuns Morgan punând cartea deoparte. Capul meu a făcut cunoştinţă cu aproape toate tocurile de uşă din Londra.

Vivien i-a zâmbit, înţelegătoare.

— Probabil că ai fost un copil greoi, cu picioare lungi.

— Ca o maimuţă pe picioroange, i-a răspuns el, făcând-o să râdă.

— Bietul Morgan! Ceilalţi băieţi te necăjeau?

— Mereu. Când nu împărţeam insulte, mă băteam. Fiecare încerca să-l învingă pe uriaşul de la *Lady of Pity*.

— *Lady of Pity*, a repetat ea. Numele nu-i era deloc familiar. Aşa se chema şcoala?

— Orfelinatul. Morgan a părut să regrete

această mărturisire chiar din clipa în care a rostit cuvântul. Preţ de o clipă, în ochii lui a apărut o strălucire de revoltă – sau poate era doar amărăciune. N-am fost dintotdeauna orfan, a continuat. Tatăl meu era librar. Un om bun, dar care nu se pricepea la afaceri. Şi-a împrumutat câţiva prieteni care nu i-au mai dat banii înapoi, apoi a urmat un an foarte prost pentru vânzările de carte şi uite aşa ne-am trezit cu toţii în închisoarea datornicilor. Iar odată intrat acolo, nu mai ieşi niciodată. Nimeni nu poate face bani din închisoare ca să-şi plătească datoriile.

— Câţi ani aveai? l-a întrebat Vivien.

— Nouă, zece, nu mai ştiu exact.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— O boală s-a răspândit în închisoare. Părinţii şi două surori de-ale mele au murit atunci. Am supravieţuit doar eu şi un frate mai mic. Am fost trimişi la *Lady of Pity*, iar după un an am fost alungat, pentru „tulburarea ordinii interne”.

Rostise cuvintele detaşat, fără emoţie, dar Vivien a reuşit să vadă dincolo de faţadă.

— De ce? l-a întrebat.

— Fratele meu Jack era plăpând pentru vârsta lui şi foarte sensibil. Ceilalţi băieţi îl necăjeau mereu.

— Iar tu săreai să-l aperi.

A dat scurt din cap.

— După o bătaie mai serioasă, directorul orfelinatului mi-a citit dosarul, care era plin de cuvinte ca „violent” şi „incorigibil”. A decis că eram un pericol pentru ceilalţi copii, aşa că m-am trezit

afară, fără bani, fără mâncare, doar cu hainele de pe mine. Am rămas la poartă două zile şi două nopţi, strigând să mă primească înapoi. Ştiam ce urma să se întâmple cu Jack dacă nu eram acolo să-l apăr. Într-un final, un profesor a venit la poartă şi mi-a promis că va avea grijă de fratele meu. M-a sfătuit să plec şi să încerc să-mi croiesc o viaţă decentă. Şi asta am şi făcut.

Vivien a încercat să şi-l imagineze copil fiind, mic şi înspăimântat, despărţit de singurul membru al familiei care-i mai rămăsese, obligat să-şi croiască un drum în viaţă. I-ar fi fost extrem de uşor să facă din crime şi violenţe un mod de viaţă, dar el alesese să servească societatea care îl victimizase. Fără să pozeze însă în erou. De fapt, susţinea sus şi tare că era doar un ticălos care se folosea de lege doar pentru recompensele grase. Ce fel de om s-ar fi dedicat întru totul să-i ajute pe alţii şi în acelaşi timp să fi negat orice faptă bună?

— De ce ai devenit agent?

Morgan a ridicat din umeri şi a zâmbit cinic.

— A fost un lucru natural. Cine să înţeleagă mai bine mentalitatea unui criminal decât unul care vine de pe stradă? Nu am fost prea departe să ajung şi eu ca ei.

— Nu este adevărat.

— Ba este, a murmurat el. Sunt doar cealaltă faţetă a aceleiaşi monede.

Au urmat câteva clipe de linişte, timp în care Vivien şi-a făcut de lucru cu cărţile aşezate pe podea. Se gândea la ce-i spusese el, simţind cum tensiunea plutea în aer. El era neclintit, asemenea

unui bloc de granit. Vivien bănuia însă că invulnerabilitatea lui era doar o iluzie. Avusese parte de mult prea puţină blândeţe în viaţa lui. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-i plece capul pe umărul ei. Dar nu a făcut-o. Probabil că nu avea să aprecieze gestul, ar fi putut chiar să o umilească. Era mai înţelept să nu mai discute despre asta.

Cuvintele i s-au rostogolit însă fără voie:

— Unde este acum fratele tău?

Morgan nu a părut să o audă.

— Unde este Jack? a întrebat din nou, îngenunchind în faţa lui şi privindu-l cu atenţie.

Privirea lui a întâlnit-o pe a ei:

— Te rog, i-a spus ea încet. Ştii tot ce e mai rău despre mine. Sunt sigură că-mi poţi împărtăşi măcar asta. Spune-mi.

Morgan căpătase o expresie sumbră, ca şi cum un secret teribil îl otrăvea pe dinăuntru. Exact când a crezut că nu va mai primi niciun răspuns, el a vorbit atât de încet încât nici nu i-a auzit toate cuvintele:

— M-am întors după Jack, atunci când am putut... un pescar îmi promisese că-l angajează să cureţe peşti. Ştiam că-i vor da drumul de la orfelinat dacă o rudă îl lua în grijă. Aveam aproape paisprezece ani, eram aproape bărbat şi eram pregătit să am grijă de el. Dar când am ajuns mi s-a spus că nu mai era.

— Nu mai era? a repetat Vivien. Fugise?

— Variolă. Jumătate din copii se îmbolnăviseră. Jack a murit fără să mă aibă lângă el...

Ea nu-şi găsea cuvintele. L-a privit cu

compasiune şi a strâns din pumni ca să nu-l atingă.

— Dacă aş fi venit mai devreme… l-aş fi salvat.

— Nu trebuie să gândeşti aşa.

— Acesta este adevărul. Nu am cum să gândesc altfel.

— Eşti nedrept cu tine.

— Nu am fost acolo. Doar asta contează. S-a ridicat brusc şi s-a întors spre foc. A luat vătraiul şi l-a aţâţat, până când flăcările s-au înviorat.

Vivien s-a ridicat la rândul ei, cu pumnii strânşi. Compasiunea pentru el depăşea acum toate problemele ei. Morgan îşi dedicase viaţa salvării altora pentru că nu fusese în stare să-şi salveze propriul frate. Şi indiferent câţi oameni ar fi ajutat, nu putea să-şi ierte acest lucru. Vina avea să-l urmărească întreaga lui viaţă. Ea nu-şi dorea decât un singur lucru: să-l poată ajuta cumva. Dar nu putea face nimic.

I-a pus uşor mâna pe umăr, apoi pe gât. L-a simţit cum s-a încordat sub atingerea ei. S-a tras înapoi, înjurând printre dinţi, de parcă încercase să-l înjunghie.

— Nu am nevoie de milă din partea unei… S-a oprit, înghiţindu-şi restul cuvintelor.

Vorba nerostită a rămas plutind prin aer.

Vivien ştia perfect ce voise să spună şi s-a simţit rănită. Dar de ce oare nu-şi terminase fraza? De ce încercase în ultima clipă să o cruţe? L-a privit curioasă.

— Îţi mulţumesc, i-a spus cu un uşor tremur în voce. Mulţumesc pentru că nu ai spus-o.

— Vivien, a oftat el, eu…

— Nu ar fi trebuit să-ţi pun întrebări atât de personale, i-a spus agăţându-se de ultima fărâmă de demnitate. S-a apropiat de uşă. Sunt foarte obosită, domnule Morgan. Ar fi mai bine să mă duc sus, să mă odihnesc.

L-a auzit încercând să-i spună ceva, dar a ieşit cât de repede a putut.

*

Morgan a plecat de acasă cu mult înainte de cină iar Vivien a luat masa în singurătate. S-a întrebat pe a cui tovărăşie o alesese el în seara aceea, dacă mersese la cafenea să discute politică sau mersese la club să joace cărţi, cu vreo femeie aşezată pe genunchi. Un asemenea bărbat nu putea să ducă lipsă de femei disponibile. Morgan avea aparenţa unui gentleman dar avea şi ceva dintr-un sălbatic, o combinaţie irezistibilă pentru orice femeie. Fără îndoială că inspirase nenumărate fantezii în toată Londra, printre femeile de rang înalt sau nu.

Îi era imposibil să mănânce. A luat cu ea câteva cărţi şi s-a retras în dormitor. A citit până la miezul nopţii, încercând să se piardă în magia cuvintelor. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Toate problemele păreau să plutească deasupra patului ei, ca nişte spirite răuvoitoare.

Cineva încercase să o omoare şi era posibil să mai încerce atunci când descoperea că era încă în viaţă. Deşi avea încredere în capacitatea lui Morgan de a o apăra, ştia că nu era infailibil. Şi în

loc să-i furnizeze informaţii care să-i fie de ajutor, ea stătea acolo ca proasta, totul fiindu-i ferecat adânc în minte. Gândul acesta o înnebunea.

A lăsat cartea deoparte, s-a întors pe burtă şi a privit umbrele lăsate pe pereţi de lampa de la capul patului. Ce se va întâmpla cu ea? Alesese o cale pe care nicio femeie decentă nu s-ar fi aventurat. Nu avea prea multe opţiuni: putea să se întoarcă la prostituţie, să găsească un bărbat cu care să se căsătorească sau să încerce să-şi găsească de lucru, ceva respectabil din care să se poată întreţine. Doar cea de-a treia alternativă părea să-i surâdă. Dar cine ar fi angajat-o, când caracterul ei era recunoscut în toată Londra?

Şi-a studiat cu tristeţe părul lung, răsfirat pe pernă. Fără urmă de vanitate, ştia că arăta suficient de bine ca să atragă bărbaţii, fie că o dorea sau nu. Şi nu va putea niciodată să ascundă faptul că fusese prostituată. Adevărul avea să iasă întotdeauna la iveală. Indiferent ce şi-ar fi găsit de lucru, bărbaţii o vor insulta şi îi vor face propuneri, iar ea va trebui să li se ofere dacă voia să-şi păstreze slujba.

Gândurile au chinuit-o până când a căzut într-un somn agitat. Alte coşmaruri o aşteptau, cu apa care o îneca. S-a răsucit printre cearşafuri, a dat din mâini, s-a luptat. Într-un final s-a trezit ţipând şi s-a ridicat în şezut, respirând greu, privind fix în gol.

— Vivien.

S-a speriat la auzul vocii.

— Ce…

— Te-am auzit ţipând. Am venit să văd dacă eşti bine.

Era Morgan, dar prezenţa lui familiară nu a părut să o ajute să se relaxeze. Preţ de o clipă s-a gândit că venise să-i ceară să-l primească în patul ei. Într-al lui, mai exact.

— Am avut un coşmar, i-a spus cu vocea tremurând. Sunt bine acum, îmi pare rău că te-am deranjat.

Vivien i-a zărit silueta prin întuneric, un trup masiv care se apropia de pat. Inima a început să-i bată cu putere. S-a tras spre mijlocul patului şi a înţepenit când l-a simţit trăgând pilota. Din câteva mişcări, el i-a netezit cearşafurile.

— Vrei un pahar cu apă? a întrebat-o.

Întrebarea părea complet inofensivă. Deşi nu-şi amintea prea multe despre bărbaţi şi despre lucrurile legate de sex, nu părea probabil ca cineva care voia să o seducă să-i ofere un pahar cu apă înainte să o necinstească.

— Nu, mulţumesc, i-a şoptit, rearanjându-şi perna. Crezi că ai putea să aprinzi lumina? Coşmarurile sunt atât de intense că mi-e frică să adorm la loc. E o prostie, nu-i aşa? Parcă aş fi un copil care se teme de întuneric.

— Nu, nu e o prostie. Tonul i se îmblânzise. Lasă-mă să stau cu tine în noaptea asta, Vivien. Mai sunt doar câteva ore până în zori.

Ea a tăcut, mirată.

— Te voi ţine în braţe, prieteneşte. Frăţeşte. Vreau doar să-ţi alung coşmarurile. A făcut o pauză, apoi a adăugat cu o urmă de râs în voce: ei

bine, nu e singurul lucru pe care-l vreau... dar voi aştepta. Pot să rămân sau preferi să-ţi aprind lampa?

Surprinsă, Vivien şi-a dat seama că voia cu adevărat ca el să rămână. Nu era cea mai înţeleaptă decizie, totuşi. Era ca şi cum invita pericolul lângă ea. Dar trebuia să ia în calcul liniştea pe care i-o putea aduce el... faptul că era un bărbat puternic, care nu se temea de nimic.

— Vreau să te întreb ceva, pentru început, i-a spus prevăzătoare. Cu ce eşti îmbrăcat?

— Cum adică?

Ea a decis să fie sinceră.

— Nu eşti gol, nu-i aşa?

— Mi-am tras halatul pe mine înainte de a veni aici. Eşti dezamăgită?

— Nu, i-a răspuns ea repede, făcându-l să izbucnească în râs.

— Pot face o impresie deosebită fără haine pe mine.

— Te cred pe cuvânt.

— Hotărăşte-te, domnişoară Duvall. Rămân sau nu?

Vivien a ezitat înainte de a-i răspunde.

— Rămâi, a spus încet.

Capitolul 7

Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui, deloc de neglijat. Vivien a inspirat adânc şi şi-a apăsat stomacul cu pumnii, încercând să calmeze tremurul nervos dinăuntrul ei. S-a lungit lângă ea,

dând cearşaful deoparte. A simţit imediat cum căldura trupului lui a învăluit-o.

Cu multă grijă, Morgan a prins-o de talie şi a tras-o lângă el, lipindu-i spatele de trupul lui. Vivien nu s-a putut abţine să nu scoată un sunet atunci când i-a simţit fermitatea sexului, în ciuda hainelor care îi despărţeau.

— Nu te temi, nu-i aşa? l-a şoptit el.

— Nu. Numai că... mi-e greu să mă gândesc la tine doar ca la un prieten.

A strâns-o şi mai tare în braţe.

— Asta-i bine.

Vivien a tăcut câteva clipe, absorbind fiecare senzaţie. Mirosul de săpun şi de piele curată de bărbat o învăluia, căldura emanată de trupul lui o copleşea. Membrele i s-au relaxat, şira spinării a luat forma lui. S-a arcuit, lipindu-se şi mai mult de el. El i-a pus mâna pe şold, împiedicând-o să se mai mişte.

— Nu te mai foi, i-a spus. Nu sunt eunuc.

Ruşinată, a conştientizat abia atunci că erecţia lui o ardea, cuibărită între fesele ei.

— Nu cred că este o idee bună, a reuşit să spună. N-o să reuşesc să adorm în felul acesta.

— Vrei să plec?

S-a gândit în tăcere la întrebarea lui, luptându-se cu ceea ce-i dicta conştiinţa dar şi cu plăcerea fizică pură de a se afla în braţele lui. Conştiinţa ei a fost cea care a avut de suferit.

— Ei bine, i-a răspuns nesigură, chiar dacă nu dorm, măcar nu voi mai avea coşmaruri.

— Mă bucur că ai încredere în mine, a râs el.

Mă aşteptam să-mi respingi oferta.

— Eram cât pe ce s-o fac, i-a răspuns ea. Dar mi-am spus că dacă ai fi vrut să mă siluieşti ai fi avut destule ocazii până acum.

— Nu aş poseda niciodată cu forţa o femeie care nu mă doreşte.

— Nu cred să fi întâlnit prea des femei care să nu te vrea.

— Au fost câteva, i-a răspuns sec.

Vivien s-a liniştit în îmbrăţişarea lui. Îi simţea respiraţia în ceafă, unul din picioarele ei îi atingea glezna, părul lui sârmos îi gâdila plăcut pielea.

Faptul că toată puterea şi virilitatea lui erau ţinute în şah de un singur cuvânt de-al ei ar fi trebuit să o sperie. În loc de asta, ea era fascinată. Să flirteze cu pericolul era un sentiment îmbătător.

— Grant? a spus ea. De ce nu te-ai căsătorit până acum?

El a râs încet.

— Nu sunt genul. I-a luat o şuviţă între degete şi a început să se joace cu ea.

— Nu vrei să ai nevastă şi copii?

— Ce motiv aş avea? Nu cred că trebuie neapărat ca numele meu să dăinuie. Şi nu sunt prea convins că aş putea să-i rămân fidel unei singure femei timp îndelungat. Iar când vreau companie feminină nu-mi e deloc greu să o obţin. Servitorii mei au grijă de casă, mănânc bine şi trăiesc în confort. La ce mi-ar trebui o soţie?

— Nu ai cunoscut nicio femeie fără de care să simţi că nu poţi trăi?

L-a simţit zâmbind:

— Ai citit prea multe romane.

— Sunt convinsă că ai dreptate, i-a răspuns cu tristeţe. Şi totuşi… nu vei regreta când vei îmbătrâni, că nu ai cu cine împărtăşi…?

— Şi că nu am nepoţi care să-mi stea pe genunchi, i-a terminat el fraza. Nu, mulţumesc. Aş prefera să fiu liniştit la bătrâneţe… dacă voi trăi atât.

— Cât de cinic eşti!

— Sunt, a recunoscut el. Este ciudat, dar şi tu eşti la fel. Dar cine te-ar auzi acum ar crede că eşti o inocentă idealistă.

— Nu mă simt cinică, a spus ea după câteva secunde. Nu mă simt deloc aşa cum m-ai descris tu, de fapt.

Au urmat câteva minute de tăcere, timp în care mâna lui nu i-a părăsit umărul.

— Grant, a spus ea înăbuşindu-şi un căscat, când voi putea să merg acasă la mine, în vizită?

— Când doctorul Linley va spune că eşti în stare.

— E bine, pentru că vine mâine să mă vadă. Sunt sigură că nu va avea obiecţii.

— De ce atâta grabă? a întrebat-o încet Morgan. Ce speri să găseşti acolo?

— Memoria mea. Şi-a cufundat capul în pernă. Când îmi voi revedea lucrurile familiare, cărţile, sunt sigură că-mi voi aminti totul. Nu mai suport ca totul să fie… alb.

— Nu ai multe cărţi, i-a spus el. Nu-mi amintesc să fi văzut mai mult de două.

— Oh. S-a întors cu faţa spre el iar nasurile

aproape că li s-au atins. De ce acum îmi plac lucruri care nu-mi plăceau înainte?

— Nu ştiu. Poate că Linley va avea un răspuns la întrebarea ta.

— Ce crezi că se va întâmpla când îmi voi recăpăta memoria? Voi redeveni aşa cum eram?

— Sper din toată inima, a şoptit el în barbă.

— De ce? l-a întrebat ea, jignită. Nu mă placi aşa cum sunt acum?

— Te plac mult prea mult, i-a spus el dintr-odată. Şi mi-ar fi al naibii de greu dacă…

— Dacă…?

Nu i-a răspuns imediat.

— Te previn, Vivien, dacă te joci cu mine probabil că voi sfârşi prin a te ucide cu mâna mea.

— Nu e vorba de niciun joc, i-a răspuns ea, cu mândria rănită. De ce ar fi? Dacă aş şti ceva în legătură cu persoana care a încercat să mă omoare, crede-mă că ţi-aş spune imediat. Pentru că nu voi fi în siguranţă până când nu va fi prins, nu-i aşa?

— Aşa este. Ceea ce ne aduce la un alt subiect: nu ai voie să pleci nicăieri fără mine.

— Ştiu asta. Doar nu sunt proastă. A întors-o cu spatele la el şi a împins-o spre centrul patului, la o distanţă apreciabilă de el. Acolo să stai, i-a spus. Şi ai grijă să nu te rostogoleşti peste mine peste noapte, că n-o să-ţi placă ce-o să păţeşti.

— Nu-i niciun pericol, i-a răspuns ea. Patul e atât de mare că am putea la fel de bine să dormim în comitate diferite.

Cumva, contrar aşteptărilor ei, Vivien a reuşit

să adoarmă iar somnul nu i-a fost tulburat de niciun coşmar. S-a trezit o dată sau de două ori şi l-a văzut pe Morgan, prin întuneric. Avea un sentiment nou, de confort, pentru că dormea alături de un bărbat. Se simţea protejată. *Uite că şi bărbaţii pot fi folositori*, şi-a spus ea şi s-a cufundat la loc într-un somn adânc.

*

Era una din cele mai rele nopţi din viaţa lui Grant. Să se ofere să rămână cu Vivien fusese nebunie curată şi o plătea cu vârf şi îndesat. Încercase să fie amabil, ceea ce nu se va mai repeta prea curând.

Nu, şi-a spus încercând să fie cinstit cu el însuşi… amabilitatea nu avea nicio legătură cu asta. Îşi dorise să o ţină în braţe, pur şi simplu. Încercase să nu o placă pe Vivien, dar atracţia pe care o simţea pentru ea nu-l lăsa să rămână departe. Voia să devină cel la care apela ea, cel care să-i satisfacă orice nevoie. Ceea ce era greşit.

De ce oare un simplu plan de răzbunare se dovedise un asemenea talmeş-balmeş?

Pentru că Vivien era caldă, spirituală, neaşteptat de inteligentă, era tot ce admira la o femeie. Nu făcuse până acum dragoste cu ea, dar ştia că o noapte, o săptămână, o lună cu ea nu ar fi fost de ajuns. O dorea pentru totdeauna. Şi o dorea aşa, fără amintiri, fără vanitatea care îl făcuse să o dispreţuiască.

La naiba, i-ar fi fost mult mai uşor dacă Vivien

ar fi rămas la fel. Atunci ar fi putut să se folosească de ea şi apoi să o părăsească, să-i râdă în faţă şi să-i spună că meritase să fie pedepsită. Dar acest lucru nu mai era posibil acum. Nu o putea răni pe Vivien şi probabil că ar fi fost în stare să-l omoare pe cel care ar fi încercat asta.

A deschis ochii şi s-a uitat la forma suplă întinsă lângă el. Mâinile îi tremurau de dorinţa de a-i smulge cămaşa de noapte. Ar fi vrut să o posede atunci şi acolo, să se cufunde în căldura ei feminină, până la orgasm. Dar nu putea să abuzeze de încrederea ei. Aşa că a rămas nemişcat, suferind şi aşteptând, abia controlându-şi dorinţele carnale.

A rememorat cu amărăciune ultimele ore de plăcută tortură. Fiecare mişcare a lui Vivien, fiecare oftat care îi scăpa printre buze îl chinuiau până peste poate. Pe el, care reuşise întotdeauna să-şi stăpânească emoţiile. Şi totul din cauza unei femei minione care se culcase cu jumătate din bărbaţii din Londra. Începuse deja să nu-i mai pese de asta, chiar ajunsese să-i caute scuze pentru legiunea de amanţi pe care îi avusese. Naiba să-i ia pe toţi! Voia doar să fie unul dintre ei.

Trupul ei firav se potrivea de minune cu al lui. Picioarele ei erau aproape lipite de ale lui. Era mititică şi drăgălaşă ca o păpuşă. Mirosul pielii ei curate, lipsite de parfum, îl înnebunea. Şi-a cufundat faţa în părul ei mătăsos, dorindu-şi să i-l poată răsfira pe pieptul lui.

Ca şi cum intensitatea gândurilor lui ajunsese până la ea, Vivien a oftat în somn şi şi-a strecurat

un picior între picioarele lui.

Era prea de tot. Grant nu se putea abţine să nu o atingă aşa cum nu se putea abţine să respire. Şi-a pus palma pe talia ei, mângâind-o cu vârful degetului mare. Aţâţat, a trecut mai sus şi i-a explorat curba dulce a sânului, sfârcul delicat. Palma i s-a umplut cu rotunjimea dulce şi s-a întrebat de ce era Vivien atât de deosebită de orice altă femeie pe care o cunoscuse. Câţi bărbaţi simţiseră acelaşi lucru atunci când erau cu ea? s-a întrebat cu tristeţe, luptându-se cu dorinţa primitivă de a o poseda, de a-i şterge de pe trup săruturile şi atingerile altor bărbaţi.

Vivien s-a mişcat aproape imperceptibil. Un tremur slab a dat-o de gol. Se trezise… ştia că el o atingea… şi nu încerca să se ferească. Asta însemna ceva: fie rămăsese nemişcată din cauza şocului, fie era curioasă. I-a eliberat cu grijă sânul şi a coborât încet… încet… până a ajuns la sexul ei, ascuns de părul de culoarea scorţişoarei. A simţit-o cum se înfiora, parcă pregătindu-se să scape.

Şi-a lipit buzele de urechea ei şi a început să-i şoptească cuvinte liniştitoare, să-i spună că o dorea, că avea nevoie de ea, că voia să fie blând şi răbdător. S-a aventurat şi mai mult între coapsele ei, dându-i în continuare şansa să se retragă, dacă asta voia. Dar Vivien nu a făcut-o, ba chiar i-a răspuns cu stânjeneală, aproape virginal. S-a întors cu faţa spre el, cu ochii închişi. El a sărutat-o cu patimă iar limba lui a cercetat-o, a aţâţat-o. Vivien a gemut şi l-a cuprins cu braţele, trăgându-l mai aproape, iar el s-a ridicat deasupra ei…

Uşa s-a deschis cu zgomot şi cineva a intrat, fără să aştepte să fie poftit înăuntru. Era o servitoare care venise să cureţe grătarul şi să reaprindă focul. A văzut imediat că în pat se aflau două persoane, nu una. S-a oprit în loc, uluită.

Conştientă că erau priviţi, Vivien a înlemnit, panicată.

Grant a ridicat capul şi s-a răstit la servitoare:

— Nu acum!

— Da, domnule, a bâiguit ea şi a ieşit grăbită, închizând uşa în urma ei.

Nu era vina ei, bineînţeles. Servitorii din casa lui nu erau obişnuiţi cu astfel de întâmplări, pentru că de obicei Grant îşi vizita partenerele ocazionale la ele acasă, nu le aducea acolo. Nu ceruse niciodată prea multă intimitate la el în dormitor. Dar asta urma să se schimbe. Grant şi-a notat în minte să-i spună menajerei că voia să schimbe imediat acel sistem.

Din expresia lui Vivien a înţeles că-i dispăruse orice înclinaţie amoroasă. Trupul parcă îi împietrise şi era roşie ca focul de ruşine. Grant s-a rostogolit pe o parte şi a privit-o cum se dădea jos din pat. Erecţia lui nu voia însă să dispară. Dacă nu se elibera curând, avea să rămână schilodit pe vecie.

Vivien şi-a tras grăbită un halat peste cămaşa de noapte. S-a dus la măsuţa de toaletă, şi-a turnat apă rece şi şi-a stropit obrajii îmbujoraţi. Grant o privea atent, observând rigiditatea spatelui ei şi graba gesturilor. Şi-a şters obrajii cu un prosop, şi-a îndreptat umerii şi s-a întors spre el, de parcă trebuia să se achite de o sarcină neplăcută.

— Vrei să mă întorc în pat? l-a întrebat privind fix covorul.

Întrebarea l-a luat prin surprindere. De fapt... ar fi vrut... dar mai întâi trebuia să afle de ce i se oferea ea. A întrebat-o iar ea i-a răspuns, evitându-i în continuare privirea:

— Îţi sunt datoare. M-ai salvat viaţa, mi-ai oferit ospitalitatea şi protecţia ta, şi mai presus de toate am avut înainte o relaţie. Nu e ca şi cum... nu am mai fi făcut-o niciodată. Aşa că ar fi o ipocrizie din partea mea să mă tot feresc. Dacă vrei, eu sunt dispusă să mă întorc în pat.

Avea hotărârea unei martire, iar răceala de pe chipul ei i-a domolit pasiunea, asemenea unei găleţi cu apă rece.

— Nu, nu vreau, a şoptit el, frustrat. Al naibii să fiu dacă vreau să vii în patul meu de parcă ai face un mare sacrificiu. A coborât din pat şi i-a dat halatul deoparte, privindu-i goliciunea şi strâmbându-se atunci când a văzut că ea se îmbujorase şi mai tare. Roşeaţa virginală nu te prinde deloc, Vivien. Uiţi că te cunosc dinainte de a-ţi fi pierdut memoria?

— Ce vrei de la mine? Ţi-am dat voie să te foloseşti de trupul meu. Dacă înţeleg corect, acum te plângi că nu arăt suficient de mult entuziasm.

I-a aruncat o privire grăitoare.

— *Suficient* entuziasm? a repetat, acid. Ai entuziasmul Ioanei d’Arc, în drum spre rug.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Deşi chipul ei frumos părea al unei pocăite, ochii i-au strălucit amuzaţi. S-a întors cu spatele, dar nu suficient de

repede încât el să nu o vadă că râdea înfundat.

— Iartă-mă, i-a spus ea. Nu a fost deloc măgulitor, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost, a mârâit el. Ar fi râs la rândul lui, dacă erecţia nu ar fi continuat să-l chinuiască. S-a urcat înapoi în pat, s-a rostogolit pe burtă şi şi-a îngropat faţa în pernă. A simţit că Vivien se apropia, aşa că a ridicat capul şi a privit-o ameninţător: ţine-te departe de mine, altfel mă culc cu tine fără să mă mai gândesc la nimic.

— Am înţeles, domnule. Era suspect de supusă. Poate că ar fi mai bine să-mi strâng lucrurile şi să mă îmbrac în camera cealaltă.

— Aşa să faci. A lăsat din nou capul pe pernă, cu un oftat.

*

Vivien s-a îmbrăcat cu o rochie frumoasă din catifea albastră şi mătase italienească, cu mâneci lungi înfoiate în partea de sus şi strânse pe mâini, până la cot. Mânecile se sfârşeau cu dantelă albă de Bruxelles, la fel şi decolteul. A încercat să-şi închidă toţi nasturii minusculi de la spate dar a reuşit doar cu câţiva, aşa că s-a decis să o roage pe Mary să se ocupe de restul, mai târziu.

Şi-a despletit părul şi şi-a trecut degetele prin el, apoi s-a dus la oglinda ovală atârnată pe peretele cu tapet din damasc. Rochia îi venea foarte bine, accentuându-i albastrul ochilor şi culoarea care nu îi părăsise încă obrajii.

Se gândea la Grant, care se găsea în camera

de alături. A expirat cu putere. Răsuflarea îi era fierbinte, mâinile îi erau reci, se simţea cuprinsă de agitaţie. Chiar şi acum îşi dorea să se întoarcă la el, să-i ceară să o atingă iar… să o facă a lui.

Înţelegea cum se desfăşura totul, dar nu-şi amintea să o fi făcut şi nici nu ştia ce anume trebuia să facă. Iar toate aceste necunoscute îi dădeau un sentiment de nervozitate. Fusese incredibil de blând iar ea aproape că se predase în faţa mâinilor lui experimentate. Nu putea să nu recunoască faptul că îl găsea atrăgător. Dar nu era îndrăgostită de Grant Morgan. Şi ceva în adâncul sufletului îi spunea că acest act atât de intim trebuia să-i fie rezervat bărbatului pe care îl iubea mult. Iar acest sentiment era contrar felului în care trăise până atunci.

Frustrată, Vivien a dus mâna la cap şi a oftat. Nu-l putea condamna pe Grant că o suspecta că s-ar fi jucat cu el. Cum altfel putea fi explicată purtarea ei? Era o prostituată şi nimeni nu se schimbă aşa, peste noapte.

— Oh, de ce nu-mi pot aminti nimic? s-a întrebat cu voce tare, încleştându-şi pumnii la tâmple şi apăsând cu putere.

*

Grant s-a îmbrăcat şi a plecat în Bow Street fără să mănânce sau să citească *Times*, fără să-i adreseze un cuvânt lui Vivien. Era evident că servitoarea le spusese celorlalţi despre scena din dormitor. Cu toţii, inclusiv doamna Buttons, l-au

tratat cu atâta politeţe şi deferenţă că-i venea să muşte pe cineva.

A intrat în casa de la numărul patru şi i-a întins haina doamnei Dobson. În dimineaţa aceea, la birou era linişte iar sir Ross Cannon tocmai termina ultima ediţie a ziarului *Alarmă generată*. Acest raport săptămânal ajungea în toată Anglia şi conţinea detalii despre criminalii încă neprinşi şi despre faptele lor.

Când să intre în biroul lui Cannon, acesta i-a ieşit în cale şi i-a întins o hârtie şi un creion.

— Bine că eşti aici, i-a spus direct. Uită-te la asta. Trebuie să plece la tipografie în zece minute.

Grant s-a sprijinit de tocul uşii şi a studiat rapid hârtia, făcând câte o corectură minoră ici-colo. Când a terminat, a intrat în birou şi l-a găsit pe Keyes răsfoind o carte de proceduri. Arăta ca un dandy, ca de obicei, cu pantalonii verzi, vesta crem cu broderii şi haina maro. La gât avea o eşarfă cu un nod complicat, care îl făcea să-şi înalţe bărbia exagerat de mult.

— Bună dimineaţa, a spus Grant punând hârtia pe biroul de mahon al lui Cannon.

Keyes a mormăit ceva, părând să fi găsit pasajul care îl interesa. A citit jumătate de pagină, a închis cartea şi a pus-o la loc, pe raft.

Între timp Grant s-a aşezat la birou. A scos din buzunar carnetul legat în piele roşie care îi aparţinea lui Vivien şi l-a privit abătut. Îl citise iar şi iar, pagină cu pagină, căutând informaţii. Deja detaliile cumplite nu-l mai şocau, dar fiecare cuvânt i se înfipsese în memorie, ca un cui.

— Ce citeşti? l-a întrebat Keyes.

Grant a râs scurt, fără să pară deloc amuzat:

— Nimic potrivit pentru urechile tale delicate, Keyes.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta. I-a luat carnetul din mână şi a citit vreo două pagini. Ce mizerii! a exclamat, întinzându-i-l înapoi. Pot să ştiu cine este autoarea?

— Nu cred că vrei să o cunoşti, Keyes. Este o vrăjitoare chinuitoare.

Deşi nu voia să arate asta, Keyes era foarte interesat.

— Are legătură cu victima culeasă din râu, nu-i aşa? E încă în viaţă iar tu o adăposteşti la tine acasă. Am auzit ceva zvonuri.

Grant s-a sprijinit de spătarul scaunului şi l-a privit impasibil.

— N-ar trebui să dai crezare zvonurilor, Keyes.

— Cine este? a insistat agentul. A spus cine a atacat-o?

— De ce eşti atât de fascinat de cazul meu? l-a întrebat Grant.

— Îmi ofer ajutorul, în caz că ai nevoie, asta-i tot. Şi tu m-ai ajutat de câteva ori, la urma urmei. Dar nu înţeleg de ce eşti atât de defensiv, băiete. N-am făcut decât să-ţi pun o întrebare sau două şi ai sărit ca ars.

— Dacă voi avea nevoie de ajutorul tău ţi-l voi cere.

— Aşa să faci, i-a spus Keyes şi a ieşit din birou, afişând un zâmbet neutru.

Grant a rămas singur cu gândurile lui. Keyes

avea dreptate – *era* defensiv, prost-dispus, aşa cum ar fi fost orice bărbat în locul lui. Când era cu Vivien, uita cu uşurinţă cine era ea şi de ce era în stare. Doar când era departe de ea vedea situaţia în adevărata lumină. Era o curtezană, o femeie care se dovedise incapabilă de iubire sau fidelitate. Cineva încercase să o omoare, mai mult ca sigur unul dintre foştii ei iubiţi. Treaba lui era să afle cine era făptaşul şi să-l prindă… iar mai apoi să o scoată pe Vivien Duvall din casa şi din viaţa lui, pentru totdeauna… înainte ca ea să-i zdrobească inima.

Sir Ross a reapărut în birou şi s-a îndreptat glonţ spre ibricul cu cafea. Între timp, pisoiul s-a urcat la locul lui, pe colţul biroului şi s-a aplecat pe o parte, studiindu-l serios pe Grant.

Grant a întins mâna să-l mângâie, dar pisoiul s-a retras dispreţuitor, făcând ochii mici. L-a lăsat totuşi să-l atingă puţin, punându-şi capul între lăbuţe.

— Eşti exact ca o femeie, a murmurat Morgan. Îţi oferi afecţiunea doar atunci când urmăreşti ceva.

Cannon şi-a turnat o nouă ceaşcă de cafea şi s-a strâmbat când a luat o înghiţitură. Cafeaua era rece, numai zaţ.

— Doamnă Dobson, a strigat scoţând capul pe hol. Nu mai am cafea!

De la capătul holului s-au auzit proteste care s-au încheiat cu cuvintele „nervii tăi, domnule”.

— Nervii mei sunt în regulă, i-a răspuns enervat. Am multă treabă, doamnă Dobson. Doar

cu un alt ibric plin pot trece de dimineaţa asta. S-a aşezat la birou şi i-a zâmbit lui Morgan. Sclipirea de amuzament i-a luminat fugar chipul întunecat.

— Dumnezeu să ne apere de femeile care cred că ştiu ele mai bine.

— Amin, a murmurat Grant.

Cannon s-a lăsat pe spate şi l-a studiat atent:

— Arăţi ca naiba. Eşti bolnav?

Asemenea întrebări din partea lui ar fi alarmat orice agent. Cannon nu era interesat de viaţa lor personală, atâta timp cât îşi făceau treaba bine. Grant s-a strâmbat, deranjat:

— N-am dormit, i-a răspuns scurt.

— Necazuri cu domnişoara Duvall?

— Nimic special.

— Cum se mai simte?

— Cred că începe să-şi revină. Dar nu a făcut niciun progres în privinţa memoriei.

Cannon a făcut un semn din cap spre carnetul roşu pe care i-l întindea Grant:

— Ce este?

— Un jurnal. L-am găsit în casa domnişoarei Duvall. Cred că ar putea conţine numele celui care a încercat să o omoare.

Grant l-a urmărit răsfoind carnetul şi s-a întrebat ce părere avea Cannon, care aproape că făcuse un jurământ de celibat, despre rândurile scrise atât de explicit. Ar fi fost natural ca magistratul să dea măcar un semn de emoţie, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a îmbujorat, nici semn de tensiune, nicio urmă de sudoare. Omul era extraordinar de stăpân pe sine.

— Se pare că domnişoara Duvall a dus o viaţă extrem de colorată, a remarcat Cannon. De ce crezi că atacatorul ei este pomenit aici?

— Tentativa de omor a fost de natură pasională, a spus cu convingere. Domnişoara Duvall nu are legături cu lumea interlopă, nu are datorii. Doar o lungă listă de amanţi, cărora le-a fost necredincioasă. Şi-a notat însă totul despre ei şi despre ce anume le făcea plăcere. Pentru ea este doar o afacere – iar după cum vezi, este extrem de organizată. Când avea o alternativă mai bună îşi părăsea amantul fără să ezite.

— Şi crezi că unul dintre ei a fost într-atât de supărat că a fost părăsit încât a încercat să o omoare?

— Da.

Cannon i-a înapoiat jurnalul.

— Ar trebui să reduci cât poţi de mult lista, şi încă repede. În cazurile de acest gen suspectul nu trebuie să aibă mult timp la dispoziţie.

Grant a privit carnetul din mâna lui şi l-a mângâiat uşor cu vârful degetului mare.

— Aş vrea ca lumea să afle că Vivien trăieşte. Cel care a încercat să o omoare va şti atunci că planul lui a eşuat.

— Şi va veni din nou după ea, a murmurat Cannon. Asta înseamnă să o supui pe domnişoara Duvall unui risc enorm.

— Nu, a răspuns imediat Grant. Se află sub protecţia mea. Îl voi aştepta chiar eu pe ticălos, când va încerca din nou.

— Foarte bine. Să o arătăm pe domnişoara

Duvall lumii întregi, atunci. Te-ai decis asupra locului şi momentului?

— Nu încă.

— Atunci dă-mi voie să fac o sugestie. Prietena mea lady Lichfield dă un bal sâmbătă seară. Oricine îşi doreşte să fie invitatul ei iar evenimentul este descris a doua zi în *Times*, cu lux de amănunte. O s-o rog să-ţi trimită o invitaţie, pentru tine şi însoţitoarea ta.

Grant a zâmbit:

— Să o aduc pe Vivien la reşedinţa lui lady Lichfield?

— De ce nu?

— Vivien nu este acceptată în societatea aşa-zis decentă. Nu de femei, în orice caz. Doar s-a culcat cu mai toţi soţii lor.

— Cu atât mai bine dacă la bal se vor afla şi unii dintre foştii ei iubiţi, i-a răspuns Cannon.

Discuţia a fost întreruptă de doamna Dobson, care le-a adus o tavă cu două ceşti curate şi un ibric mare cu cafea aburindă.

— Beţi prea multă cafea, amândoi, le-a spus dezaprobator.

— Cafeaua stimulează simţurile şi te ajută să gândeşti limpede, i-a spus Cannon, în timp ce ea le turna în ceşti.

— Şi te ţine treaz jumătate de noapte, a mormăit doamna Dobson, clătinând din cap. S-a întors spre Grant, ca şi cum ar fi căutat în el un aliat: sir Ross nu doarme mai mult de patru ore pe noapte, nu are niciodată timp să mănânce... şi pentru ce? Cu cât munceşte mai mult, cu atât mai

multe dosare se strâng pe biroul lui.

— Dacă ar fi după doamna Dobson, aş ajunge curând la fel de gras şi de leneş ca pisoiul, i-a spus Ross lui Grant.

Continuând să clatine din cap, doamna Dobson a ieşit din birou.

Cannon a suflat în ceaşcă, făcând ca aburul să iasă din ea.

— Foarte bine, a spus privindu-l pe Grant. Cu permisiunea ta, îi voi cere lui lady Lichfield să-şi mărească lista invitaţilor.

— Mulţumesc. Grant a făcut o pauză, apoi a adăugat gânditor: mai este ceva ce nu ţi-am dezvăluit... ceva ce mi-a spus lordul Gerard când l-am chestionat. Nu ştiu dacă să îi dau sau nu crezare, pentru că nu mi-a fost confirmat nici de jurnalul ei, nici de ceilalţi pe care i-am întrebat.

— Ei bine? A întrebat Cannon.

— Gerard mi-a spus că domnişoara Duvall era pe cale să se mărite curând. Cu un bărbat foarte bogat.

— Hmm. Ce bărbat cu avere alege să se căsătorească cu o asemenea femeie?

— Exact, a spus Grant. Aşa spunea şi Gerard. Cine ar vrea să fie de râsul Londrei? Dar poate că totuşi ea găsise pe cineva.

În ciuda faptului că încerca să nu pară afectat, în tonul lui se citea amărăciunea. Cannon a observat imediat.

— Spune-mi ce crezi tu despre domnişoara Duvall, Morgan, a spus el încet.

— Părerea mea nu are nicio importanţă. Grant

s-a ridicat şi şi-a îndepărtat câteva fire de praf imaginare de pe pantaloni. Dacă te referi la dovezi…

— Ţi-am cerut părerea, a spus Cannon, inflexibil. Ia loc, te rog.

Biroul devenise dintr-odată prea mic. Grant a încercat să ignore întrebarea, dar privirea lui Cannon era de-a dreptul enervantă. S-a gândi să-i dea un răspuns insolent sau să-l mintă… dar al naibii să fie el dacă se ferea vreodată de adevăr, indiferent care era acela! S-a aşezat la loc pe scaun.

— În domnişoara Duvall sunt două femei. Una este cea din carneţel, experimentată, blazată, lacomă… o ticăloasă perversă. Şi mai este cea care locuieşte în casa mea.

— Cum este?

— Inteligentă, dulce, blândă. Visul oricărui bărbat.

— Şi al tău?

Grant s-a prins de braţele scaunului.

— Şi al meu, a recunoscut într-un târziu.

Cannon l-a privit cu o urmă de simpatie:

— Ai grijă, Morgan, a fost tot ce a spus.

Grant s-a gândit să-i răspundă îndrăzneţ, aşa cum o făcea de obicei… dar nu găsea cuvintele.

— Bine, a conchis Cannon iar Grant a ieşit, cu un oftat de uşurare.

Capitolul 8

— Un bal? Vivien se uita la Grant ca la un

nebun.

Stăteau în salonul de la parter iar el îi dezvăluise planul pus la cale împreună cu sir Ross. Deşi îi înţelegea tulburarea, nu avea de gând să se lase înduplecat.

— Îmi ceri să apar în public, a continuat Vivien. Nu doar în public, ci la un mare bal, pentru ca toată Londra să afle că sunt în viaţă. Şi atunci voi fi într-un pericol de zece ori mai mare ca acum.

— Vei fi sub protecţia mea, i-a răspuns Grant şi a venit să se aşeze lângă ea pe canapeaua tapiţată cu damasc auriu. I-a luat mâna mică în mâna lui şi a strâns-o uşor. Ai încredere în mine, i-a spus zâmbind încurajator. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

— Nu voi şti pe nimeni acolo, a spus ea agăţându-se de mâna lui. N-o să ştiu ce să fac, ce să spun.

— Nu va trebui să faci sau să spui nimic. Trebuie doar să-ţi faci apariţia.

— Nu vreau, i-a spus privindu-l rugător şi frecându-şi fruntea cu mâna rămasă liberă, încercând să alunge durerea de cap.

— Te înţeleg, i-a răspuns el. Dar trebuie să o faci, Vivien. Şi acum… vreau să mergem la tine acasă să-ţi iei ceva de îmbrăcat. Ai pe puţin douăzeci şi cinci de rochii de bal şi mi-ar fi foarte greu să-ţi aleg una. Tot ai spus că vrei să-ţi vezi casa. Acum este cel mai bun moment.

Vivien privea fix la degetele lor înlănţuite. A inspirat adânc, încercând să se liniştească. Toţi aveau să se holbeze la ea. Cum să converseze, să

zâmbească şi să danseze când nu-şi mai amintea nicio persoană din viaţa ei anterioară? Şi mai presus de toate se temea că va deveni o ţintă extrem de vizibilă. Dacă bărbatul care o atacase avea de gând să termine ce începuse? Şi dacă, în încercarea de a o salva, Morgan era rănit sau chiar omorât?

— Nu are niciun rost, a spus ea. De ce să merg la bal şi să-mi fac apariţia într-un mod atât de dramatic? De ce nu poţi să răspândeşti tu nişte zvonuri, pe ici, pe colo? Nu ai nici cea mai mică idee cine a vrut să mă omoare, nu-i aşa? Este doar o încercare disperată să-l faci să iasă la iveală pentru că nu ştii cine este.

— Vreau să-l prind pe ticălos, a spus Morgan. Iar aceasta este cea mai rapidă cale s-o fac.

A ajutat-o să se ridice şi a condus-o spre holul de la intrare, făcându-i semn menajerei să le aducă hainele. I-a pus o pelerină pe umeri şi o bonetă din catifea pe cap. O voaletă de culoarea liliacului îi acoperea faţa, ca un abur pastel.

— Seamănă cu o bonetă de doliu, a spus Vivien. Parcă aş merge la o înmormântare. Sper doar să nu fie a mea.

El a râs încet.

— N-am găsit una care să te acopere mai mult. Pentru că nu vreau să păţeşti ceva. Fără tine, lumea ar fi un loc mult mai anost – dar şi mai liniştit, recunosc.

Morgan şi-a pus şi el haina şi un servitor i-a însoţit la trăsură. Vivien se aşteptase să meargă cu una închiriată şi a fost plăcut surprinsă să vadă

trăsura lăcuită, neagră cu accente aurii, trasă de doi cai roibi care se potriveau perfect. Era impresionată de eleganţa vehiculului.

— N-aş fi crezut că ai o asemenea trăsură, a spus ea. Credeam că agenţii merg peste tot pe jos.

— Putem s-o facem, dacă vrei, i-a răspuns amuzat.

Ea i-a zâmbit la rândul ei:

— Nu. Mă mulţumesc cu asta.

Servitorul a ajutat-o să urce şi a învelit-o cu o pătură din caşmir. Vivien i-a mulţumit şi s-a cufundat în canapeaua moale din piele, cu un oftat de plăcere. Morgan s-a urcat lângă ea şi a luat frâiele. A aşteptat ca servitorul să se aşeze pe scaunul din spatele trăsurii şi au pornit pe strada pietruită.

Vivien se uita la tot ce-i trecea prin faţa ochilor, căutând un singur detaliu care să-i pară familiar.

Fiecare stradă era diferită, pe una locuiau tipografi şi scriitori, pe alta măcelari şi brutari, pe alta erau înşirate mai multe biserici. Lumea bună îşi croia drum printre prostituate şi cerşetori. Bogăţia şi sărăcia trăiau alături, aerul era plin de mirosuri de animale, mâncare, canal, praf... Curând, nu a mai făcut distincţia între mirosurile care îi asaltau nările.

Şi-a îndreptat atenţia spre Morgan, care mâna cu îndemânare caii printre căruţe, vite şi trecători. Era complet în largul lui acolo, pe străzile animate ale Londrei, cunoştea fiecare alee, fiecare colţişor. A realizat atunci că Morgan se număra printre puţinii londonezi care se simţeau în largul lor şi în

compania nobililor şi în cea a hoţilor de buzunare.

Au ajuns la un şir de case elegante şi s-au oprit în faţa uneia dintre ele, având o uşă de culoarea bronzului.

— Este a mea? a întrebat Vivien nesigură, uitându-se la coloanele care străjuiau uşa masivă.

— Este a ta, i-a răspuns Morgan.

Servitorul s-a grăbit să se ocupe de cai iar Morgan a ajutat-o să coboare din trăsură. A lăsat-o cu blândeţe la pământ, ţinând-o cu grijă până când a atins pământul cu picioarele. I-a dat braţul şi a însoţit-o până la uşă.

Vivien a intrat cu grijă în casă şi a aşteptat în hol ca Grant să aprindă lumina. Era un loc minunat, feminin, cu tapet floral franţuzesc şi mobilă stil Ludovic al XIV-lea... dar ciudat de nefamiliar. Şi-a scos pălăria şi a aşezat-o pe capătul balustradei.

Holul a fost imediat invadat de lumină. Vivien s-a apropiat de o masă din marmură, a luat în mână o piesă delicată din porţelan de Staffordshire şi a studiat-o cu atenţie. Piesa înfăţişa un domn şi o doamnă care făceau conversaţie iar femeia avea în poală un coş cu flori sălbatice. Scena era fermecătoare prin inocenţa ei. Dar când Vivien a întors bibeloul a văzut cum mâna bărbatului se strecura adânc pe sub fustele femeii. Era ca o glumă crudă, s-a încruntat ea. A pus bibeloul la loc şi s-a uitat la Morgan. Acesta o privea cu un amestec straniu de amuzament şi resemnare.

— Îţi aminteşti ceva? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap şi s-a îndreptat spre scară. Morgan a urmat-o imediat, potrivindu-şi

pasul după al ei. Au ajuns la cel de-al doilea etaj. Lampa pe care o purta cu el arunca pe pereţi umbre lipsite de formă. Vivien s-a oprit pe ultima treaptă, întrebându-se încotro să se îndrepte.

— Dormitorul este acolo, i-a spus Morgan. A prins-o uşor de cot şi a condus-o spre ultima încăpere din dreapta. Au intrat într-o încăpere ai cărei pereţi erau acoperiţi cu mătase verde închis, în care trona un pat cu un baldachin imens, bogat ornamentat. Îi inspira o scenă în miniatură, pregătită pentru spectacol. Vivien s-a uitat încruntată spre pat în timp ce Morgan aprindea mai multe lămpi. Abia atunci s-a întors şi a văzut tabloul.

Pentru o clipă tot ce a văzut a fost carnea de femeie şi pielea expusă vederii... abia apoi a realizat pe cine înfăţişa tabloul.

— Eu sunt, a şoptit. A roşit violent şi s-a întors imediat. Nu mai era în stare să privească.

— Înţeleg că nu-ţi aminteşti să fi pozat pentru el. În tonul lui Morgan se citea amuzamentul. Vivien nu-i putea împărtăşi buna dispoziţie dar nici nu-i putea purta pică pentru asta. Ruşinea o copleşea iar furia era direcţionată doar spre ea. Până atunci, undeva într-un colţ al minţii, ea fusese convinsă că nu făcuse toate acele lucruri de care era acuzată. Dar acum adevărul o copleşea, înrămat cu rama grea, aurie, expunând fiecare detaliu.

— Cum am putut... cum ar putea cineva poza aşa? a întrebat ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Artiştii pictează frecvent nuduri. O ştii prea

bine.

— Tabloul acesta nu îmi pare deloc vreo capodoperă artistică, a spus ea dispreţuitoare. Singurul lui scop este de a…

— Excita, i-a sugerat el.

Nu îndrăznea să dea ochii cu el. Era practic imposibil să suporte o asemenea umilinţă.

— Dă-l jos sau acoperă-l, a spus disperată.

El a părut uimit atunci când i-a răspuns, fără vreo urmă de amuzament în glas:

— L-am mai văzut, Vivien.

Poate că nu avea niciun sens, dar nu putea suporta ideea că tabloul era atârnat acolo, în faţa amândurora – era ca şi cum ea ar fi fost goală, în faţa lui.

— Nu-mi place, a spus scurt. Nu pot sta în încăperea aceasta dacă e atârnat pe perete. Fă ceva, *te rog*.

S-a încordat când el s-a apropiat, prin spate şi a cuprins-o de umeri.

— Tremuri, i-a spus, surprins. Nu ai niciun motiv de supărare.

— N-ai spune asta dacă ai vedea un nud de-al tău agăţat pe perete.

— M-aş mira să existe vreun pictor care să fie de acord să mă picteze gol, iubito. Nu sunt tocmai un model.

Aici ar fi putut să-l combată, şi-a spus în gând. Din cât apucase să vadă, Morgan era atrăgător… dar nu avea de gând să-i spună asta.

El a întors-o cu blândeţe cu faţa spre el.

— Haide, nu e chiar atât de rău. Inspiră adânc.

Ea i s-a împotrivit, încăpățânându-se să-şi îndrepte privirea în jos.

— Nu mă mişc până nu dai tabloul jos.

Râsul lui i-a mângâiat urechea.

— Bine, la naiba! i-a dat drumul şi a străbătut camera, îndreptându-se spre tablou. S-a auzit un zgomot, rama grea a scârţâit, apoi vocea lui Morgan a rupt tăcerea tensionată: poţi deschide ochii acum.

Vivien s-a întors şi a văzut tabloul pe podea, aşezat cu faţa spre perete.

— Îţi mulţumesc, a oftat ea. Vreau ca obiectul acesta îngrozitor să fie ars.

— S-ar putea să te răzgândeşti, după ce-ţi recapeţi memoria.

— Nu-mi pasă ce se va întâmpla atunci, i-a răspuns ea. După cum ţi-am spus, nu am de gând să continui să fiu curtezană.

Morgan a privit-o cu un scepticism care a enervat-o peste măsură:

— Vom vedea, a murmurat el.

Un alt tablou i-a atras atenţia, un ulei pe pânză cu o ramă delicată. Era atârnat pe peretele de lângă măsuţa de toaletă, ca şi cum ar fi vrut să-l privească atunci când se parfuma, când se pudra sau îşi peria părul. S-a dat mai aproape şi l-a privit curioasă. Nu părea să se potrivească deloc cu restul casei. Era evident pictat de un amator, în culori aprinse, vesele. Scena înfăţişa o căsuţă de ţară, cu pereţii din paiantă zugrăviţi în alb, cu flori de jur-împrejur şi mesteceni în fundal.

Vivien nu-şi putea desprinde privirea de la

tablou. Era sigură că vizitase cândva acel loc, că era un loc în care fusese fericită.

— Ce ciudat, a murmurat. Cred… cred că tabloul mi-a fost dăruit de cineva care… S-a oprit, confuză. Oh, dacă aş şti unde este casa asta!

— Ar putea fi oriunde în Anglia, i-a răspuns ironic Grant.

Vivien a atins cu vârful degetelor semnătura din colţul pânzei.

— Devane, a citit cu voce tare. Cât de familiar sună, Devane. Mă întreb dacă îmi era prieten sau chiar…

— Iubit? a sugerat Grant.

Ea şi-a retras mâna, încruntată.

— Tot ce se poate. Amintirile continuau să rămână în spatele unui zid impenetrabil al minţii ei. Frustrată, Vivien s-a dus la garderobul imens cu oglinzi mari, flancat de ambele părţi de dulapuri cu lenjerie. A deschis o uşă-două, dând la iveală un lung şir de rochii de seară, în toate nuanţele posibile, făcute din mătase, catifea sau satin, cu fustele înfoiate ca aripile unor fluturi. Multe dintre ele păstrau un uşor iz de parfum, o combinaţie de trandafiri şi un lemn uşor picant.

— Par să fie de stiluri diferite, a spus ea, conştientă de privirea lui Morgan aţintită asupra ei. De toate, de la serios la şocant. Care este efectul pe care-l urmărim?

— Vivien Duvall în toată splendoarea, a spus el.

Ea l-a privit peste umăr.

— Ce purtam atunci când ne-am cunoscut?

— O rochie stil sirenă. Din mătase verde, cu mâneci din voal.

A căutat printre rochii până când a găsit-o pe cea care corespundea descrierii.

— Asta este? l-a întrebat, ridicând-o ca să o vadă mai bine.

El a dat din cap, părând inexplicabil de trist.

Vivien s-a uitat la rochie. Era frumoasă, de un verde strălucitor, cu volane din satin alb în jurul decolteului, care îi aminteau de spuma valurilor. Era într-adevăr o rochie de sirenă. Avea gusturi excelente în ceea ce privea rochiile, era evident. Şi de ce n-ar fi avut? Cea mai mare grijă a unei curtezane este să arate cât mai bine.

— Aş putea s-o port la bal, a spus ea. Ce zici? S-o mai scot o dată în lume?

— Nu. O umbră i-a acoperit faţa. Privea rochia cu dezgust.

Gânditoare, Vivien a pus rochia la loc în dulap.

— Nu ne-am înţeles prea bine la prima noastră întâlnire, nu-i aşa? l-a întrebat ea, scotocind printre rochii.

Vocea lui era tensionată:

— Îţi aminteşti?

— Nu... dar expresia ta... Oricine şi-ar da seama că nu este o amintire plăcută.

— Într-adevăr, a încuviinţat el scurt.

— Eu nu te-am plăcut pe tine sau invers?

— Cred că a fost reciproc.

— Şi atunci cum de... cum de am ajuns la un asemenea aranjament?

— Ai un fel anume de a te strecura pe sub

pielea omului.

Vivien a scos o rochie albă, una aurie şi una de culoarea lavandei şi le-a pus grămadă pe pat. A început să le strângă cu grijă, în timp ce Morgan o urmărea cu privirea.

— O să aleg una dintre ele.

— Nu ai de gând să le probezi? a întrebat-o el.

— La ce bun? Doar sunt ale mele. De ce nu mi-ar veni?

— Ai mai slăbit în ultimele zile. I-a măsurat talia cu mâinile. La început, atingerea lui a speriat-o. Apropierea de Grant şi de patul acoperit cu mătase îi punea nervii la încercare. Îşi amintea cum mâinile lui îi cercetaseră trupul, cum gura lui fierbinte o sărutase dulce şi abia şi-a stăpânit un fior. El probabil că a simţit, pentru că a strâns-o mai tare de talie iar buzele lui aproape că s-au lipit de urechea ei, mângâindu-i-o cu răsuflarea fierbinte.

— Nu e nevoie să probez nimic, a reuşit ea să spună. Şi apoi, nu reuşesc de una singură să închei şi să deschei toţi nasturii.

— Sunt dispus să te ajut.

— Sunt sigură de asta, i-a răspuns cu un zâmbet. Simţea că o lăsau genunchii. Pentru o clipă s-a gândit să se lase pe spate, arcuindu-şi trupul într-o invitaţie mută, să-i ducă mâinile la sânii ei.

Dar chiar înainte de a închide ochii a zărit patul ostentativ care se reflecta în oglindă… în camera aceea, unde fusese cu atâţia bărbaţi… Brusc a avut o senzaţie de rău. Probabil că Morgan avea

anumite fantezii pe care se aştepta ca ea să i le satisfacă. Chiar dacă ar fi vrut să se culce cu el, cum ar fi putut să se ridice la nivelul reputaţiei ei? Nu-şi mai amintea nimic despre cum să ofere plăcere unui bărbat. Îşi amintea ceea ce citise din cărţi... dar de ce nu-şi amintea nimic din vasta ei experienţă într-ale sexului? Confuză, s-a tras de lângă el.

— Grant, a spus roşie ca focul, trebuie să ştiu ceva. Când tu şi cu mine... când noi... Nefericită, a aruncat o privire spre pat, apoi l-a privit în ochii verzi. Cum ţi s-a părut experienţa aceea? Adică... cum am fost? M-am ridicat la înălţimea reputaţiei mele? Adică... oh, ştii prea bine ce vreau să spun!

Morgan părea la fel de încurcat ca şi ea de întrebare.

— Nu te pot compara cu niciuna dintre femeile cu care m-am culcat, i-a răspuns el, evaziv.

— Da? a întrebat ea, încercând să-l facă să continue.

Grant rămăsese nemişcat. Era tensionat, se simţea încolţit, iar cuvintele lordului Gerard îi răsunau în urechi. S-a trezit repetându-le pe un ton indiferent, încercând să-şi mascheze agitaţia.

— Nu ai pic de ruşine în pat. Eşti o parteneră foarte antrenantă, ca să zic aşa.

— Ce ciudat, a murmurat ea, roşie la faţă. Pentru că par să am cam prea multă ruşine *în afara* lui.

S-au privit cu precauţie, de parcă protejau fiecare câte un secret pe care celălalt nu trebuia să-l descopere.

Capitolul 9

Veteran al nenumăratelor baluri şi serate, Grant ajunsese să nu vadă cu ochi buni asemenea evenimente. Erau toate la fel: domnii făceau paradă de costume iar doamnele de rochii de seară... oaspeţii mai în vârstă jucau whist în timp ce tinerii dansau în salon iar cuplurile de îndrăgostiţi se adunau în camera de zi. Un pianist, un violonist şi un violoncelist cântau, iar doamnele stăteau pe scaunele înşirate de-a lungul pereţilor şi aşteptau să fie invitate la dans. În sala unde se serveau răcoritoarele era un zumzet permanent... iar mâncărurile, întotdeauna aceleaşi, erau aproape reci.

Şi toată căldura, bârfele, zâmbetele nesincere, amestecul de pomezi şi parfumuri aplicate din abundenţă.

O plictiseală, de la un cap la altul.

Seara aceasta avea să fie diferită, însă. Grant îşi făcea apariţia însoţit de femeia pe care Londra o credea moartă. Până a doua zi, vestea avea să se răspândească peste tot: Vivien Duvall era în viaţă şi venise la balul dat de lady Lichfield, la braţul lui Grant Morgan. Era convins că, după seara aceasta, cel care încercase să o omoare avea să iasă din ascunzătoare.

Îşi turnase un pahar cu coniac iar acum aştepta în holul casei lui. Trăsura neagră cu auriu era trasă în faţa casei. Trecuseră deja zece minute de când Vivien ar fi trebuit să coboare, dar ştia din

experienţă că femeile întârziau întotdeauna în ocazii de genul acela.

Mary, una dintre servitoare, a coborât grăbită scările, cu faţa strălucind de emoţie:

— Este aproape gata, domnule. Doamna Buttons se ocupă de ultimele detalii.

Grant a dat scurt din cap. S-a uitat în jur şi şi-a dat seama că holul se umpluse de servitori, lachei şi cameriste care priveau în sus, spre scări. Li se alăturase chiar şi valetul lui, Kellow. Era mirat să vadă cât erau de încântaţi de ce se întâmpla. Prezenţa lui Vivien însufleţise casa şi mai estompase din atmosfera ei strict masculină. Nu mai semăna cu reşedinţa unui burlac. Ar fi putut la fel de bine să fie o adunare oarecare a servitorilor, care aşteptau nerăbdători apariţia stăpânei lor, în toată splendoarea – un ritual care avea loc în multe case elegante din Londra… dar niciodată într-a lui.

Grant s-a strâmbat la servitori, dar niciunul nu a părut să-l ia în seamă. Vivien nu era doamna casei, dar nimeni nu părea să ţină cont de asta. Îi făcuse să o placă, se folosise de şarmul şi dulceaţa ei ca să-i vrăjească pe toţi, de la menajeră la ultima cameristă. Iar el îi dispreţuia pe toţi – inclusiv pe el însuşi – pentru că îi căzuseră în plasă.

Toate aceste gânduri i-au dispărut din minte când Vivien şi-a făcut apariţia şi s-a auzit un oftat colectiv de admiraţie. Ea a coborât neînsoţită, îmbrăcată într-o rochie aurie care i se lipea de şolduri şi se învolbura la poale, ca metalul lichid. Nicio altă culoare nu i-ar fi pus astfel în valoare culoarea părului şi luminozitatea tenului. Decolteul

adânc, sânii ridicaţi, dezvăluiţi, au făcu să-i lase gura apă, la propriu. A înghiţit în sec şi a rămas privind la ea, în timp ce paharul de coniac îi tremura în mână. Abia dacă şi-a dat seama când Kellow i l-a luat uşor din mână, cu mult tact.

Mânecile scurte îi dezveleau umerii rotunzi, pe care îşi aruncase neglijent un şal tivit cu fir auriu, din mătase franţuzească. Singura podoabă a rochiei era o pafta aşezată deasupra taliei înguste, din aur şi bronz.

I-a întâlnit privirea lui Vivien, iar zâmbetul din ochii ei albaştri a făcut să-i bată inima cu putere. Îşi ridicase părul într-un aranjament regal de bucle şi cozi împletite, un stil pe care nu-l mai văzuse niciodată dar care avea să fie copiat, fără îndoială, de toate femeile din Londra. Nu avea nicio bijuterie – realiza abia acum. Vechea Vivien ar fi avut nevoie de multe bijuterii, mai ales acum, când mergea la un bal la care toate celelalte femei aveau să-şi afişeze cele mai ostentative bijuterii.

Vivien şi servitorii improvizaseră însă ceva. Îşi înfăşurase în jurul gâtului o panglică delicată, aurie, ca să ascundă urmele vânătăilor. Un ac de cravată minuscul, din aur, în formă de cruce, fusese folosit pentru a prinde panglica în faţă. Era un ac deosebit, un dar din partea regelui pentru toţi agenţii care îl păziseră în ocazii speciale. Era de altfel singura bijuterie pe care o avea Grant.

Văzând acul la frumosul ei gât, toată lumea avea să bârfească. Cu toţii ar fi presupus că Vivien era amanta lui Grant.

Pe jumătate încântat, pe jumătate deranjat,

Grant i-a aruncat lui Kellow o privire întrebătoare. Valetul s-a înroşit.

— Păi… doamna Buttons mi-a cerut un ac, a spus el, scuzându-se. A fost singurul pe care l-am găsit, domnule.

— Pe viitor te-aş ruga să nu-mi mai împrumuţi lucrurile fără să mă întrebi, a spus Grant cu voce joasă.

— Da, domnule.

Vivien a ajuns lângă Grant şi a ridicat o sprânceană, întrebător. El a privit-o fără să-i zâmbească.

— Merge, i-a spus sec. Nu putea spune mai mult fără ca vocea să-l trădeze.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Grant era conştient de privirile servitorilor aţintite asupra ei. Au izbucnit cu toţii, în cor, încercând să atenueze cu complimentele lor mojicia stăpânului.

— Eşti frumoasă ca o cadră, domnişoară…

— Niciuna din invitate nu te va eclipsa…

— Eşti ca o regină…

Grant ar fi vrut să-i facă să tacă, să le spună să nu mai fie atât de amabili cu o prostituată. Dar nu a putut… pentru că era la fel de vrăjit ca şi ei.

*

Nu au vorbit mai deloc în trăsură, în drum spre reşedinţa Lichfield. Vivien era emoţionată, era evident, iar Grant s-a simţit vinovat pentru că nu-i alina temerile. Urma să dea ochii cu o adunare de oameni care-i erau străini. La asta se adăuga şi

faptul că ştia sigur că după seara aceea avea să redevină o ţintă în faţa celui care mai încercase o dată să o omoare. Grant îi admira curajul, calmul aparent şi dorinţa de a-i încredinţa lui viaţa ei.

Cu toate astea însă, evita în mod deliberat să-i ofere încurajările de care avea nevoie. I se pusese un nod în gât, nu reuşea să-i uşureze situaţia. Era furios pe ea pentru că era atât de frumoasă, pentru că dusese o astfel de viaţă. Voia să o pedepsească pentru fiecare favor sexual oferit... pentru că nu i se dăruise numai lui.

Gândul l-a şocat, dar nu şi-l putea scoate din minte. Voia să aibă drepturi exclusive asupra lui Vivien, asupra trecutului, prezentului şi viitorului ei. Iar aşa ceva nu era nici posibil, nici raţional.

Era o ipocrizie din partea lui să-i reproşeze lui Vivien trecutul ei, şi-a spus. La urma urmei, nici el nu trăise o viaţă de călugăr. Iar Vivien nu avea puterea de a-şi schimba trecutul. Pretindea că-şi regreta promiscuitatea, iar el o credea. Dar nu-şi putea controla gelozia... gelozia faţă de o târfă... Oh, ce s-ar mai distra prietenii lui dacă ar şti! Nimeni nu trebuia să afle, nici măcar Vivien, cât de mult ţinea la ea.

— Câţi oameni vor fi acolo? l-a întrebat Vivien, uitându-se pe fereastră la clădirea impozantă, din piatră de culoarea ambrei şi la leii sculptaţi care păreau să păzească împrejurimile cu un aer dispreţuitor, regesc.

— Cel puţin trei sute, i-a răspuns scurt Grant.

S-a înfiorat vizibil şi a continuat să privească pe geam, cu fruntea lipită de el.

— Atâţia oameni care să mă studieze… ce bine că nu pot dansa! S-a sprijinit de spătar şi şi-a ridicat puţin rochia, descoperindu-şi glezna acoperită de ciorapul de mătase.

Grant se uita fix la glezna ei fină. Ar fi vrut să o poată atinge, să urce spre genunchi, apoi spre interiorul coapsei şi mai departe. În trăsură se lăsase tăcerea iar Vivien l-a privit preocupată.

— S-a întâmplat ceva, i-a spus direct. Te porţi altfel… eşti distant. Oare ai şi tu un atac de panică, asemenea mie? Sau te nelinişteşte altceva?

Îl deranjau întrebările ei. Oricărei femei cu experienţă i-ar fi fost foarte clar ce simţea. A prins-o de umeri şi a scuturat-o:

— Ghiceşte, i-a spus printre dinţi.

Uimită, Vivien a clătinat din cap:

— Dacă am făcut sau am spus ceva care te-a jignit… *oh*… S-a oprit brusc şi a dus mâna la gât, acolo unde era prins acul. Despre asta este vorba, nu-i aşa? l-a întrebat, plină de remuşcări. Ştiam eu că nu trebuia să-l pun, dar am vrut să ascund cumva urmele de pe gât. Le-am spus lui Kellow şi doamnei Buttons, dar mi-au răspunsă că tu nu ai… A încercat să desprindă acul. Îmi pare atât de rău! Ajută-mă să-l desfac înainte să intrăm şi iartă-mă pentru că am împrumutat ceva de-al tău…

— Opreşte-te, i-a spus pe un ton aspru. Nu este vorba de nenorocitul acela de ac. Văzând că nu renunţa şi continua să încerce să-l desprindă, i-a prins mâinile într-ale lui. Ea a rămas nemişcată, cu chipul apropiat de al lui, cu sânii chiar sub nasul şi bărbia lui. Cu un mic efort, el ar fi putut să-i

elibereze şi să-i sărute, să-şi lipească buzele de sfârcurile moi şi roz, să le necăjească cu limba.

A sporit strânsoarea dar Vivien nici nu a clipit şi nu a încercat să se elibereze. Grant ştia că răsuflarea îl trăda – începuse să respire ca un agent care alerga în urma unei trăsuri. Cu fiecare inspiraţie era tot mai conştient de mirosul dulce şi pur care-i invada nările şi-i învăluia creierul ca un drog.

— Ce miros e acesta? i-a şoptit.

Vivien i-a răspuns, tot în şoaptă:

— Doamna Buttons mi-a dizolvat puţină vanilie. Îţi place?

— Ţi-am adus parfumul de acasă. De ce nu l-ai folosit?

Ochii ei au poposit o clipă pe buzele lui, apoi l-a privit în ochi:

— Nu mi se potrivea, i-a şoptit. Era prea greu.

Grant a mai inspirat o dată parfumul de vanilie:

— Miroşi ca un biscuit cu zahăr, i-a spus. Unul din care ar fi vrut să muşte cu poftă. Parfumul ei era inocent şi apetisant şi îi răscolea simţurile.

Mâinile lui Vivien s-au relaxat în strânsoarea lui, trupul ei se bucura de apropierea de el. Răsuflările li s-au amestecat iar Grant a văzut-o că se îmbujora. Un gând i-a trecut prin minte… să-i facă semn vizitiului să meargă mai departe, să cutreiere străzile Londrei în timp ce făcea dragoste cu ea, acolo, în trăsură…

Vizitiul a bătut în uşă şi a deschis-o. Grant i-a dat imediat drumul din îmbrăţişare, cu o bruscheţe care a descumpănit-o. Aerul de afară a pătruns în

trăsură, aducând cu el şi o răcoare binevenită pentru creierul lui Grant. S-a frecat cu putere la ochi, ca şi cum se trezise dintr-un somn adânc şi a coborât din trăsură. Vizitiul a pus o treaptă mobilă în dreptul uşii şi a ajutat-o pe Vivien să coboare.

Aproape imediat Vivien a atras atenţia unui grup de domni şi doamne care se îndreptau şi ei spre intrare. Părul ei roşu strălucea, părând să atragă toate luminile din preajmă. L-a luat pe Grant de braţ, strângându-l cu putere de mâneca hainei.

— Dumnezeule, s-a auzit vocea cuiva. Nu poate fi ea…

— Priveşte… a exclamat altcineva.

— Dar auzisem…

Bârfele înfundate i-au urmărit în scurtul drum de la trăsură la conac. Chipul lui Vivien era lipsit de expresie, privirea îi rătăcea de la o figură la alta. S-au amestecat printre cei care intrau, oprindu-se din când în când, pentru că gazda îşi întâmpina personal oaspeţii. Interiorul era grandios, în stil italian, cu lambriuri din stejar şi tavane cu stucaturi aurite. Când au intrat în salonul principal, Vivien s-a agăţat din nou de mâneca lui Grant. El a trebuit să se aplece ca să audă ce-i şoptea.

— Cât timp trebuie să rămânem aici?

Întrebarea l-a făcut să zâmbească.

— Nici nu ai salutat-o pe lady Lichfield şi deja vrei să pleci?

— Nu-mi place felul în care se holbează toţi la mine… ca şi cum aş fi la bâlci.

Constatarea ei era corectă. Oamenii se uitau

fix la ea, fățiș, uimiți că zvonul privind moartea ei se dovedise nefondat... şi ce apariţie îşi făcuse! Prezenţa ei la balul dat de lady Lichfield – un eveniment la care nu i s-ar fi permis să participe, în mod obişnuit – era un motiv de şoc pentru doamne şi de nelinişte pentru domni. Mulţi dintre bărbaţii distinşi de acolo se bucuraseră în trecut de favorurile ei şi nu voiau să dea ochii cu ea în prezenţa suspicioaselor lor soţii.

Grant i-a atins mâna mică, într-o mângâiere încurajatoare.

— Normal că se uită la tine, a murmurat el. Zvonurile despre dispariţia şi moartea ta au făcut înconjurul Londrei. Sunt surprinşi să te vadă în viaţă.

— Acum, că m-au văzut, vreau să merg acasă.

— Mai târziu. Grant şi-a înăbuşit un oftat, ignorând propria dorinţă de a se întoarce imediat acasă, cu ea, în loc să o expună în faţa tuturor. Se anunţa o seară lungă pentru amândoi. Între timp, încearcă să te ţii cât mai semeaţă. Lui Vivien cea veche i-ar fi făcut plăcere atenţia celorlalţi şi ar fi profitat de orice ocazie să se pună în valoare.

Au ajuns în faţa lui lady Lichfield, o femeie planturoasă la vreo patruzeci de ani care fusese considerată cândva cea mai frumoasă femeie din Londra. Deşi anii îşi lăsaseră amprenta asupra chipului ei, era încă foarte atrăgătoare. Ochii albaştri cu gene lungi îi străluceau, părul negru ridicat în creştet îi evidenţia profilul clasic. Era regina elitei londoneze, o văduvă care ducea o viaţă ciudat de retrasă – se zvonea însă că îşi lua

din timp în timp câte un amant tânăr, pe care-l răsplătea regeşte pentru serviciile lui. Flirtase chiar şi cu Grant, la serata pe care o dăduse mai înainte, la începutul sezonului şi îi spusese direct că îşi dorea „să adâncească relaţia lor”.

Când l-a văzut, lady Lichfield i-a întins ambele mâini.

— Este oare posibil să fie doar a doua oară când ne vedem? l-a întrebat. Am senzaţia că suntem prieteni vechi, domnule Morgan.

— Mi se pare mai potrivită expresia *prieteni dragi*, i-a sugerat Grant, sărutându-i mâna înmănuşată. Cuvântul „vechi” nu are ce căuta atunci când e vorba despre lady Lichfield.

Ea a chicotit încântată.

— Sunt sigură că nu sunt nici prima şi nici ultima victimă a farmecului tău.

El a râs şi i-a reţinut deliberat mâna puţin mai mult decât ar fi fost necesar.

— Şi nici eu nu sunt ultima victimă a celor mai frumoşi ochi albaştri din toată Anglia.

Deşi complimentele i-au făcut plăcere, a adăugat cu ironie:

— Te rog să te opreşti, domnule Morgan, înainte să mă transformi într-un căţeluş la picioarele tale.

S-a întors spre Vivien şi a studiat-o din cap până în picioare. Zâmbetul i s-a răcit vizibil:

— Bun-venit, domnişoară Duvall. Văd că eşti bine, sănătoasă, contrar zvonurilor care au circulat în ultima lună.

— Mulţumesc. Vivien a făcut o plecăciune şi i-a

zâmbit timid. Nu vă supăraţi, dar… ne-am cunoscut înainte?

Orice urmă de bună-dispoziţie a dispărut de pe chipul lui lady Lichfield.

— Nu, i-a răspuns încet. Deşi cred că l-ai cunoscut foarte bine pe răposatul meu soţ.

Cuvintele ei nu lăsau loc de interpretare. Pusă din nou faţă în faţă cu trecutul ei scandalos, Vivien nu a mai putut răspunde. I-a fost recunoscătoare lui Grant pentru că a luat-o repede de acolo, lăsând-o pe lady Lichfield să-şi întâmpine ceilalţi oaspeţi.

— Nu mă place, a spus cu tristeţe Vivien în timp ce Grant o ajuta să-şi dea jos pelerina şi i-o întindea unui servitor care aştepta.

— Puţine femei te plac.

— Îţi mulţumesc pentru că-mi dai încredere. Mă simt mult mai bine după avalanşa de complimente pe care mi le-ai făcut.

— Vrei complimente? Intrau acum în încăperea supraîncălzită în care se auzea doar zumzetul conversaţiilor care s-a înteţit odată cu apariţia lor.

— Unul sau două n-ar fi stricat, a spus Vivien pe un ton supus. Deşi acum o să spui că sunt prostuţă şi vanitoasă pentru că-mi doresc aşa ceva.

Părând în largul lui chiar şi studiat de atâtea zeci de priviri, Grant a dat din cap în semn de salut în timp ce trecea pe lângă diverse cunoştinţe şi a tras-o pe Vivien într-un colţ. A privit-o cu ochii lui verzi pătrunzători.

— Eşti frumoasă, i-a spus. Cea mai frumoasă

femeie din câte am cunoscut, şi cea mai dezirabilă. N-am dorit pe nimeni niciodată aşa cum te doresc pe tine. Şi mă tem să mă uit prea mult la tine, pentru că aş vrea să te am chiar aici, pe podeaua salonului.

— Oh. Roşie ca focul, Vivien se juca cu capetele cordonului din talie. Nu avea stofă de poet, dar cuvintele lui o făceau să simtă un nod în stomac. L-a privit direct în ochi. De ce flirtai aşa cu lady Lichfield? Aţi fost cândva iubiţi?

— Nu. Dar o amuză să se afişeze cu bărbaţi mai tineri şi nici nu este greu de mulţumit. S-a dovedit deja o cunoştinţă foarte utilă. În plus, chiar o plac.

Vivien s-a încruntat, simţind un fior de gelozie.

— Nu te-ai încurca cu o femeie de vârsta ei, nu-i aşa?

— Dar nu e o relicvă! spus el. Un zâmbet i-a fluturat pe buze. Este o femeie atrăgătoare de patruzeci de ani.

— Dar e cu cel puţin zece ani mai mare ca tine. Poate chiar cu cincisprezece.

El a ridicat o sprânceană:

— Nu eşti de acord cu femeile care au o relaţie cu un bărbat mai tânăr?

Vivien a făcut un efort să alunge nodul din gât.

— Nu sunt în postura de a judeca pe nimeni.

— Francezii au o atitudine mai relaxată decât noi în această privinţă. Ei sunt de părere că o femeie devine mai atrăgătoare cu vârsta, când este mai matură, mai experimentată... iar dacă îşi oferă favorurile unui bărbat mai tânăr, acesta se

poate considera norocos.

— În cazul acesta, nu vreau să te răpesc prea mult timp de lângă lady Lichfield, i-a răspuns sec Vivien. De ce nu te întorci la ea?

— Nu am de gând să mă încurc cu lady Lichfield, i-a şoptit el amuzat.

— De ce zâmbeşti? Era tristă şi se simţea nelalocul ei, ca şi cum se făcuse de râs.

— Pentru că eşti geloasă.

— Ba nu, l-a contrazis Vivien. Zău, chiar nu… S-a oprit văzând că un bărbat brunet se apropia de ei. Cine este? a întrebat temătoare.

Grant s-a uitat peste umăr, apoi s-a întors cu faţa spre ea. Deşi expresia lui nu s-a schimbat, Vivien a simţit că era un bărbat pe care Grant îl plăcea şi îl respecta mult… unul dintre puţinii oameni ale cărui opinii contau.

— Sir Ross, a spus el, făcând-o pe Vivien să înainteze un pas. V-o prezint pe domnişoara Duvall.

Era sir Ross Grant, magistratul din Bow Street. Vivien l-a salutat şi l-a privit atent. Îi făcuse o impresie extraordinară, deşi nu ar fi putut spune exact de ce. Sir Ross era un bărbat înalt, dar nu de statura lui Grant. Părea foarte stăpân pe sine, un bărbat cu o imensă putere pe care şi-o ţinea sub control. Avea părul negru, era puţin cam prea slab iar ochii lui gri aveau o sclipire de curiozitate, părând să observe mult prea multe în ceea ce-i privea pe alţii. Dar ceea ce frapa la el era aerul de detaşare, de parcă nu făcea parte din mulţime, deşi se afla în mijlocul ei. Şi părea să se simtă bine

aşa.

Îngrozită, Vivien şi-a dat seama de un lucru: Grant îi spunea totul acestui om, se consulta cu el în orice privinţă. Fără îndoială că ştia totul despre ea, inclusiv ceea ce scrisese în blestematul de carneţel. Instinctiv, s-a tras mai aproape de Grant.

Privirea scrutătoare a lui Cannon nu a părăsit-o.

— Domnişoară Duvall, îmi face plăcere să vă cunosc.

— Ne-am mai...? a început Vivien, dar şi-a muşcat limba. Doar nu avea să întrebe pe toată lumea de acolo dacă se cunoscuseră înainte sau nu.

Cannon a înţeles întrebarea neterminată şi i-a răspuns cu blândeţe:

— Nu, spre regretul meu.

A căutat pe chipul lui o urmă de sarcasm, dar nu a găsit. Ochii lui gri erau liniştitor de impasibili.

Cannon şi Grant au schimbat o privire care echivala cu o discuţie întreagă. După ce a făcut o nouă plecăciune în faţa lui Vivien, Cannon s-a îndepărtat.

Grant a prins-o de cot:

— Vino, domnişoară Duvall. Este timpul să schimbi amabilităţi cu ceilalţi musafiri.

— Chiar trebuie? s-a codit ea. Se temea să stea de vorbă cu oamenii, fără să ştie dacă îi erau prieteni sau duşmani. Tocmai mă gândeam că e timpul să-mi iau un pahar de vin. Unul mare.

— Poţi să bei cât vin vrei mai târziu. Mâna lui o împingea, implacabil.

Vivien a încercat să-şi ascundă neliniştea. S-au apropiat de un grup care o studia cu suspiciune, format din două doamne şi doi domni. Au fost făcute prezentările: lordul şi lady Wenman, lordul Fuller şi doamna Marshall. Din fericire, nu a trebuit să spună prea multe. Se uita mereu spre Grant, care discuta cu alţii. Expresia lui era amabilă, dar ochii priveau cu atenţie în jur, testând, aşteptând.

Vivien s-a uitat spre lordul Wenman, care ar fi părut calm, cu excepţia unei bătăi nervoase cu piciorul în podea. El i-a întors privirea, cu o insolenţă care a uimit-o. Wenman… Nu recunoştea chipul, dar numele îi era ciudat de familiar. Unde-l văzuse sau îl auzise?

Grant a condus-o spre un alt grup, prezentând-o vicontelui Hatton. Vicontele era un bărbat în vârstă, cu părul blond-gri şi faţa ca o hârtie mototolită. Deşi o trata cu politeţe, o privea cu un amestec de precauţie şi acuzare care nu i-a scăpat. Lui Vivien nu i-a trebuit mult timp să-şi amintească că şi el şi Wenman erau pomeniţi în carneţelul ei.

Avusese de-a face cu ei. Disconfortul a cuprins-o ca o adiere de gheaţă. Fusese destul de rău să trebuiască să citească tot ce scrisese în blestematul de carnet, dar şi mai rău era să dea nas în nas cu bărbaţii cu care se culcase. Câţi dintre foştii ei amanţi erau acolo în seara asta? S-a întors spre Grant şi i-a aruncat o privire acuzatoare.

Înainte să poată scoate un cuvânt a fost abordată de un bărbat roşcat cu ochii mici, ca două

bucăţi de cărbune. Spre deosebire de ceilalţi, el nu se prefăcea că nu ar fi cunoscut-o. I-a luat mâinile într-ale lui şi i le-a strâns posesiv, aproape familiar, părând să nu observe că Grant se încordase, lângă ea.

— Dumnezeule, Vivien! a spus bărbatul cu glas forţat. Chiar am crezut c-ai murit. Cum ai putut să dispari aşa? Chiar nu te-ai gândit prin ce trec eu? Nu ştiam cum să dau de tine, nu ştiam dacă eşti bine. În timp ce vorbea, respiraţia cu iz de băutură o izbea în faţă. Deşi nu ar fi trebuit să-mi fac griji, cunoscându-te. A făcut o pauză şi s-a uitat încruntat la Grant, apoi s-a întors înapoi la Vivien. Ai căzut mereu în picioare, ca o pisică, nu-i aşa?

Vivien îşi abandonase mâinile într-ale lui. Era conştientă că toţi cei aflaţi în încăpere se uitau la ei.

— Bună seara, Gerard, a spus Grant.

Bineînţeles. Era Gerard, fostul ei protector. Vivien a încercat să-i zâmbească dar buzele îi tremurau. Furie, protest, ruşine, toate o chinuiau. Se simţea ca un exponat pus acolo pentru a-i amuza pe nobilii cei snobi.

Părând să nu observe că atrăgeau atenţia tuturor, Gerard a strâns-o şi mai tare de mâini şi i-a şoptit la ureche:

— Promite-mi că te strecori afară mai târziu. Trebuie să vorbim.

— Îţi promit, a şoptit ea şi şi-a eliberat mâinile din strânsoare.

Gerard s-a îndepărtat iar Vivien a luat-o în direcţie opusă. Abia dacă vedea pe unde călca.

Grant a urmat-o, deşi nu părea mai încântat decât ea de întreaga situaţie. Din pragul salonului, Vivien a văzut o galerie de tablouri, cu bănci înşirate de-a lungul pereţilor. S-a oprit în faţa portretului unuia dintre strămoşii lui Lichfield şi s-a oprit, cu braţele încrucişate la piept.

A ştiut fără să se întoarcă: Grant era lângă ea. A vorbit printre dinţi; fălcile îi înţepeniseră din cauza furiei. A avut însă grijă să nu fie auzită de un alt cuplu, aflat la celălalt capăt al galeriei.

— Cum ai reuşit? M-am întâlnit cu trei dintre foştii mei amanţi în mai puţin de zece minute. Văd că ai reuşit să-i strecori pe toţi pe lista de invitaţi.

— Lady Lichfield s-a lăsat convinsă să trimită câteva invitaţii în plus.

— Câtă amabilitate! a replicat Vivien cu amărăciune.

— Unde naiba ai crezut că vii, Vivien? Ştiai că ne vom folosi de ocazie ca să te scoatem la lumină.

— Ai făcut mai mult decât atât. I-ai invitat pe toţi cei care ar putea să-mi dorească răul! Sunt pe post de momeală iar tu aştepţi să vezi cine va muşca!

— Sunt prezenţi şase agenţi şi poliţişti, fără să mă pun pe mine la socoteală sau pe sir Ross. Cu toţii suntem cu ochii pe tine. Nu eşti deloc în pericol.

Cuvintele lui au fost departe de a o linişti. A izbucnit, furioasă:

— Ai fi putut să-mi spui ce ai de gând! Dar nu ai făcut-o, pentru că ai vrut să fiu luată pe nepregătite, să fiu umilită şi făcută de ruşine,

văzându-i pe toţi cei cu care m-am culcat.

— Crezi deci că este doar o pedeapsă pe care am pus-o la cale? a răbufnit la rândul lui. Gândeşte-te mai bine, Vivien. Agenţii din Bow Street au lucruri mai bune de făcut decât să se ocupe de vendete personale. Treaba mea este să-l prind pe cel care a încercat să te omoare, iar acesta este cel mai bun mod de a o face. Iar faptul că te simţi ruşinată pentru trecutul tău nu are nicio legătură cu mine.

— Eşti un arogant, un... A încercat să găsească un cuvânt dur şi a ridicat mâna să-l pălmuiască.

— Haide, fă-o, dacă astfel te vei simţi mai bine, i-a spus încet Grant.

Vivien se uita la el. Era atât de frumos în costumul lui negru, de seară, atât de puternic şi de invulnerabil! O palmă de-a ei nu ar fi făcut altceva decât să-l amuze. A strâns pumnul şi l-a proptit în talie, încercând să controleze tumultul emoţiilor.

— Nu poţi suporta ideea de a răni pe cineva, nu-i aşa? i-a şoptit Grant. Chiar şi atunci când o merită. Dar nu eşti tu cea adevărată. Tu eşti în stare să smulgi inima din pieptul cuiva şi să i-o zdrobeşti sub călcâi. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Ea nu se mai simţise cu adevărat ca o prostituată până atunci. În clipa aceea şi-a dorit – pentru prima oară – să se schimbe pe loc în cealaltă Vivien, cea fără ruşine, care făcea numai ce-i plăcea. Până atunci îl privise pe Grant ca pe protectorul ei, ca pe prietenul ei. Se îndrăgostise de el, deşi nu se aştepta la nimic bun. Numai că el

nu-i era prieten. Îi era adversar, aşa cum erau toţi cei prezenţi acolo în seara aceea. Se simţea singură, ca o femeie care urma să fie omorâtă cu pietre. Ei bine... naiba să-i ia pe toţi! N-aveau decât să se holbeze la ea.

Palidă, a ridicat capul şi l-a privit în ochi pe Grant.

— Bine, a spus încet. În seara asta le voi da tuturor, inclusiv ţie, ceea ce-şi doresc.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Încerc doar să-ţi uşurez sarcina.

Şi-a îndreptat umerii şi a ieşit din galerie cu paşi siguri. A intrat în salon ca un gladiator. Grant o urma, cu privirea aţintită asupra siluetei ei fragile. O părăsise orice urmă de ruşine sau timiditate. A trecut printre oaspeţi cu spatele drept, cu fruntea sus, ca o regină. Era ca şi cum vechea Vivien se întorsese, la fel de atrăgătoare şi de cochetă ca întotdeauna.

Flirtând deschis, Vivien a început să atragă bărbaţii ca muştele la borcanul cu miere. În câteva minute, cinci bărbaţi o înconjurau deja. Trei dintre ei erau foşti iubiţi care păreau mai mult decât dornici să reînnoade relaţia cu ea. Vivien a terminat repede paharul cu vin pe care îl ţinea între degetele delicate şi l-a acceptat imediat pe al doilea.

Grant a făcut câţiva paşi înapoi, simţindu-se ca un om înfometat care era obligat să flămânzească la propriul picnic, în timp ce alţii se înfruptau. În acel moment a simţit mâna lui Cannon încleştându-se pe umărul lui.

— Las-o în pace, i-a şoptit. Face exact ce trebuie. Este o femeie deşteaptă, prietena asta a ta.

— Vivien îşi revine, încetul cu încetul, i-a răspuns cu amărăciune Grant. Nu are odihnă până când nu-i face pe toţi bărbaţii din încăpere să o dorească.

— Chiar aşa? Uită-te mai bine, Morgan, şi spune-mi ce vezi.

— O curtezană care se simte al dracului de bine, a spus Grant şi a luat o gură zdravănă de coniac.

— Zău? Eu văd o femeie cu broboane de transpiraţie pe frunte, cu degetele încleştate pe paharul cu vin. Văd o femeie tensionată care încearcă să se achite de o treabă care nu-i face plăcere, indiferent de felul în care se simte, de cât este de stânjenită.

Grant a pufnit:

— Vivien nu e niciodată stânjenită.

Cannon l-a privit mai atent.

— Dacă spui tu… Deşi în clipa de faţă nu aş avea prea mare încredere în obiectivitatea ta.

Grant a aşteptat ca magistratul să se îndepărteze şi abia atunci i-a răspuns:

— Nici eu.

A continuat să o supravegheze pe Vivien, chinuit de gelozie şi de furie. Aşa trebuia să păţească orice bărbat suficient de prost încât să ţină la ea. A privit-o flirtând, stând de vorbă cu vechi iubiţi şi nu a putut să-şi scoată din minte detaliile sordide despre ce şi cum făcuse cu fiecare

dintre ei. Ar fi vrut să bată pe cineva, să-l strângă de gât... ar fi făcut orice ca să se liniştească. Nu fusese conştient până atunci că era capabil de o asemenea furie iraţională, iar descoperirea l-a uluit.

*

Până acum, Vivien nu ştiuse că era posibil să afişezi o faţadă de veselie şi plăcere când de fapt eşti îngrozitor de trist. Era o adevărată tortură să stea acolo şi să se prefacă interesată de toţi acei bărbaţi care o înconjurau, când de fapt nu-şi dorea decât să fie singură.

Nu se uita spre Grant, dar îl zărea cu coada ochiului: un uriaş nefericit care arăta de parcă ar fi înghiţit un roi de albine. Îl considera cauza tuturor problemelor ei, deşi nu era tocmai dreaptă. Dacă nu ar fi dus genul acela de viaţă nu ar fi avut nevoie de protecţia lui. Ea era de vină pentru întreaga situaţie. Dar nici el nu ar fi trebuit să se poarte aşa cu ea: când drăguţ şi atent, când sarcastic şi superior. Le-ar fi fost amândurora mai uşor dacă ar fi plăcut-o sau ar fi urât-o, în loc să o chinuiască, schimbându-şi mereu starea de spirit.

Lordul Gerard i-a atras atenţia de la distanţă. Stătea lângă uşile mari de sticlă care dădeau spre grădină. Şi-a înclinat capul întrebător şi i-a făcut semn spre uşă.

Vivien a înţeles că voia să o vadă afară, aşa că i-a făcut cu ochiul, deşi inima i s-a strâns. Fără îndoială că va încerca să o seducă... sau să o

strângă de gât. Ca un fost protector al ei, extrem de gelos, ar fi putut foarte bine să fi fost cel care o aruncase în Tamisa. Se temea să rămână singură cu el. Dar Grant îi spusese că era în siguranţă iar ea îl credea.

Ştiind că trebuia să scape de mulţimea de bărbaţi care o înconjurau, s-a uitat după Grant. Privirile i-au fost atrase de un bărbat înalt, cu părul grizonant şi o faţă lungă, colţuroasă. Bărbatul o privea fix. Deşi nu era frumos, avea ceva distins în înfăţişare. Ceea ce i-a atras însă atenţia a fost ura nemăsurată din ochii lui.

Deranjată, şi-a desprins privirea de la el şi a continuat să-l caute pe Grant. L-a reperat repede, pentru că se distingea din mulţime, şi i-a aruncat o privire plină de subînţeles. Semnalul subtil a fost înţeles. A venit imediat lângă ea şi a scos-o din mulţime, ignorând protestele celor din jur.

— Ce este? a întrebat, aplecându-se ca să-i audă şoapta.

— Dansează cu mine.

El s-a strâmbat:

— Nu dansez prea bine.

— Lordul Gerard mi-a făcut semn să ne întâlnim în grădină. Speram să dansezi cu mine şi să trecem astfel în cealaltă parte a salonului, ca să mă pot strecura discret afară.

Grant a ezitat, cu privirea aţintită spre uşile mari. Era clar că o întâlnire dintre Gerard şi Vivien îi putea furniza informaţii valoroase. Iar faptul că Vivien era dispusă să dea ochii cu fostul ei amant, care era posibil să fi încercat să o omoare, era o

dovadă de curaj. Şi totuşi n-ar fi vrut ca ea să facă asta. Era gelos, preocupat de siguranţa lor, iar în clipa aceea nu-şi mai dorea nimic mai mult decât să fie singur cu ea.

— Cum rămâne cu glezna ta? a întrebat el.

— Mă descurc, i-a răspuns ea imediat. Mă mai înţeapă doar din când în când.

— Când vei ieşi afară să stai cât mai aproape de casă. Să nu te aventurezi dincolo de porţile care dau spre pajişte. Ne-am înţeles?

— Da, bineînţeles.

Fără voia lui, a antrenat-o lângă ceilalţi dansatori pentru că tocmai începea un vals. În ciuda tensiunii pe care o resimţea, sau poate tocmai datorită ei, Vivien nu se putea abţine să nu chicotească. Grant nu minţise deloc – chiar nu era un bun dansator. Ştia toate mişcările dar nu era deloc graţios şi se purta cu ea ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpă.

Mai mult luptându-se decât dansând au ajuns încet-încet în celălalt capăt al încăperii. Grant se uita fix la buclele ei roşii, ridicate în vârful capului. Era îngrozit să nu cumva să o calce. Un singur pas greşit şi o schilodea pe viaţă. Vivien era tăcută, aparent la fel de încordată ca şi el. La un moment dat a auzit un sunet care i s-a părut că aducea cu un hohot de plâns. I-a pus două degete sub bărbie şi a obligat-o să-l privească. Buzele îi tremurau violent iar ochii îi râdeau.

— Dansezi groaznic, a oftat Vivien şi şi-a muşcat buza, ca să nu izbucnească şi mai tare.

Grant era jignit şi uşurat deopotrivă.

— Ţi-am spus, a mârâit el.

— Nu e vina ta, zău nu e. Te-ai descurca mult mai bine cu o parteneră mai înaltă. Suntem foarte nepotriviţi. A clătinat din cap şi a repetat, gânditoare: foarte nepotriviţi.

— Da. De fapt Grant nu era de acord cu ea, dar nu-i păsa. Iubea picioarele ei scurte, talia ei înaltă, mâinile ei mici… felul în care o simţea în braţele lui… iubea fiecare detaliu, perfect sau imperfect. Senzaţiile i se răspândeau în corp asemenea opiumului. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse… de ce tocmai ea?

Muzica era în crescendo, sala de bal strălucea de lumini şi culori. Grant a împins-o uşor pe Vivien pe uşă:

— Du-te, i-a şoptit. Gerard te aşteaptă. Şi a acoperit-o cu spatele lui lat când ea s-a strecurat afară, să se întâlnească cu fostul amant.

Capitolul 10

Panta din spatele conacului fusese transformată într-o succesiune de trei terase. Trepte late dădeau spre pajiştea cea mai de jos, care arăta ca o catifea înflorată, mărginită de tise atent tăiate. Era o grădină de modă veche, perfect trasată, cu răzoare de flori de diverse forme geometrice. O poartă din fier forjat marca intrarea spre pajişte, flancată de vase mari, din bronz.

Pentru că nu-l vedea pe lord Gerard, Vivien a coborât treptele. Grant o avertizase să nu se îndepărteze, dar se părea că nu avea încotro. Şi-a

reprimat un oftat şi s-a întors în loc.

— Vivien, a auzit şoapta lui Gerard. Pe aici. Tremurând în răcoarea întunericului, Vivien a trecut de cealaltă parte a porţii şi s-a trezit faţă în faţă cu Gerard. În lumina albăstruie a lunii, chipul lui părea palid şi lipsit de formă, ca o cremă blancmangé. Era de înălţime şi constituţie medie, cu un început vizibil de chelie. Vivien l-a studiat, gândindu-se că dacă fusese într-adevăr amanta acestui bărbat ar fi trebuit să-şi amintească ceva, orice, în legătură cu el. Şi totuşi, nici chipul, nici sunetul vocii lui nu trezeau nicio fantomă a trecutului.

A dat să o îmbrăţişeze, dar ea s-a retras imediat.

Gerard a râs înfundat şi a clătinat admirativ din cap.

— Ce-ţi mai place să te joci cu mine, Vivien! a murmurat. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Numai Dumnezeu ştie cât mi-ai lipsit.

— Nu pot să rămân mult, i-a răspuns ea, străduindu-se să fie cât mai frivolă. Nu vreau să pierd nicio bârfă, pentru că am lipsit mult prea mult.

— Unde-ai fost în ultima lună? Haide, poţi să ai încredere într-un vechi prieten.

— Chiar eşti prietenul meu? l-a tachinat ea.

— Dacă eu nu sunt, înseamnă că nu ai niciunul.

Din nefericire, acest lucru putea fi adevărat.

Vivien a înclinat capul, pozând cochet:

— Nu este cazul să-ţi dau socoteală, domnule.

— Cred totuşi că sunt îndreptăţit să-ţi pun

câteva întrebări, drăguţo.

— Ai cinci minute la dispoziţie, apoi mă întorc la bal.

— Bine. Să începem cu Morgan, dragul tău prieten. Ce îţi este? Doar nu l-ai acceptat drept cel mai recent protector al tău – sau poate că standardele tale au scăzut simţitor în ultima vreme. Oh, bănuiesc că unor femei poate să le pară atrăgător, într-un fel primitiv… dar este un om de rând. Un agent, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de şaradă mai e şi asta?

— Nicio şaradă, i-a răspuns ea cu dispreţ. Cum îndrăznea această creatură fără talie, indolentă, să se lege de faptul că Morgan nu avea sânge albastru? Oh, avea lipsurile lui, era adevărat… dar era de o sută de ori mai bărbat ca Gerard. Este un bărbat atrăgător, a spus cu voce tare.

— O gorilă supradimensionată, a pufnit Gerard.

— Mă amuză. Şi îşi poate permite să-mi facă toate plăcerile. Pentru moment e suficient.

— Te potriveşti mai bine cu mine, a spus Gerard coborând tonul. Şi o ştim prea bine amândoi. Privirea lui de obsidian a studiat-o cu lăcomie. Acum, că problema care ne despărţea pare să fi dispărut, nu văd de ce nu am putea să reînnodăm relaţia.

Problemă? Despre ce problemă era vorba? Vivien şi-a mascat tresărirea de curiozitate sub un căscat.

— Ai discutat cu Morgan despre mine, i-a spus leneş.

— Credeam că ai murit. Altfel nu i-aş fi spus

nimic ticălosului.

— L-ai pomenit şi despre „problema” noastră?

— Bineînţeles că nu. N-aş spune nimănui un cuvânt despre asta, şi apoi… pentru că dispăruseşi, m-am temut că va arunca o lumină proastă asupra mea. A făcut o pauză, după care a întrebat-o, aproape prosteşte: şi cum s-a terminat, până la urmă?

— Ce să se termine?

— Nu fi obtuză, dragă. Sarcina, bineînţeles. Este evident că ai pierdut-o, poate că intenţionat ai… S-a oprit, stânjenit. M-am gândit mult şi recunosc că am greşit când ţi-am spus că nu voi recunoaşte copilul. Dar ştii prea bine cum stau lucrurile între mine şi soţia mea. Are o sănătate delicată, iar dacă ar fi aflat de sarcină ar fi suferit şi mai mult. Iar apoi, nici nu sunt absolut sigur că e al meu.

Vivien s-a întors. I se învârtea capul. *Sarcină*. Purtase un copil în pântec. A dus încet mâna la abdomenul plat. Nu putea fi adevărat, şi-a spus. Dumnezeule, dacă fusese însărcinată, ce se întâmplase cu copilul? O treceau fiorii când se gândea la posibilităţi. Trebuie să fi pierdut sarcina. Nici nu voia să ia în seamă altceva.

Oripilată, a închis ochii, strângându-i cu putere. Doar nu avortase… sau poate că o făcuse? O mulţime de întrebări o asaltau, rănind-o.

— Înţeleg, a spus Gerard observându-i stingherеala şi deducând din ea că alesese să pună capăt sarcinii. Nu trebuie să te învinovăţeşti, drăguţo. Nu eşti genul matern. Talentele tale sunt

altele.

Buzele i s-au întredeschis dar nu a putut scoate niciun sunet. Cu toată durerea şi cu tot sentimentul de vinovăţie, se gândea la un singur lucru: Grant nu trebuia să afle. Dacă ar fi ştiut ce făcuse dispreţul lui nu ar fi avut margini. Ar fi urât-o pentru eternitate... dar nu mai mult decât se dispreţuia singură.

— Vivien. Vocea lui Gerard i-a tulburat gândurile. A venit prin spatele ei şi a îmbrăţişat-o. Părăseşte-l pe Morgan şi întoarce-te la mine. În noaptea asta. E un biet om de rând. Nu poate face pentru tine ce pot eu. O ştii prea bine.

I-au venit în minte o mulţime de cuvinte otrăvitoare, furioase, dar s-a abţinut. Nu era bine să şi-l facă duşman. Putea să se dovedească folositor, în viitor. A încercat să-i zâmbească:

— Mă mai gândesc, i-a spus. Nu mă aştepta în seara asta, totuşi. Şi acum... va trebui să ne întoarcem separat în sala de bal. Nu vreau să-l pun pe Morgan într-o lumină proastă apărând cu tine.

— Dă-mi un sărut de despărţire, i-a cerut Gerard.

L-a privit provocator:

— Ştii că nu ne-am mai putea opri după asta, dragule. Du-te, te rog.

El a prins-o de mână şi i-a strâns-o, sărutându-i mănuşa. De îndată ce s-a îndepărtat, zâmbetul ei s-a stins. Şi-a dus mâna la frunte, încercând să nu izbucnească în plâns. A luat-o pe altă parte decât Gerard ca să se întoarcă la conac.

Chinuită de regrete şi de o teamă amară,

Vivien s-a oprit lângă un gard viu înalt care străjuia o statuie. A simţit o adiere care a răcorit-o puţin. Se simţea înfierbântată, ameţită şi a ştiut că trebuia să-şi revină înainte să intre în salon. Nu voia să dea ochii cu mulţimea şi mai ales cu Grant.

— Târfă! O voce de bărbat, plină de ură a străpuns liniştea, speriind-o. Nu mă voi opri până nu te văd moartă.

Îngrozită, Vivien s-a întors, încercând să-l vadă pe posesorul vocii. Umbre jucau în jurul ei. Inima îi bătea cu putere. Sunetul unor paşi a făcut-o să tresară ca un iepure speriat. Şi-a prins poalele fustei şi a luat-o la fugă pe trepte, împiedicându-se, încercând să ajungă cât mai repede la casa luminată. A alunecat pe ceva, probabil pe o frunzele umede şi a căzut rău, lovindu-se cu bărbia de treapta de sus. Plângând de durere, a încercat să se ridice şi să o ia din nou la fugă, dar era prea târziu – o pereche de braţe se încleştau deja în jurul ei.

— Nu, a gemut ea încercând să se ferească, dar braţele o strângeau ca o menghină.

A auzit o voce aspră răsunându-i în ureche şi i-au trebuit câteva secunde să o recunoască:

— Liniştește-te, Vivien. Eu sunt. Uită-te la mine, la naiba.

A clipit des, până când vederea i s-a limpezit.

— Grant, a spus cu respiraţia întretăiată. Probabil că o văzuse din casă şi alergase imediat spre ea. A ţinut-o în braţe acolo, pe trepte, cu faţa doar la câţiva centimetri de a ei. Vivien s-a agăţat de el cu un oftat de uşurare, cuprinzându-l cu

braţele de după gât: oh, îi mulţumesc lui Dumnezeu!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el. De ce fugeai?

Ea şi-a umezit buzele şi a încercat să vorbească coerent.

— Mi-a vorbit cineva, din spatele statuii.

— Gerard?

— Nu, nu cred... Nu părea vocea lui, dar nu... Oh, uite! I-a arătat o umbră care dispărea după tufişuri.

— E Flagstad, a spus Grant. Unul dintre agenţi. Dacă mai e cineva pe acolo, îl va găsi.

— N-ar trebui să-l urmăreşti şi tu?

Grant s-a jucat cu o buclă de-a ei care i se desprinsese din coc şi i-a zâmbit:

— Îmi dai de înţeles că ar trebui să te las singură?

— Nu, a spus ea imediat şi l-a strâns mai tare. Nu şi după ce mi-a spus.

Zâmbetul lui a dispărut:

— Ce ţi-a spus, Vivien?

Ea a ezitat. Nu trebuia să pomenească nimic despre sarcină... cel puţin până nu afla mai multe. S-a aşezat mai bine în braţele lui şi i-a răspuns cu grijă:

— Că nu se va opri până nu mă va vedea moartă.

— Vocea ţi s-a părut familiară?

— Nu, deloc.

Grant i-a ridicat una din mănuşi până spre cot iar degetele i-au atins în treacăt pielea, în interiorul

încheieturii. Deşi şi el purta mănuşi, atingerea lui i-a dat încredere.

— Eşti rănită? a întrebat-o.

— Piciorul… dar cred că e doar o zgârietură. A protestat când el i-a ridicat fusta: nu, nu acolo! Aşteaptă!

— Pielea nu pare crăpată. Grant îi studia atent locul unde se lovise, fără să o ia în seamă. Stai nemişcată.

— Nu pot să stau când tu îmi dezveleşti… Oh, dă-mi drumul! A văzut, îngrozită, că se apropia cineva. Grant i-a tras la loc fusta, dar sir Ross Cannon ajunsese deja. Şi-a lipit obrazul îmbujorat de pieptul lui Grant şi a ridicat ochii spre Cannon.

— Flagstad nu l-a recunoscut pe bărbat din cauza întunericului. A putut doar să spună că era înalt, grizonant şi subţire. Şi, ca o coincidenţă sau nu, trăsura lordului Lane, a plecat în urmă cu câteva clipe.

— Lane, a repetat încruntat Grant. Nu este pe lista de suspecţi.

— Era pomenit în carneţelul domnişoarei Duvall?

— Nu, au răspuns la unison Vivien şi Grant.

Vivien s-a agăţat de partea din faţă a hainei lui.

— În salon am observat un bărbat mai în vârstă care se uita fix la mine… ca şi cum m-ar urî. Avea nasul ca un cioc de vultur. Să fi fost lordul Lane?

— Este posibil, i-a răspuns gânditor Grant. Dar al naibii să fiu dacă ştiu ce legătură are cu tine. Nu i-am mai auzit numele pomenit până acum.

— Lasă-mă pe mine să cercetez ce legătură – ar putea avea cu cazul domnişoarei Duvall, a spus Cannon. Deşi suna ca o întrebare, era clar că nu cerea permisiunea nimănui să o facă. Lane a fost în fruntea grupului care s-a opus moţiunii mele de extindere a supravegherii de noapte. Aş vrea să-i întorc această favoare.

— Negreşit, i-a răspuns Grant. A ajutat-o pe Vivien să se ridice.

— Pot merge acasă? a întrebat ea încet şi a primit răspuns din partea lui sir Ross.

— Nu văd de ce nu. Te-ai descurcat bine în seara asta, domnişoară Duvall. După părerea mea nu va mai trece mult până să închidem cazul. Vei putea să te întorci curând la vechea ta viaţă.

— Mulţumesc, i-a spus Vivien cu tristeţe. Poate că era nerecunoscătoare, dar nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă la vechea ei viaţă. Şi cum rămânea cu memoria ei? Când o să-i revină? Dar oare o să-i mai revină vreodată? Dacă trebuia să-şi petreacă restul zilelor fără trecut, fără toate acele amintiri şi secrete care întregesc un om? Chiar dacă Grant şi Cannon îl găseau pe cel care încercase să o omoare şi avea să fie în siguranţă, ea tot îşi va privi viitorul cu nesiguranţă. Nu ştia cine era, cine ar fi trebuit să fie. Ce pedeapsă stranie, să-ţi fie răpită jumătate din viaţă!

Simţindu-i disperarea din suflet, Grant a prins-o uşor de braţ. A condus-o spre aleea care dădea spre şirul de trăsuri aliniate, aşteptând.

— Ce va crede lady Lichfield, ce vor zice ceilalţi dacă dispărem fără să spunem la revedere? a

întrebat Vivien.

— Vor presupune că te-am luat pe sus şi te-am dus acasă ca să mă culc cu tine.

Ea a clipit, auzind cuvintele atât de directe. A fost tentată să-l întrebe dacă era exact ce avea de gând să facă. Dar vorbele i s-au oprit în gât... pentru că şi-a dat seama că şi ea voia acelaşi lucru. Simţea nevoia de câteva minute de plăcută apropiere. Ce rău făcea dacă i se dăruia? Doar o mai făcuseră şi înainte. Numai că nu-şi mai amintea. Şi de ce să nu se întâmple din nou? Doar nu avea cine ştie ce reputaţie de apărat. Se simţea goală pe dinăuntru. Singură şi speriată... Voia să-i facă lui o plăcere... şi ei.

Ar fi trebuit să-şi abată gândurile de la asta. Dar simţea o pornire aproape sălbatică, de parcă se aventurase deja pe un drum şi nu mai avea cale de întoarcere.

Vizitiul i-a văzut apropiindu-se şi s-a grăbit să lase treapta mobilă. Era mult prea bine dresat ca să se arate surprins de plecarea lor atât de rapidă. Nu a întrebat nimic, cu excepţia destinaţiei.

— Acasă, i-a răspuns Grant şi a ajutat-o pe Vivien să urce.

Vivien şi-a ridicat puţin fusta şi s-a uitat la gleznă.

— Te doare? a întrebat Grant.

— Nu chiar, dar... S-a uitat spre locul unde ţinea câteva sticle din cristal. Pot să beau puţin coniac? Mă simt puţin nesigură după cele întâmplate.

Fără să scoată un cuvânt, Grant i-a turnat

puţin coniac în pahar şi i l-a oferit. Vivien l-a luat, l-a dus la gură şi l-a băut dintr-o suflare. Căldura i s-a răspândit în tot corpul. Şi-a înăbuşit un acces de tuse şi i-a întins înapoi paharul:

— Încă unul, te rog, i-a spus cu voce răguşită.

El a ridicat o sprânceană şi a privit-o atent în timp ce i-a umplut din nou paharul. Cel de-al doilea coniac a alunecat pe gât mai uşor ca primul şi a avut aceeaşi senzaţie de căldură catifelată. Oftând, Vivien i-a înapoiat paharul şi s-a ghemuit într-un colţ al trăsurii.

— Oh, e mult mai bine, a murmurat.

— Nu ai motive să te temi, Vivien, i-a spus Grant bănuind că de aceea ceruse de băut. Nu-i voi permite lui Lane sau altcuiva să-ţi facă vreun rău.

— Ştiu.

I-a zâmbit încrezătoare, dar totul a dispărut când el a întrebat-o:

— Ce-ai vorbit cu Gerard?

— Nimic important.

— Spune-mi ce aţi discutat. Decid eu dacă este sau nu important.

Pentru că nu i-ar fi spus pentru nimic în lume despre sarcină, a căutat înfrigurată ceva să-i spună.

— Păi... lordul Gerard m-a întrebat de ce sunt cu tine, de vreme ce eşti un om din popor.

Comentariul i-a provocat un zâmbet amuzat. Vivien a bănuit că mai fusese şi în trecut ţinta unor astfel de comentarii.

— Se pricepe de minune să judece caractere. Continuă.

— Mi-a cerut să te părăsesc şi să mă întorc la el.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nu i-am spus nici da nici nu, doar că mă mai gândesc.

— E o manevră înţeleaptă, i-a spus cu răceală. E bine să ai mai multe alternative, în poziţia în care te afli.

— Nu voi redeveni amanta lui, a spus, insultată că el ar fi putut gândi asta.

— Cine poate să ştie? Părea hotărât să o necăjească. Atunci când toate astea se vor sfârşi…

— Asta vrei să fac? l-a întrebat, supărată. Să mă întorc la Gerard? Sau să găsesc un alt bărbat care să mă întreţină?

— Nu, nu asta vreau.

— Atunci ce… A gemut când el a tras-o spre el, cu lăcomia unui tigru, şi a aşezat-o în poala lui.

Şi-a înfipt o mână în coafura ei, stricând-o definitiv şi făcând ca acele să cadă pe podeaua trăsurii.

Respira greu. Era gelos, frustrat, dureros de excitat, şi toate astea din cauza făpturii provocatoare din braţele lui. Se săturase să-şi mai dorească ceea ce nu putea avea, să tot ţină seama de conştiinţă.

— Vreau să stai cu mine, i-a spus. Vreau să fii a mea.

Vivien îl privea atentă cu ochii ei albaştri, părând să-i înţeleagă chinul. I-a atins obrazul cu mâna rece, înmănuşată.

— Atunci aşa va fi, i-a şoptit. Pentru că şi eu te

vreau.

Cuvintele au eliberat un demon dinăuntrul lui. Incapabil să se oprească, Grant i-a smuls mănuşa de pe mână. I-a prins mâna şi i-a lipit-o strâns de buze, savurând pielea ei catifelată. I-a întors palma şi i-a sărutat-o, închizând ochii de dorinţă.

Când i-a eliberat mâna, Vivien şi-a trecut degetele tremurânde pe gâtul lui. El nu mai avea nevoie de nicio încurajare. I-a zdrobit gura cu gura lui, cerându-i să se deschidă pentru el. Buzele ei s-au desfăcut, atrăgându-l cu dulceaţa lor. Cu un geamăt, Grant a aşezat-o şi mai bine în poala lui. Sărutul era tot mai pasional, o gusta tot mai adânc, dar în loc să se sature căuta cu disperare tot mai mult.

S-a desprins brusc din sărut şi i-a privit chipul îmbujorat.

— Nu mă mai satur de tine, i-a spus cu voce uşor răguşită. Eşti atât de frumoasă, de dulce... Vivien, lasă-mă să... Mâinile lui se luptau cu partea din spate a rochiei ei, trăgând şi rupând. Materialul de culoarea aurului a cedat cu un zgomot surd, capsele s-au desprins iar cupele corsetului au căzut, dezvelindu-i pielea albă. I-a cuprins în palme sânii rotunzi şi s-a jucat cu sfârcurile până când s-au întărit şi au devenit de un roz aprins. Vivien şi-a muşcat buzele şi s-a arcuit când capul lui a coborât pe pieptul ei. Căldura gurii lui îi învăluia sânii, sfârcurile erau asaltate de limba lui.

Ameţită de coniac şi de atâtea senzaţii, Vivien l-a cuprins cu ambele mâini. Trupul lui mare tremura din cauza dorinţei aprinse. Vivien a închis

ochii şi s-a lăsat mistuită de sentimentul pur fizic. O umbră de ruşine i-a trecut prin minte preţ de o clipă. Doar o femeie fără jenă, o curtezană i-ar fi permis unui bărbat să-i facă asta în trăsură. Dar nu-i păsa. Nu conta când, cum sau unde o atingea, îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el şi nimic pe lume nu-i mai putea despărţi acum.

El s-a mutat la celălalt sfârc, încercuindu-l cu vârful limbii. Cu fiecare atingere, simţea nişte furnicături delicioase în stomac şi adânc între coapse.

Grant şi-a sos la rândul lui mănuşa şi i-a prins glezna. A urcat spre genunchi, cu palma desfăcută, apoi şi mai sus, acolo unde era jarteaua. A explorat pielea moale de deasupra ei şi şi-a strecurat mâna în pantalonaşi, ajungând până la triunghiul de păr creţ.

Vivien i s-a împotrivit din reflex, foindu-se în poala lui. Gura lui a pus imediat stăpânire pe a ei, într-un sărut arzător. Degetele lui şi-au continuat explorarea, cu atingeri lungi, uşoare, şocând-o cu o plăcere viscerală care o făcea să-şi dorească să ţipe.

Îi simţea erecţia înghiontind-o şi şi-a dat seama că era pregătit să o posede chiar acolo, în trăsură.

Degetele lui au descoperit locul umed dintre picioarele ei. Fără să o prevină, şi-a strecurat degetul mijlociu înăuntrul ei. La început Vivien s-a împotrivit şi s-a tras înapoi. Grant i-a şoptit cuvinte dulci la ureche iar carnea ei s-a strâns în jurul degetului lui.

— Eşti atât de strâmtă, i-a spus cu vocea

îngroşată. De ce? Te temi?

— Da, i-a şoptit ea, cu toate simţurile în alertă.

— Nu ai de ce să te temi.

— Eu... nu-mi amintesc cum se face. Degetul lui a alunecat mai uşor înăuntrul ei şi un val neaşteptat ce umezeală i-a pregătit drumul. Durerea plăcută era tot mai puternică, mai ascuţită, aşa că s-a agăţat cu disperare de haina lui.

Lumea din jurul lor dispăruse. Simţea nevoia să-i atingă pielea, dar îi despărţeau straturi şi straturi de haine. A sărutat-o din nou. Gura lui era fierbinte, aspră. Au gemut amândoi, copleşiţi de plăcerea sărutului.

— Te iubesc, i-a şoptit el privind-o în ochi.

— Nu trebuie să spui asta, i-a răspuns ea cu voce nesigură, deşi cuvintele lui îi făceau o imensă plăcere.

— Te iubesc, i-a repetat el iar ochii i-au strălucit ca ai unei pisici în întuneric.

Ea l-a privit fără să scoată un cuvânt, întrebându-se dacă el realiza cu adevărat ce-i spunea, dacă nu cumva era genul de bărbat care nu făcea distincţia între dragoste şi dorinţă.

Trăsura a oprit şi şi-a dat seama că ajunseseră în King Street. Grant şi-a plecat capul spre ea şi i-a spus la ureche:

— Fă dragoste cu mine în noaptea asta, Vivien.

Capitolul 11

Era târziu şi servitorii se duseseră la culcare,

cu excepţia unuia singur care le-a deschis uşa. După ce a clipit de câteva ori, surprins, servitorul şi-a ferit privirea de la silueta răvăşită din braţele lui Grant.

Şi-a dus preţioasa povară sus, pe scări, înfăşurată în haina lui, Vivien era tăcută şi îmbujorată, cu faţa pe jumătate ascunsă la pieptul lui. Părea nesigură, dar dornică. Grant îşi amintea cuvintele de dragoste spuse în trăsură şi a roşit la rândul lui, deşi nu le regreta deloc, nicio secundă. Era pentru prima oară în viaţa lui de adult că-i spunea unei femei că o iubea. Descoperise o latură a lui pe care nu o cunoscuse până în seara aceea şi voia să-i arate lui Vivien toată tandreţea şi pasiunea de care era în stare.

Au ajuns în camera lui şi a aşezat-o pe Vivien lângă pat. I-a netezit părul răvăşit şi a sărutat-o pe gură, modelându-i buzele după forma gurii lui. I-a scos acele din păr şi i l-a lăsat liber, să-i cadă pe umeri.

— Spune-mi ce să fac, i-a şoptit ea, strecurându-şi mâinile pe sub haina lui şi explorându-i conturul ferm al taliei şi spatelui. Nu ştiu cum să-ţi produc plăcere. Nu-mi amintesc cum se face.

— Îţi vei aminti, i-a spus cu blândeţe. O ţinea lipită de trupul lui excitat, savurând apropierea ei delicioasă. Şi-a lipit buzele de gâtul ei, gustând pielea fragilă şi şi-a croit drum mai jos, până când a ajuns la adâncitura dintre sânii ei, care mirosea a vanilie. Vivien s-a înfiorat şi s-a sprijinit de braţele lui, în timp ce inima îi bătea repede sub apăsarea

uşoară a gurii lui.

A dezbrăcat-o încet, lăsând hainele să se strângă la picioarele ei, pe podea. Pielea ei era albă şi luminoasă, trupul avea rotunjimi apetisante... A închis ochii pentru scurt timp, încercând să-şi stăvilească pasiunea violentă. Când i-a deschis din nou a văzut că Vivien se suise în pat şi se acoperise cu cearşaful. Ruşinea ei era atât de veridică, atât de... *virginală*, încât el s-a întrebat dacă aşa fusese cu mult timp în urmă, înainte de a deveni curtezană.

— Nu te acoperi, i-a spus. Trupul tău este mult prea frumos ca să-l ascunzi.

Cearşaful nu s-a clintit nici măcar un centimetru.

— Mi-e frig, i-a răspuns dintr-o suflare, cu obrajii roşii ca focul.

— Te încălzesc eu, i-a promis în timp ce-şi scotea haina.

Vivien privea cum hainele lui cădeau rând pe rând pe jos, descoperind o piele mai aspră şi mult mai întunecată la culoare ca a ei. Era uimită de puterea şi de graţia pe care i le inspira acest trup care fusese pedepsit, şlefuit şi antrenat până când îşi pierduse şi ultima urmă de blândeţe.

— Ai avut dreptate, i-a spus cu glas nesigur. Gol, eşti o apariţie impresionantă.

El i-a zâmbit şi s-a apropiat. S-a aplecat deasupra ei, ţinând-o prizonieră între mâinile lui şi a sărutat-o uşor pe păr.

— Vreun regret? a întrebat-o. Spune-mi acum, înainte să vin lângă tine în pat.

În loc de răspuns, Vivien l-a luat de gât şi l-a tras spre ea. Trupul lui s-a lipit de al ei şi într-o clipă toate gândurile i s-au risipit şi nu au mai rămas decât senzaţiile... căldura pielii lui, părul aspru de pe piept, gura lui alunecându-i pe gât, pe umeri, pe sâni. Mâinile lui erau peste tot, mângâind, explorând.

Dacă avusese ceva dubii, undeva în adâncul minţii, acum ele se risipiseră. Nu bănuise că un bărbat obişnuit cu duritățile vieţii putea fi atât de tandru, că mâinile lui erau neimaginat de blânde atunci când o atingeau în locuri intime. Respira sacadat, ca şi cum făcea un mare efort iar aerul pe care îl expira o ardea ca o flacără. A întins-o pe pat, a sărutat-o şi i-a muşcat în joacă sfârcurile întărite.

L-a cuprins cu braţele şi brusc i-a trecut un gând prin minte: cum de putuse să facă asta cu atât de mulţi bărbaţi? Actul acesta se baza pe încredere, pe intimitate, mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Nu era posibil... Poate că totuşi lumea se înşelase în privinţa ei... Dar nu a putut să-şi ducă mai departe gândul.

A prins-o de mână şi i-a tras-o în jos, până când i-a atins sexul întărit. Curioasă, excitată, ea a înconjurat cu degetele forma masculină şi a mângâiat-o timid. Atingerea ei a părut să-l stârnească peste măsură. A sărutat-o şi mai profund şi i-a desfăcut picioarele.

Vivien a avut o senzaţie de disconfort atunci când el a încercat să o pătrundă. S-a încordat, dar înainte să apuce să protesteze, el s-a împins cu

forţă în ea, cu un geamăt scurt. Lui Vivien i s-a tăiat răsuflarea. Era o durere pe care nu o mai simţise niciodată – era sigură de asta. Nicio femeie nu putea să treacă prin aşa ceva şi să nu-şi amintească. S-a proptit de pieptul lui şi a încercat să-l respingă, dar el s-a mai împins o dată în ea. Era înăuntrul ei, cu totul, adânc şi tare.

Grant era uimit de lacrimile ei, de durerea evidentă şi de cât era de strâmtă.

— Mă doare, a gemut ea.

A ţinut-o strâns în braţe, i-a şoptit vorbe care să o liniştească, i-a spus că o iubea, că va avea grijă de ea şi că-i va alunga durerea, dacă-l va lăsa. Treptat, ea s-a relaxat şi s-a agăţat de el, înfigându-şi degetele în muşchii puternici ai spatelui său. Încă înăuntrul ei, el şi-a trecut mâna de-a lungul trupului ei, mângâind-o în locurile sensibile şi forţând-o să-i răspundă.

Cu un geamăt, ea şi-a ridicat bazinul spre el, iar Grant a ştiut că durerea era pe cale să dispară. A continuat să o aţâţe, să o mângâie şi în acelaşi timp s-a mişcat înăuntrul ei, împingându-se din nou. Vivien a strigat şi s-a arcuit instinctiv, ca să-l primească. A început să se mişte în ritm lent, ca să-i sporească plăcerea. Încleştându-se în jurul lui, cu membrele tremurând, ea a ajuns cu uşurinţă la orgasm. Grant a gemut şi şi-a îngropat faţa în umărul ei, cunoscând la rândul lui eliberarea, mai puternică decât orice trăise până atunci.

În tăcerea grea care a urmat, Grant s-a retras cu grijă din ea şi a găsit un semn care sfida orice logică. Uluit, cuprins de remuşcări şi furios pe el

însuşi, Grant fusese pus în faţa unui fapt pe care nu l-ar fi crezut dacă nu ar fi avut dovada.

Vivien era – sau fusese până atunci – virgină.

S-a uitat la Vivien şi a clătinat din cap, neîncrezător. Ea a tras repede cearşaful şi s-a acoperit, privindu-l confuză. Grant îşi odihnea mâna pe şoldul ei iar ea, deşi a tresărit de durere, nu i-a dat-o deoparte.

— De ce a durut aşa? a întrebat.

El nu i-a răspuns imediat, pentru că mintea îi era plină de întrebări.

— Pentru că ai fost virgină, i-a spus în final.

— Dar... nu aveam cum... eu... eu sunt Vivien Duvall nu-i aşa? Tu mi-ai spus... S-a oprit şi l-a privit uluită.

— Dumnezeule, şi-a spus în barbă, încercând să înţeleagă cum de putuse să facă o asemenea eroare. Nu poţi fi Vivien.

— Şi dacă sunt? Dacă şi tu şi ceilalţi v-aţi înşelat în privinţa mea? Dacă...?

— Vivien Duvall nu avea cum să fie virgină, i-a spus privind-o de parcă nu o mai văzuse până atunci. Este imposibil. Fizic, sunteţi identice... dar nu eşti Vivien.

— Dar cum să semăn atât de bine cu ea? Asta doar dacă suntem rude... poate chiar... A tăcut.

— Surori gemene? a sfârşit el fraza, în locul ei. Tot ce se poate, dată fiind asemănarea fizică. Deşi nimeni nu ştia că Vivien ar fi avut o soră, cu atât mai puţin una geamănă, identică.

— Eşti absolut sigur că nu sunt Vivien? l-a întrebat în şoaptă. Lucrurile pe care le-ai spus

despre mine… bărbaţii cu care m-aş fi culcat… lucrurile scrise în carneţel… nu eram eu?

— Nu erai tu, i-a spus el.

L-a şocat izbucnind în lacrimi şi acoperindu-şi ochii cu mâinile. Lacrimile i se scurgeau printre degete.

Grant a luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns la piept. Îi simţea lacrimile pe piele şi remuşcările îl chinuiau. A înjurat în gând şi s-a străduit să o liniştească.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, i-a şoptit. Nu-ţi pot reda inocenţa. Sunt de neiertat.

— Nu, nu, suspina ea pe umărul. Nu plâng din cauza asta. Numai că… sunt atât de fericită că nu sunt Vivien şi totuşi… A încercat să-şi înăbuşe un suspin, dar nu a reuşit. Credeam că am aflat cine sunt, şi aproape că mă obişnuisem cu ideea, chiar dacă nu-mi amintesc nimic. Iar acum… Şi-a tras nasul cu zgomot. Cine sunt? Nu mai suport să nu ştiu. Mă simt atât de… Din cauza hohotelor de plâns nu mai putea vorbi.

Grant a ţinut-o în braţe cât timp a plâns, simţindu-se tot mai vinovat cu fiecare secundă care trecea.

— Voi afla, i-a spus hotărât. Drace… Nu mai plânge, te rog.

O mângâia pe păr şi se întreba cine naiba era şi cum ajunsese în locul lui Vivien. Şi cum de nu o căutase nimeni? Undeva trebuia să existe familia ei, prieteni, cineva care să se fi îngrijorat. Era posibil să fi fost şi logodită. O fată frumoasă ca ea nu avea cum să nu fie curtată. Gândul îl tulbura şi

mai tare.

Avea o viaţă întreagă despre care nici ea şi nici el nu ştiau absolut nimic.

Şi unde naiba era adevărata Vivien? Oare cel care încercase să o omoare o găsise deja şi terminase treaba pe care o începuse?

Bulversat de întorsătura de situaţii, Grant a aşteptat ca Vivien – nu îi putea spune altfel decât Vivien – să se calmeze, iar apoi a ajutat-o să se întindă pe pat. Şi-a tras pe el un halat grena, şi-a legat cordonul în jurul taliei şi a sunat din clopoţel. Kellow a apărut în mai puţin de cinci minute. Se îmbrăcase în grabă, avea părul răvăşit şi ochii grei de somn. Grant îl aştepta la uşa pe care o ţinea întredeschisă, ca să nu o vadă pe Vivien.

— Adu-mi nişte apă fierbinte şi câteva prosoape, i-a spus scurt.

— Da, domnule. Valetul s-a evaporat iar Grant s-a întors în pat. Vivien nu se mişcase. La început a crezut că adormise, dar când s-a apropiat a observat că avea ochii deschişi. Părea cufundată în gânduri pe care nu putea sau nu dorea să i le împărtăşească.

— Îmi voi răscumpăra greşeala faţă de tine, i-a spus pe un ton liniştit.

Ea a întors capul şi l-a privit, cu un zâmbet slab:

— Nu este nevoie, i-a şoptit cu ochii în lacrimi. Nu a fost vina ta că m-ai luat drept Vivien… Cu toţii au făcut-o. Nimeni nu mi-a pus la îndoială identitatea. Nu te pot învinui pentru că ai acceptat evidenţa. A făcut un gest spre cearşafurile

mototolite şi a oftat: În ceea ce priveşte *asta*... Am fost mai mult decât dornică. Iar tu nu aveai de unde să ştii că eram virgină.

— Asta nu mă face mai puţin responsabil. S-a sprijinit într-un cot şi a început să se joace cu o şuviţă din părul ei. Vivien... S-a oprit imediat ce i-a rostit numele. La naiba! Cum trebuie să-ţi spun oare?

Ea a zâmbit:

— Ai putea să continui să-mi spui Vivien. Deja m-am obişnuit cu numele şi apoi... nu vreau să-mi aleg vreun altul, care să nu aibă nicio legătură cu mine. Vreau să-l aflu pe al meu.

— Mă bucur că nu eşti Vivien, i-a şoptit el continuând să se joace cu părul ei şi să o privească. Mă bucur că niciun alt bărbat nu a mai făcut dragoste cu tine.

Ea a ezitat înainte să-i răspundă:

— Şi eu.

S-au privit în ochi un lung moment, pierduţi în gânduri nerostite despre cele tocmai întâmplate, ştiind că de acum totul se schimbase.

Grant era tulburat, pentru că se gândea la felul în care se purtase cu ea. Tocmai el, dintre toţi bărbaţii, el care îşi organizase cu atâta eficienţă viaţa, cu atâta grijă. Iar acum, când se îndrăgostise fără voia lui, descoperea că ea nu era femeia pe care o crezuse şi îi răpise virginitatea, fără intenţie.

Nu avea încotro: trebuia să-i spună adevărul, să-i dezvăluie minciunile lui şi să spere că ea îl va putea ierta şi va mai avea încredere în el, pe viitor. Chiar şi aşa, era foarte posibil să o piardă după ce

îşi recăpăta memoria şi se întorcea la viaţa ei de dinainte.

Grant nu se aşteptase să simtă o asemenea responsabilitate faţă de o femeie, o asemenea legătură fizică şi emoţională. I se păruse că făcea dragoste pentru prima oară. Era ca şi cum, răpindu-i inocenţa, îşi recăpătase o parte din inocenţa lui pierdută. Voia să facă din nou dragoste cu ea, să o înveţe, să o exploreze, să împartă totul cu ea. Deşi până acum îi fusese greu să accepte că o iubea, acum sufletul îi era plin de mirare şi de promisiuni şi orice urmă de amărăciune dispăruse. Se simţea umil, aproape neîndemânatic, ca o fiinţă de pe altă planetă ale cărei şanse la fericire erau absurd de mici.

Nerăbdător, Grant s-a întrebat unde era Kellow şi de ce dura atât să-i aducă tot ce-i ceruse. A deschis uşa şi s-a uitat pe holul întunecat. Piciorul i s-a atins de ceva. S-a uitat în jos şi a văzut o tavă cu prosoape şi un vas cu apă caldă, alături de o sticlă de coniac şi un pahar. Dând dovadă de tact, Kellow le lăsase la uşă.

Grant a luat tava şi a închis uşa cu piciorul. A pus-o pe măsuţa de la capul patului:

— Vino încoace, i-a spus şi i-a întins o cârpă curată. Ea s-a şters la ochi şi şi-a suflat nasul. Între timp, Grant a umplut un bol cu apă fierbinte şi a înmuiat un prosop cu care i-a şters obrajii de urmele sărate ale lacrimilor.

I-a spus să se întindă înapoi în pat iar ea l-a ascultat. A înmuiat din nou cârpa şi a început să o spele, ca pe un copil. Întâi braţele, apoi pieptul,

abdomenul, picioarele. Gesturile lui sigure au părut să o destindă treptat, şi nu a protestat nici când el a şters-o între picioare. Folosind un alt prosop curat, cald, a îndepărtat de pe corpul ei orice urmă de sânge sau sămânţă. A fost cât a putut de blând, dar chiar şi aşa ea a strâns din ochi când a atins-o atât de intim.

Când a terminat, el a acoperit-o cu cearşaful, s-a dezbrăcat şi s-a spălat la rândul lui. A stins lampa, lăsând camera în întuneric şi s-a întins în pat lângă ea. Epuizată dar încă trează, Vivien nu s-a mişcat când salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

— Ce faci? i-a şoptit.

— Te iau în braţe. I-a sărutat fără grabă tâmpla, lobul urechii, gâtul. Vivien a clipit şi a oftat, împingându-l.

— Nu mai vreau, i-a spus cu voce nesigură. Sunt foarte obosită. Şi mă doare.

— Nu-ţi fac niciun rău, îţi promit. I-a sărutat sânii, zăbovind pe fiecare dintre ei, până când Vivien a oftat şi şi-a pus mâinile pe capul lui. El a crezut că avea de gând să-l respingă, dar degetele ei l-au adus şi mai aproape. Şi-a încleştat mâinile pe şoldurile ei şi şi-a croit drum cu buzele, tot mai jos, până la buric, iar apoi spre triunghiul moale cu păr creţ. Vivien a gâfâit şi l-a acoperit repede cu mâna.

— Stai, a spus cu voce rugătoare.

— Dă mâna deoparte, i-a cerut el.

— Nu pot. A oftat de plăcere când el a sărutat-o de jur-împrejurul mâinii şi a desenat cercuri fierbinţi şi umede cu vârful limbii, până când tot

corpul i s-a înfiorat.

— Dă mâna deoparte, a repetat el răguşit, încercând să i-o îndepărteze. Ea a continuat să se acopere şi atunci Grant a început să-i lingă degetele pe rând, de la bază spre vârf. Limba lui era agilă, neobosită, s-a jucat cu încheietura ei, cu palma şi cu degetele până când ea a gemut şi i-a spus că nu mai putea suporta.

— Atunci fă ce-ţi spun, i-a şoptit. Dă-ţi mâna la o parte, iubito.

Ea l-a ascultat şi a dezvelit locul pe care îl protejase atât. Grant a gemut, satisfăcut. S-a folosit de degete ca să o deschidă şi şi-a băgat nasul între buclele roşcate. A explorat-o flămând, a gustat-o şi a aţâţat-o, amplificându-i treptat plăcerea.

Şi-a ridicat şoldurile spre el. Trupul ei îi răspundea întru totul, intrând într-un ritm inconfundabil. A ştiut că de-acum putea să facă orice voia cu ea şi pentru o clipă a fost tentat să se ridice şi s-o pătrundă adânc, dintr-o singură mişcare. Dar dorinţa de a o duce la extaz, lipită de gura lui, era la fel de mare. Aşa că a rămas acolo unde era, şfichiuind-o cu limba, până când a simţit-o cutremurându-se eliberator, cu un strigăt înfundat.

— Oh, a spus ea printre respiraţiile sacadate… nu ştiam… n-am crezut că… Trupul îi tremura violent când s-a ghemuit la pieptul lui.

Grant a sărutat-o pe creştet.

— Şi acesta e abia începutul, i-a promis el.

*

Ea se aruncase de bunăvoie în foc şi era singura vinovată că se arsese. Acesta a fost primul ei gând atunci când s-a trezit din somn, singură, întinsă pe diagonală în patul imens. O clipă a sperat că fusese doar un vis neobişnuit de veridic. Dar perna ei păstra un iz bărbătesc iar ea era goală sub cearşaf.

O durea în locuri în care nu o mai duruse niciodată. Avea o senzaţie de disconfort între coapse şi îşi simţea muşchii tensionaţi în partea dinspre interior a pulpelor, până spre genunchi. Şi umerii şi gâtul o dureau. Chiar în clipa în care se gândea la o baie fierbinte, binefăcătoare, cineva a intrat în cameră.

Şi-a tras imediat cearşaful până sub bărbie. Grant s-a apropiat de pat. Se spălase şi se îmbrăcase deja. Era proaspăt bărbierit iar părul îi era umed şi periat cuminte, lipit de cap. Se părea că se străduise în mod special în dimineaţa aceea: nodul de la cravată era perfect, cămaşa era de un alb imaculat, contrastând puternic cu haina gri închis. Pantalonii cu dungă perfectă se aşezau impecabil pe ghetele lustruite.

În timp ce-l privea în ochii verzi, Vivien era chinuită de sentimente contradictorii. Nu putea şi nu voia să-l învinovăţească pentru că îi răpise virginitatea. Împărtăşiseră cea mai intimă experienţă dintre un bărbat şi o femeie, şi totuşi nu era pregătită să-şi strige în gura mare dragostea. Aveau alte lucruri mai presante de făcut... iar

suspiciunile din străfundurile minţii nu-i dădeau pace.

Grant s-a apropiat de ea, i-a cuprins capul în mâini şi a sărutat-o lung şi apăsat.

— Bună dimineaţa, i-a spus el zâmbindu-i larg. Felul în care a privit-o, cu subînţeles, a făcut-o să roşească.

— N-ar trebui să fii în Bow Street? l-a întrebat ea, răguşită de somn. Judecând după lumina care invadase camera, era târziu. Grant era de obicei plecat încă de la răsăritul soarelui.

— Nu mă duc azi la birou, i-a răspuns aşezându-se lângă ea în pat.

Ea a căzut pe gânduri, frământând între degete cearşaful.

— Din cauza celor întâmplate azi-noapte? l-a întrebat.

— Îi vom face o vizită doctorului Linley.

— Nu am nevoie de doctor, a spus ea lipindu-se de el. Nu am auzit ca femeile să aibă nevoie de îngrijiri medicale după ce au făcut-o pentru prima dată.

— Da, dar poate că am eu nevoie, i-a spus ironic, atingându-şi obrazul de părul ei mătăsos. Doar Dumnezeu ştie că azi-noapte a fost şi pentru mine un şoc, ca şi pentru tine. S-a dat puţin înapoi, i-a privit chipul îngrijorat şi a adăugat cu blândeţe: ar fi bine să fii şi tu prezentă când discut cu el, drăguţa mea. Doctorul trebuie să ne răspundă la câteva întrebări, amândurora.

A întins mâna după halatul din mătase grena şi i l-a ţinut să se îmbrace. Vivien a încercat să-şi

strecoare mâinile în mâneci fără să-şi arate sânii.

— Am văzut o mie de semne ale inocenţei tale, a spus el scoţându-i părul lung de sub halat şi lăsându-l să i se reverse pe spate. În voce i se citea o urmă de regret. Numai că până azi-noapte le-am crezut false. Nu-mi imaginam că ai putea fi altcineva decât Vivien Duvall. I-a luat mâna, i-a lipit palma moale de obrazul lui şi i-a sărutat-o. Iartă-mă, i-a şoptit făcând un efort vizibil să rostească acele cuvinte.

— Nu este nimic de iertat, i-a răspuns Vivien. Nu mi-ai făcut niciun rău. M-ai adăpostit, m-ai protejat, iar eu… voi continua să mă bazez pe tine. Şi totuşi… A făcut o pauză, căutând cuvintele cele mai potrivite, fără să le găsească.

Grant şi-a plecat capul şi a privit-o preocupat:

— Şi totuşi…?

— Nu cred că ar trebui să mai fim intimi, a reuşit ea să spună. Nu pentru moment, cel puţin.

Deşi faţa îi era lipsită de orice expresie, ea l-a simţit pregătindu-şi în minte o serie de argumente.

— Prefer să nu-ţi dau o explicaţie acum.

Spre marea ei uşurare, Grant nu a insistat… deşi era evident că nu era de acord. În loc de asta, i-a aruncat un zâmbet fermecător:

— Să ştii că nu scapi prea uşor de mine.

Vivien s-a abţinut să nu râdă, ştiind acum că el era hotărât să o cucerească. L-a lăsat să o însoţească în baie, acolo unde prosoapele erau înşirate lângă foc, să se încălzească, iar cada era plină cu apă fierbinte. Halatul îi era prea lung şi îl trăgea după ea de parcă ar fi avut trenă, aşa că i-a

ridicat partea din faţă ca să nu calce pe el.

— Te ajut să-ţi faci baie, s-a oferit Grant.

— Nu, mulţumesc, l-a refuzat ea ferm. Am nevoie de câteva minute de singurătate. Te rog.

— Te aştept în camera alăturată.

Vivien s-a scufundat în cadă, lăsând ca apa caldă să-i aline micile dureri şi dorindu-şi să se poată detaşa de grijile care o copleşeau. Ştia că nu va reuşi, însă. O chinuiau o mulţime de întrebări.

Cine – şi ce – era oare? Era clar că nu făcea parte din aristocraţie... nu se simţea ca atare. Dar nu era nici curtezană. Nu avea amintiri, nume ori familie. Se simţea frustrată, neimportantă şi neajutorată. Şi dacă nu afla niciodată cine era? Era oare posibil să-şi făurească o viaţă nouă, fără să ştie vreodată ce anume a lăsat în urmă – prieteni, familie, poate chiar un bărbat pe care-l iubea?

O cameristă a venit să o ajute, aducându-i un halat din caşmir moale, verde. Halatul îi urma liniile corpului şi se încheia în stânga cu o clemă aurie. Mânecile înguste erau tivite cu panglici verzi iar la gât avea un guler şal adânc, care se termina cu o dantelă albă ca zăpada. Camerista i-a periat părul încă umed şi i l-a prins la ceafă într-un coc greu.

După ce i-a mulţumit fetei, Vivien a intrat în dormitor, acolo unde o aştepta Grant. A ezitat înainte să intre, adunându-şi curajul să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace. Aproape că-i era teamă de răspuns. Dar nu servea nimănui, şi mai ales ei, dacă se dovedea laşă. Adevărul trebuia privit în faţă, indiferent cât de neplăcut ar fi fost.

Şi-a îndreptat umerii şi a intrat.

Grant era aşezat pe un scaun de lângă fereastră. S-a ridicat imediat şi a privit-o din cap până în picioare.

— Cum te simţi? a întrebat-o încet.

Ea a încercat să-i zâmbească, dar parcă avea buzele lipite.

— Cred… a început ea înghiţind în sec. Cred că mai sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus, nu-i aşa?

Expresia lui rămăsese neschimbată.

— Cum ar fi?

— Aş vrea să ştiu ce relaţie aveai cu adevărata Vivien.

Capitolul 12

După ce a poftit-o să stea pe scaunul tapiţat cu damasc, Grant s-a aşezat lângă ea. S-a aplecat uşor înainte, cu coatele pe genunchi, privind la cărbunii din şemineu. Lui Vivien i s-a părut că a trecut o veşnicie până să-i răspundă. Iar când a vorbit, nu i-a plăcut deloc felul în care îşi cântărea fiecare cuvânt, ca şi cum încerca să-i prezinte totul într-o lumină cât mai bună.

— Bine, a spus într-un final Grant, strângând din ochi. A oftat şi şi-a încleştat pumnii. Eşti îndreptăţită întru totul să ştii cum m-am purtat cu Vivien Duvall… dar mai întâi aş vrea să-ţi spun… A făcut o pauză pentru că îşi găsea greu cuvintele. A mormăit o înjurătură printre dinţi. La naiba! Am făcut eu multe rele la viaţa mea… aş putea face o listă întreagă de păcate. Unele dintre ele le-am

comis doar ca să supravieţuiesc, altele pur şi simplu din lăcomie. Şi am regrete. Dar din toate păcatele mele nu regret nimic mai mult decât faptul că te-am minţit. Şi jur pe viaţa mea – şi pe mormântul fratelui meu – că nu voi mai face asta niciodată.

— Cu ce anume m-ai minţit? l-a întrebat încet Vivien, simţind un nod rece ca gheaţa în stomac.

El privea fix spre şemineu. Nu i-a răspuns.

Privindu-i profilul de granit, ea a înţeles:

— În legătură cu Vivien Duvall. Nu a fost niciodată amanta ta, nu-i aşa? Nu te-ai culcat cu ea, aşa cum ai pretins. Dar de ce? L-a privit cu uimire. De ce ai fi spus o asemenea minciună?

Grant a rezistat cu dificultate în faţa ochilor ei pătrunzători. Nu-i mai fusese niciodată atât de greu să-şi recunoască faptele rele. Spunea oricui – şi lui însuşi – că era doar un biet om. Şi totuşi ceva nu putea uita. Încercase să profite de cineva, de o femeie, iar răzbunarea lui afectase o altă persoană, care nu era vinovată. Când i-a răspuns, în voce i se citea regretul:

— Am vrut să mă răzbun din cauza unei minciuni pe care Vivien a răspândit-o în tot oraşul, despre mine. În noaptea în care te-am găsit şi te-am adus aici mi-am jurat că mă voi culca cu tine – cu ea, de fapt – ca să-mi salvez onoarea.

— După care ce voiai să faci? Te foloseai de ea şi apoi o goneai? Ai vrut să o răneşti ca răspuns la ruşinea pe care ai suferit-o?

El a dat din cap, vinovat.

Vivien a inspirat adânc. Ar fi trebuit să se simtă

mai bine aflând că o altă femeie, nu ea, fusese ţinta lui Grant. Dar nu se simţea deloc aşa, Nu voia să creadă că era capabil de atâta meschinărie, de lipsă de onoare. Şi o durea nespus de tare să afle că, ceea ce pentru ea fusese un act de dăruire totală, pentru el fusese doar o răzbunare.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi.

— Eram rănită şi neajutorată, dar pentru tine nu a contat, a murmurat ea. De fapt ţi-a fost chiar mai uşor să profiţi de mine.

Ochii lui străluceau din cauza frustrării iar emoţiile păreau să-l copleşească.

— Totul a mers pe dos, chiar de la început. Nu te-ai purtat deloc aşa cum mă aşteptam din partea acestei femei.

Calmul o părăsise. Vivien se simţea trădată.

— Erai singurul meu reazem pe lume, singurul om în care mă puteam încrede… iar tu m-ai minţit, chiar de la început.

— Doar în privinţa aşa-zisei noastre aventuri.

— Doar? a repetat ea, furioasă pentru că încerca să minimalizeze răul făcut. Şi dacă eram cu adevărat Vivien cea promiscuă şi detestabilă, aşa cum te aşteptai tu? Asta nu-ţi scuză cu nimic comportamentul.

— Dacă aş fi ştiut cine erai – sau mai degrabă cine *nu erai* – nu te-aş fi rănit.

— Dar ai făcut-o, a spus ea cu amărăciune.

— Da. Răul este făcut. Vocea lui era plată, lipsită de emoţie. Tot ce pot face acum este să încerc să repar totul şi să-ţi cer iertare.

— Nu mie trebuie să-mi ceri, l-a corectat ea. Ci lui Vivien.

Grant o privea ca pe o nebună.

— Al naibii să fiu dacă o să mă duc cu pălăria în mână la femeia asta!

— Este singurul mod în care poţi repara lucrurile, îl privea fără să clipească Vreau să-i ceri scuze lui Vivien, atunci când o vei întâlni. Iar dacă te iartă ea te voi ierta şi eu.

— Să mă scuz în faţa lui Vivien, a repetat el, ridicând tonul. Dar nu m-am culcat cu ea, ci cu tine.

— Şi dacă era ea în locul meu, aşa cum plănuiseşi? Atunci ţi-ar fi părut rău?

— Nu, a răbufnit el.

— Deci nu regreţi că ai manipulat şi înşelat pe cineva? Pe chip i se citea dezamăgirea. Nu te credeam capabil de aşa ceva!

— Am spus că-mi pare rău, la naiba!

— Dar nu este adevărat, i-a răspuns ea. Nu îţi regreţi planul oribil… îţi pare rău doar pentru că nu ai rănit-o pe persoana pe care o credeai. N-aş putea iubi niciodată un bărbat care se comportă aşa. Aproape că era mulţumită văzându-l cât de tare se străduia să-şi tempereze furia. Grant a închis ochii şi a reuşit într-un final să stăvilească explozia, deşi se înroşise la faţă şi falca îi tremura vizibil.

— E timpul să mergem, a spus într-un final. I-am trimis deja vorbă lui Linley.

*

Deşi casa elegantă în care locuia Linley nu se afla prea departe, Grant a cerut să le fie pregătită trăsura. Au parcurs drumul în tăcere, stânjeniţi. Vivien se uita din când în când la bărbatul masiv aşezat în faţa ei. Grant părea gata de bătălie – numai că nu prea avea cu cine să se lupte.

Îl bănuia că-şi repeta în minte toate argumentele, rememorând cearta lor. Ar fi vrut să-i poată spune ceva, să-l îmbuneze… poate chiar să-l convingă să-i dea dreptate. Dar şi-a ţinut gura. El trebuia să-şi rezolve singur problemele. Ştia că nu o plăcea deloc pe adevărata Vivien, dar asta nu-i scuza faptele. Un bărbat nu are voie să mintă sau să profite de cineva, numai pentru că nu o respectă pe acea persoană.

Au ajuns la Linley, casa fiind aşezată într-un lung şir, cu faţade greceşti, coloane şi ornamente imaculate din gips. Grant a ajutat-o să coboare din trăsură şi a însoţit-o pe cele câteva trepte, fiind imediat întâmpinaţi de un servitor. Doctorul Linley îi aştepta în bibliotecă, o cameră mică dar ordonată, cu rafturi din stejar, o masă şi scaune Hepplewhite.

A poftit-o pe Vivien să se aşeze pe un fotoliu, aproape de foc.

— Domnişoară Duvall, i-a spus zâmbind, sper că nu te simţi rău.

Vivien a deschis gura să-i răspundă dar s-a răzgândit. S-a mulţumit să-l privească, simţind cum se îmbujora la gândul că scopul vizitei lor era să discute despre neaşteptata descoperire a

virginităţii ei. Cum de ajunsese într-o asemenea postură?

Perplex, Linley a întors întrebător privirea spre Grant, care avea chipul împietrit.

— A trebuit să anulez două programări în dimineaţa asta din cauza mesajului pe care mi l-ai trimis de dimineaţă, Morgan. Vrei totuşi să-mi explici ce anume era atât de urgent?

— Cazul domnişoarei Duvall a luat o nouă turnură. Bănuiesc că ai câte un dosar pentru fiecare pacient al tău. Vreau să-l văd pe al ei, fără să-mi fie omis niciun detaliu.

— Dosarul poate fi văzut doar de mine şi de ea, i-a răspuns doctorul.

— Are mare relevanţă pentru investigaţia mea. Grant a făcut o pauză, vizibil deranjat: spune-mi, când ai examinat-o pe domnişoara Duvall... era cumva virgină?

Privirea uluită a doctorului trecea de la Vivien la Grant:

— În niciun caz, i-a răspuns el, îndepărtându-şi o şuviţă care îi căzuse pe frunte.

— Ei bine, este... sau mai bine zis era până aseară.

În cameră s-a lăsat liniştea. Doctorul a încercat să-şi revină în uimire.

— Eşti sigur? l-a întrebat, privindu-i pe amândoi.

Vivien a roşit violent. Refuza în continuare să-i întâlnească privirea.

— Ştiu ce vorbesc, Linley, a mormăit Grant.

Linley a vorbit pe un ton sigur:

— Înseamnă că nu este femeia pe care am examinat-o. Vivien Duvall era însărcinată în câteva luni. Când am văzut-o, la tine acasă, am presupus că pierduse sarcina sau că scăpase de copil. Am observat că nu mai avea pântecul umflat şi nici nu am văzut semne de sângerare. Dar nu era treaba mea să-i comentez decizia. Şi cu siguranţă că nu am căutat atunci vreun semn al virginităţii ei.

— Dumnezeule! Grant s-a uitat la Vivien, încercând să asimileze informaţiile. Ea nu părea deloc surprinsă, aşa că a studiat-o cu mai mare atenţie. Ai ştiut, i-a spus. Nu înţeleg cum, dar aflaseşi deja de sarcină.

— Era probabil copilul lui Gerard, i-a răspuns ea. Mi-a spus ceva când ne-am plimbat prin grădină.

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus şi mie?

— Ştiam cum vei reacţiona aflând că pusesem deliberat capăt unei sarcini. M-ai fi dispreţuit. Aşa că am decis să păstrez secretul, pentru un timp.

Grant i-a răspuns cu un lung şir de blesteme, apoi i-a aruncat doctorului o privire ameninţătoare:

— Dosarul, Linley. Vreau să văd ce alte detalii minore mi-ai ascuns.

Oricare altul s-ar fi speriat de uriaşul scos din minţi, dar Linley nu a părut deloc tulburat.

— Bine, Morgan, n-ai decât să citeşti blestematul de dosar. Dar nu înainte să discut cu domnişoara Duvall… cu această domnişoară… în particular.

— De ce în particular? a întrebat Grant.

— Pentru că mă preocupă sănătatea ei. Am

avut numeroase paciente în pragul isteriei după noaptea nunţii. Vreau să mă asigur că e bine, iar nervii ei – şi ai mei – pot fi scutiţi de accesele tale de furie.

— Nervi! a pufnit dispreţuitor Grant. Nervii ei n-au nimic. S-a uitat la Vivien, îngrijorat brusc. Nu-i aşa?

Ea nu i-a răspuns, ci a continuat să stea cu mâinile în poală.

— Afară! i-a spus Linley, părând să savureze clipa în care îi comanda ceva lui Grant. Ai mai fost în casa mea, bătrâne. Du-te în sala de biliard, bea ceva sau fumează o ţigară. Trimit după tine în câteva minute.

Cu un mârâit ameninţător, Grant a ieşit.

Vivien a ridicat ochii spre Linley, îngrijorată. Se aşteptase la reproşuri mute, dar în ochii lui a citit doar blândeţe şi îngrijorare. Linley i-a cerut permisiunea să se aşeze lângă ea şi i-a zâmbit.

— Dincolo de toate accesele lui de furie, este unul dintre cei mai de ispravă bărbaţi din câţi am cunoscut, i-a spus. Morgan are multe calităţi, dar nu prea ştie să se poarte cu o femeie. Şi nu cred că a sedus prea multe inocente.

— A vrut să se răzbune pe Vivien, pentru răul pe care i-l făcuse. Planul lui a fost să se culce cu ea şi apoi să o alunge.

Linley a clătinat din cap.

— Nu-i stă în fire aşa ceva, a spus gânditor.

— Iar acum încearcă să repare ce a făcut, bineînţeles. Cred chiar că încearcă să se autoconvingă că mă iubeşte.

— După toate cele întâmplate, cred că meriţi să primeşti o compensaţie din partea lui.

— Nu, a şoptit ea. Nu vreau niciun fel de compensaţie. Vreau doar să ştiu cine sunt.

— Bineînţeles. Doctorul o privea cu o simpatie sinceră. Mă tem însă că nu te pot ajuta prea mult. Vreau doar să te asigur că disconfortul pe care trebuie să-l fi simţit este doar temporar. Dăţile viitoare va fi mai bine.

Vivien a dat scurt din cap, preferând să nu-i spună că nu va exista o dată viitoare:

— Înţeleg, a spus repede. Nu mai e nimic de spus pe acest subiect, doctore.

El i-a zâmbit liniştitor.

— Mai ai puţină răbdare cu mine. Aş vrea să ştii că într-un asemenea act, între un bărbat şi o femeie trebuie să existe onestitate, afecţiune şi încredere. Să nu te dăruieşti unui bărbat cu care nu împărtăşeşti toate astea. Abia atunci va fi o experienţă minunată, pe care nu trebuie să o ratezi.

Vivien se gândea la bărbatul care se învârtea nervos printr-o încăpere, întrebându-se dacă va mai reuşi vreodată să aibă încredere în el.

— Morgan este un om bun, a asigurat-o Linley, părând să-i fi citit gândurile. Este arogant, încăpăţânat… dar şi milos şi curajos. Sper că nu vei renunţa cu uşurinţă la el, draga mea. Mai ales ştiind ce simte pentru tine.

— Pentru mine? a întrebat uimită Vivien. Nu ştiu ce vrei să spui.

Doctorul i-a zâmbit.

— Îl cunosc pe Morgan de cinci ani şi nu l-am văzut niciodată în halul acesta din cauza unei femei. Şi mai ales să se fi simţit vreodată atât de vinovat.

— Dacă vrei să insinuezi că este îndrăgostit de mine… a început Vivien.

— Nu contează ce insinuez eu. Adevărul e că *este îndrăgostit de tine*. Linley s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Înainte să o deschidă, a adăugat prozaic: ce va urma depinde doar de tine.

*

Linley l-a găsit pe Grant în sala de biliard, aşezat pe un scaun, cu coatele şi bărbia sprijinite de masă. Rostogolea câte o bilă, trimiţând-o spre colţul opus, iar ele cădeau în săculeţul de mătase aşezat dedesubt.

— Cum este?

— Dacă ţinem cont de câte i s-au întâmplat din noaptea în care a fost găsită în râu… chiar foarte bine. Este o fată rezistentă.

Grant s-a mai liniştit. Avea încredere în Linley. Trebuia să fie expert, după câte femei cu probleme fizice şi emoţionale tratase. A luat în mână şi ultima bilă din fildeş şi a rostogolit-o pe catifeaua verde.

— Aş vrea să mai discutăm ceva, Linley, i-a spus în şoaptă. Tăcerea ta legată de sarcina adevăratei Vivien…

— Am fost obligat să păstrez tăcerea. Domnişoara Duvall mi-a spus foarte clar în ziua în

care m-a vizitat că viitorul copilului – poate chiar viaţa lui – erau în pericol dacă secretul era dezvăluit. Şi deşi îi cunoşteam înclinaţia spre a dramatiza totul, am fost tentat să o cred. Nu a fost prea bucuroasă când i-am confirmat sarcina şi a plecat în grabă. Mi s-a părut ceva suspect. Parcă se temea de ceva… sau de cineva.

— Ar fi trebuit să-mi spui toate astea de la început! Grant s-a ridicat şi şi-a trecut degetele prin părul scurt. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva a încercat să o omoare! Faptul că era însărcinată poate fi un indiciu foarte important.

— Morgan, i-a spus calm doctorul, ştii ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că am divulgat informaţii confidenţiale fără acordul pacientei? Ştii câte dintre ele sunt obligate să ţină secretă o sarcină, din diferite motive?

— Pot doar să ghicesc, a spus ironic Grant. Doamnele respectabile din Londra prinse în căsnicii lipsite de iubire îşi luau adesea câte un amant. Iar unele reuşeau să-şi convingă soţii că ei erau taţii copiilor lor ilegitimi. Fără îndoială, doctorul Linley era păstrătorul multor secrete. Înţeleg conceptul de fidelitate, a continuat Grant. Însă adevărata Vivien este probabil în viaţă şi se ascunde undeva. Mai mult ca sigur că este însărcinată şi cu siguranţă este în pericol… iar fata de dincolo este şi ea în pericol. Aşa că ai face bine să-mi spui orice îţi aminteşti că ţi-ar fi spus ea în ziua aceea.

— Bine. Dar înainte să ne întoarcem în bibliotecă să-mi examinez dosarele, aş vrea să-ţi dau un sfat. Este legat de Vivien… adică de tânăra

care ne aşteaptă acum. Nu a dorit deloc să discute despre… recenta ei experienţă cu tine, dar mi-a dat impresia unei fete sensibile…

— Crezi că este teribil de speriată, doar pentru că s-a culcat cu mine? l-a întrebat acid Grant.

Linley a zâmbit, fără să pară însă amuzat.

— Ai fi surprins câte poate descoperi un doctor despre femei, Morgan. Le-am tratat pe unele care se considerau într-atât de rafinate încât nici nu puteau rosti cu voce tare cuvinte precum „stomac” sau „sâni”. Există femei care nu pot să-mi spună ce anume le doare, drept pentru care ţin în sertarul biroului meu o păpuşă, pentru ca ele să-mi arate partea corpului în cauză. Ţine cont că sunt femei în toată firea, măritate. În majoritatea cazurilor este doar o falsă delicateţe, dar există şi femei care nu se simt în largul lor să discute despre sex.

— Vivien nu este într-atât de delicată, din fericire.

— Ai dreptate, i-a răspuns doctorul. Dar chiar şi aşa, ar putea să aibă anumite temeri şi îndoieli pe care doar tu – sau următorul ei iubit – i le poţi alunga.

— Nu va mai exista un alt iubit, a spus imediat Grant, oripilat de idee. Eu sunt singurul bărbat pe care îl va cunoaşte.

— Ei bine, pentru majoritatea femeilor cea de-a doua experienţă sexuală este chiar mai importantă decât prima. Ea îi confirmă sau îi infirmă temerile iniţiale. După părerea mea, majoritatea femeilor care pretind că sunt reci din fire au fost de fapt tratate nepotrivit de soţii sau iubiţii lor.

Grant i-a aruncat o privire de gheaţă:

— Ştiu cum să-i produc plăcere unei femei, Linley. Sau ai de gând să-mi povesteşti despre vasta ta experienţă cu femeile?

Doctorul a izbucnit în râs.

— În niciun caz. Las totul în mâinile tale capabile.

S-au întors în bibliotecă şi au găsit-o pe Vivien studiind tratatele medicale. A lăsat volumele scrise în latină sau greacă şi l-a privit în ochi pe Grant, întrebându-se ce anume îşi spuseseră cei doi. Grant era încruntat, părea nemulţumit de ceva.

Doctorul Linley a început să caute prin sertare. A scos de acolo un teanc de hârtii legate cu sfoară.

— Acestea sunt, a spus el, punând câteva foi pe masă. Grant s-a apropiat imediat. Vezi? A continuat el, urmărind cu degetul ce era scris acolo. Nimic deosebit, cu excepţia... A căutat printre hârtii şi brusc un plic a alunecat dintre ele, aterizând pe podea. Vivien s-a grăbit să o ridice. Era o scrisoare sigilată cu ceară maron, adresată lui „V. Devane, White Rose Cottage, Forest Crest, Surrey”.

— Ce este asta? a întrebat Grant.

Vivien privea fix scrisoarea, fără să scoată vreun cuvânt. Cuvintele *White Rose Cottage* îi păreau cunoscute. A întredeschis buzele şi a citit adresa o dată şi încă o dată, fără să scoată un sunet.

— Ei bine? a întrebat Grant, spulberând concentrarea lui Vivien.

Doctorul a ridicat din umeri.

— Uitasem complet de ea. Domnişoara Duvall a lăsat-o în ziua în care a fost aici, atunci când i-am confirmat că era însărcinată. După cum ţi-am spus, era destul de tulburată. Vrând să plece grăbită a scăpat pe jos poşeta iar conţinutul i s-a împrăştiat pe podea. Abia după ce a plecat am observat scrisoarea. Am avut intenţia să i-o înapoiez, aşa că am pus-o în dosar, ca să o găsesc la următoarea ei vizită.

— Nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi importantă?

— Sunt un om ocupat, Morgan, s-a apărat Linley, încrucişându-şi braţele la piept. Am lucruri mai importante de făcut. Deschide blestemata de scrisoare şi citeşte-o. Şi iartă-mi această mică scăpare.

Vivien îi rupsese deja sigiliul. A despăturit coala, descoperind câteva rânduri aşternute pe hârtie cu un scris plin de înfloriturі. Câtorva cuvinte le lipsea sfârşitul, semn că fuseseră scrise în grabă.

Dragă,

Nu, nu trebuie să vii în oraş. Am ceva necazuri, dar mă descurc. Mai am de rezolvat câteva lucruri fără importanţă, după care voi veni în Surrey.

Ne vedem curând,

Vivien

Vivien a rămas privind fix scrisoarea, fără să conştientizeze că Grant o citise şi el peste umărul ei.

— Crezi ca a vrut să o trimită unuia dintre amanţii ei?

— Probabil.

— Şi crezi că ar putea fi acolo acum? La White Rose Cottage?

— Vom afla. Mă duc acolo chiar azi, i-a răspuns Grant. Imediat ce stau de vorbă cu Cannon, în Bow Street.

— Vreau să vin şi eu cu tine.

— Dar nu ştiu pe cine voi găsi acolo sau la ce aş putea să mă aştept. Eşti mai în siguranţă aici.

— Dar nu e drept! a exclamat ea. Dacă Vivien cea adevărată este în Surrey, vreau să o văd şi eu. Să-mi explice, dacă poate, cum de am ajuns în locul ei. Poate că ea ştie cine sunt. Trebuie să merg cu tine!

— Nu, a răspuns Grant. Rămâi la Londra, la adăpostul casei mele. Voi pune un agent de pază în noaptea asta, în cazul în care voi întârzia mai mult decât mă aşteptam. Văzând-o cât era de nefericită, a luat-o de talie, s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit: nu vreau să-ţi rişti nici măcar un fir de păr din căpşorul tău frumos. Nu ştiu ce voi descoperi în Surrey, aşa că prefer să fii aici, în siguranţă. Lasă-mă să mă ocup singur de toate.

Vivien a dat din cap, mai liniştită:

— Te întorci cât poţi de repede, da?

El a sărutat-o pe frunte:

— Crede-mă… singurul loc în care-mi doresc să mă aflu este cel în care eşti şi tu.

În scurtul drum către casă, Vivien se uita fix la scrisoarea deschisă din poala ei, atingându-i scrisul

cu vârful degetelor. *V. Devane*... Numele o tulbura. Ca multe altele, i se părea familiar, dar nu-i evoca vreo amintire concretă. *V. Devane*...

— Îţi aminteşti peisajul din dormitorul lui Vivien, de lângă măsuţa de toaletă? l-a întrebat ea. O casă acoperită de trandafiri albi. Iar tabloul era semnat Devane. Bărbatul acesta trebuie să însemne ceva pentru ea, de vreme ce i-a păstrat tabloul în camera ei şi a alergat la el când avea necazuri. A tot frământat scrisoarea în mâini până când Grant a întins mâna după ea:

— Dă-mi-o până nu o rupi.

Vivien i-a dat scrisoarea fără să protesteze.

— Chiar crezi că Vivien mai este în viaţă? l-a întrebat în şoaptă.

El i-a pus mâna pe genunchi, ca să o încurajeze:

— Cred că a aterizat în picioare, ca o pisică.

Ea a răsuflat uşurată auzindu-i răspunsul.

— Am sentimentul că trebuie să o protejez. Mă întreb dacă suntem cu adevărat rude. Crezi că am putea fi surori?

— Semănaţi prea mult ca să nu fie aşa.

A închis ochii şi a oftat adânc.

— Vreau să ştiu totul despre familia mea... despre prietenii mei... Vreau să ştiu de ce nu mă caută nimeni. O persoană nu poate dispărea fără ca cineva să nu observe... Chiar nu-mi duce nimeni lipsa? Vocea i s-a stins. Chiar nu mă iubeşte nimeni?

— Ba da.

Vivien a ridicat ochii spre el, uimită. Inima

începuse să-i bată cu putere.

— Şi dacă o găsesc azi pe Vivien, între noi nu se va schimba nimic. Ochii lui erau plini de căldură. Iar când îţi vei recăpăta memoria, nu dau doi bani pe ce anume îţi vei aminti. Nu am făcut parte din trecutul tău... dar am de gând să fac parte din viitorul tău.

— Dacă încerci cumva să... repari ce s-a întâmplat azi-noapte, s-a bâlbâit ea, ţi-am spus deja că nu este nevoie...

— Nu, nu mă refeream la asta. Ci îţi spuneam ce simt pentru tine.

Cuvintele lui au uimit-o şi i-au făcut plăcere. Nu-şi imagina bucurie mai mare decât să fie iubită de un bărbat ca Grant Morgan. Şi totuşi se temea că el se simţea în continuare vinovat că-i răpise virginitatea şi nu voia ca acesta să fie motivul pentru care să o ceară de nevastă. Nu uitase ce-i spusese el despre căsătorie. Nu avea nevoie de o soţie, aşa îi spusese. Nu voia să-i fie fidel aceleiaşi femei o viaţă întreagă. Măcar dacă ar fi spus-o cu mai puţină convingere, cu mai puţin cinism... dar el nu lăsase loc de îndoieli şi probabil că avea să ajungă să o urască, dacă se pricopsea cu o mireasă pe care nu şi-o dorise.

— Nu-mi face promisiuni, l-a rugat ea, punându-i un deget pe buze. Nu încă.

El i-a luat mâna şi i-a sărutat degetele şi palma deschisă.

— Vorbim când mă întorc.

Trăsura s-a oprit iar Vivien şi-a dat seama că ajunseseră.

— Drum bun, i-a urat, strângându-l de mână.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a spus el. Am de gând să o găsesc pe Vivien Duvall şi să terminăm odată cu toată nebunia asta. După care... A făcut o pauză. O să-i cer scuze, la naiba!

— Faci tu asta? îl privea surprinsă.

— Cu preţul vieţii. A râs şi i-a furat un sărut înainte de a o ajuta să coboare din trăsură.

Capitolul 13

Satul Forest Crest era aşezat în inima ţinutului Surrey. Pe jumătate ascuns de povârnişurile de orz sălbatic şi de iarbă neagră, Forest Crest avea două străzi mai importante, o biserică şi o pajişte mărginită de salcâmi. Libelula părea a fi simbolul satului, pentru că era sculptată pe firmele câtorva magazine şi pe intrarea în han. Era foarte adevărat că o mulţime de libelule se învârteau prin aer, pe pajişte. Grant a oprit trăsura pe strada mare şi a intrat în brutărie. Aerul era fierbinte şi dulce şi l-a inspirat cu nesaţ atunci când a înaintat în prăvălie.

O femeie dolofană cu braţe puternice scotea pâinea din cuptor.

— Doreşti ceva, domnule?

Grant a clătinat din cap.

— Mulţumesc, dar nu. Caut White Rose Cottage. Poţi să-mi spui încotro este?

— Da. Ani de zile au locuit acolo profesorul satului şi fiica lui. Familia Devane. Erau mereu înconjuraţi de cărţi şi de copii. Bietul domn Devane a murit acum doi ani, de inimă. Fata lui locuieşte

încă acolo. Trebuie să o iei în jos pe strada Cottage, să treci de pajişte şi de biserică şi o să vezi imediat casa. Ai grijă să nu sperii fata, e tare timidă. N-am mai văzut-o prin sat de săptămâni întregi. Doar pe servitoare. A făcut o pauză şi s-a încruntat: pot să întreb ce vrei de la ea, domnule?

— Poţi întreba, dar asta nu înseamnă că-ţi răspund, i-a zâmbit el.

Nevasta brutarului a chicotit:

— Aş zice că e o fată norocoasă, de vreme ce un bărbat atât de chipeş îi apare-n prag. Bun rămas!

Grant s-a întors la trăsură şi a mânat caii, nerăbdător. A ajuns imediat la căsuţa acoperită cu stuf şi înconjurată de tufe de trandafiri. În jur era atâta linişte încât putea să audă aripile libelulelor bătând prin aer şi zumzăitul albinelor care dădeau târcoale florilor. Mirosul greu al trandafirilor l-a învăluit pe când se apropia de uşa arcuită, confecţionată din pari groşi de lemn. Casa părea desprinsă dintr-o poveste cu zâne.

Fără să-şi dea seama, Grant şi-a ţinut răsuflarea când a bătut la uşă. A simţit mişcări prin casă. După o aşteptare care i s-a părut interminabilă, a bătut din nou la uşă, de data asta cu pumnul.

O servitoare tânără a apărut în prag, cu capul acoperit cu o bonetă albastră şi cu o expresie nesigură.

— Bună ziua, domnule, a spus în şoaptă.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna care locuieşte aici.

— Nu este acasă, domnule. Fata nu ştia deloc să mintă. Nu este nimeni acasă.

Grant şi-a spus în gând că nimeni „nu era acasă” ori de câte ori îi călca pragul un agent.

— Du-te şi cheam-o, a sfătuit-o. Nu am timp şi nici răbdare.

Servitoarea a roşit.

— Vă rog să plecaţi, domnule.

Înainte ca Grant să apuce să-i răspundă, o voce catifelată a răzbătut dinăuntru:

— Voi vorbi cu domnul, Jane. Poate că *aşa* îl voi convinge să plece.

Grant a deschis larg uşa. Femeia din încăpere purta o rochie de muselină care îi acoperea cu greu pântecul. Privirea lui Grant s-a mutat rapid de la formele femeii însărcinate la pistolul pe care îl ţinea, cu mână fermă.

Arma i-a tremurat uşor în mână când l-a recunoscut.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Morgan, tu eşti?

— Vivien? A întrebat-o ironic: sau sunteţi mai mult de două, răspândite prin toată Anglia?

Capitolul 14

Victoria. Aflase în sfârşit numele iubitei lui. Grant şi-l repetase iar şi iar în gând, în timp ce se întorcea la Londra.

Victoria şi Vivien erau într-adevăr gemene. Vivien îşi schimbase numele de familie în Duvall atunci când devenise curtezană iar Victoria

rămăsese la Forest Crest, cu tatăl ei.

White Rose Cottage era o casă plăcută, caldă, deşi era evident că familia Devane era săracă. Peste tot, în toate colţurile se găseau teancuri de cărţi, volume vechi cu coperte ponosite. Pe pereţi erau atârnate tablouri înfăţişând viaţa la ţară, executate clar de un amator, dar într-un stil vesel. Toate erau semnate de aceeaşi persoană: Victoria Devane.

După ce stătuse de vorbă cu Vivien, lui Grant i se păruse imposibil ca cele două femei să fi fost atât de diferite pe interior, văzând cât de mult semănau la exterior. Victoria era o fată inocentă, de la ţară, care îşi petrecea timpul citind, învăţându-i pe copii, pictând şi culegând flori de pe pajişte. Vivien, în schimb, căuta doar plăceri şi aştepta să fie servită… iar moralitatea ei lăsa mult de dorit. O frântură din discuţia lor îi rămăsese lui Grant în minte, cea din momentul în care o acuzase pe Vivien că o atrăsese deliberat pe inocenta ei soră la Londra, având un unic scop: să abată pericolul asupra ei.

— Ai aruncat-o la lupi ca să te salvezi pe tine, îi spusese Grant cu răceală. Ai vrut să fie confundată cu tine şi aşa s-a şi întâmplat. Iar după ce ai reuşit să scapi de sora ta te-ai instalat aici şi ai pretins că erai ea.

Acuzaţia a enervat-o pe Vivien:

— Am ales să locuiesc aici pentru că nu eram în stare să-mi caut sora dispărută. Mi-am făcut o mie de griji pentru ea, m-am întrebat mereu ce se întâmplase cu ea. Eram convinsă că odată ajunsă

la Londra, dacă nu mă găsea, avea să se întoarcă acasă. Şi pentru informarea ta, să ştii că i-am trimis o scrisoare în care o avertizam să nu vină în oraş!

— Asta? a mârâit el, scoţând scrisoarea din buzunar.

Vivien i-a smuls-o din mână şi a citit-o repede.

— Cum ai ajuns în posesia ei?

— Ai lăsat-o în biroul lui Linley.

— N-am făcut aşa ceva! a spus ea cu ardoare. Am pus-o la poştă de îndată ce... S-a oprit brusc şi şi-a dus mâna la gură. Vocea i s-a stins: cred că am făcut-o. Sunt aproape convinsă că am pus-o, dar... eram atât de îngrijorată! Oh, Dumnezeule! A lăsat scrisoarea să-i cadă din mână, de parcă ar fi fost un şarpe. Nu am vrut ca Victoria să vină la Londra. A fost doar vina ei că s-a băgat acolo unde nu-i fierbea oala. Refuz să mă simt vinovată pentru ceea ce i s-a întâmplat! Ar fi trebuit să rămână aici!

— Nimeni nu se aşteaptă să te simţi vinovată, a ripostat Grant. Tot ce-ţi cer este să mă ajuţi pe mine – şi implicit pe sora ta – răspunzând la câteva întrebări.

Vivien se conformase imediat, dornică să scape de ameninţarea care plana deasupra capului ei.

— Îţi spun tot. Dar după ce vom termina vei dori cu siguranţă să mai discuţi cu cineva. Cu lordul Lane.

*

Din nefericire, lordul Lane nu a fost de găsit la reşedinţa lui din Londra în seara aceea. De la valetul său, Grant a aflat că el îşi petrecea majoritatea timpului la clubul său. *Boodles* era un adevărat paradis pentru domnii de rang care preferau să discute despre vânătoare în detrimentul politicii.

Se lăsa noaptea când trăsura lui Grant a intrat pe St. James Street. Era obosit după călătorie. Dar mai mult decât orice, era nerăbdător să se întoarcă la Victoria.

Abia aştepta momentul în care o va vedea şi îi va explica totul… numele ei, identitatea, tot ce i se întâmplase. Voia să o ştie în siguranţă. Trecuse prin mult prea multe iar el voia să o facă să înţeleagă că răul trecuse. De aici înainte, el avea să-i asigure o viaţă confortabilă, tihnită. Dacă ea îi dădea voie.

Grant nu mai simţise niciodată aşa ceva. Nu-şi făcuse atâtea planuri de viitor, nu mai fusese atât de optimist. Avea să termine cu toate problemele lui Vivien Duvall iar apoi putea fi fericit cu Victoria. După toţi anii în care fusese agent, era sătul să alerge pe străzi, să intervină în încăierări, să-i urmărească pe escroci. Venise vremea să lase alt nefericit în locul lui… iar el să-şi facă timp să se bucure de viaţă.

Boodles, clubul care purta numele primului său ospătar-şef, era un loc cu aspect intenţionat plicticos, unde domnii îşi puteau găsi pacea şi relaxarea. Stăteau aşezaţi pe fotolii grele, fumau şi beau coniac şi priveau la tablourile înfăţişând

scene de vânătoare. Singurul zgomot care se auzea când şi când era foşnetul unui ziar sau şoapta unui servitor care îşi servea clientul. Era genul de loc în care Grant nu ar fi fost primit de bunăvoie. Poate că avea suficientă avere, dar nu provenea dintr-o familie distinsă iar atunci când ieşea la vânătoare, prada lui erau oamenii.

Când Grant a intrat în club a fost întâmpinat de un valet care nu a părut prea încântat să-l vadă.

— Da, domnule? Chipul servitorului era lipsit de expresie. Cu ce treburi pe-aici?

— Mi s-a spus că-l pot găsi aici pe lordul Lane. Sunt Morgan, de la biroul din Bow Street.

În ochii valetului se citea surprinderea. Era clar că i se părea de neconceput ca unul dintre patronii clubului să aibă de-a face cu cei din Bow Street.

— Lordul Lane vă aşteaptă cumva, domnule Morgan?

— Nu.

— Înseamnă că va trebui să reveniţi altă dată. Şi într-un alt loc. Servitorul s-a pregătit să-i închidă uşa în nas.

O gheată mare s-a proptit ferm în prag. Grant i-a zâmbit insolent valetului:

— Iartă-mă, cred că ţi-am făcut o impresie greşită. Ai crezut probabil că-ţi cer permisiunea. Adevărul este că îl voi vedea *chiar acum* pe lordul Lane. Aici. Deci… ai de gând să-mi spui în ce încăpere este sau îl caut eu peste tot? Nu uita însă că nu sunt întotdeauna foarte atent, când fac o percheziţie. Mi se mai întâmplă să mai sparg anumite lucruri.

Valetul încremenise, panicat, imaginându-şi haosul provocat de un agent uriaş şi iritat în clubul liniştit.

— Aşa ceva n-am mai auzit! a spus el. Nu trebuie să-i deranjezi sub nicio formă pe clienţi. Cred că lordul Lane este în salonul de servit cafeaua. Te rog să dai dovadă de discreţie…

— Sunt cel mai discret bărbat din lume, l-a asigurat Grant, cu un zâmbet. Haide, linişteşte-te. O să stau de vorbă câteva minute cu Lane, după care voi pleca înainte ca patronii tăi să mă observe.

— Mă îndoiesc, a spus valetul, privindu-l cum intra pe acel tărâm sacru.

Domni tăcuţi erau aşezaţi la mesele rotunde. Un candelabru de cristal atârna din tavanul alb, cu stucaturi. Un tablou sumbru înfăţişând o scenă de vânătoare a unui cerb era agăţat deasupra şemineului, dând un aer masculin întregii încăperi. Toate capetele s-au întors când Grant a intrat şi privirile i-au măsurat critic hainele prăfuite de drum şi părul răvăşit. Refuzând să se lase intimidat, Grant a privit cu atenţie fiecare masă în parte, observându-l într-un târziu şi pe bărbatul care stătea singur în faţa şemineului.

Bărbatul era suplu, cu picioare lungi, cu părul grizonant şi chipul cu trăsături colţuroase. Citea un ziar, foarte concentrat. Avea în faţă o farfurie cu biscuiţi şi brânzeturi.

Grant s-a apropiat de el cu paşi măsuraţi.

— Lord Lane, a spus încet. Bărbatul nu a ridicat privirea din ziar dar îl auzise, cu siguranţă. Sunt

Morgan, agent pe Bow Str…

— Ştiu cine eşti, a murmurat Lane părând să fi terminat de citit paragraful. A pus deoparte ziarul.

Vocea îi era cultivată dar seacă, aspră, ca nişte oase bătrâne care se frecau între ele.

— Vreau să stăm de vorbă.

L-a privit cu răceală.

— Cum îndrăzneşti să mă abordezi în propriul club!

— Putem merge în altă parte, dacă doreşti, s-a oferit Grant plin de solicitudine, evident ironic.

— Doresc doar să dispari de aici, Morgan.

— Mă tem că este imposibil, domnule. Ceea ce trebuie să discutăm nu poate aştepta. Deci… – stăm de vorbă în faţa prietenilor tăi sau într-o altă cameră, singuri?

Lane s-a uitat spre unul dintre servitori, care îi supraveghea curios din celălalt colţ al încăperii. Era evident că nu avea nici cea mai mică idee cum să scape de musafirul nepoftit.

— Cred că voi chema personalul să te dea afară, i-a răspuns Lane pocnind din degete spre servitorul care s-a apropiat alarmat.

Grant i-a prins mâna şi i-a făcut semn servitorului să-şi reia locul, la perete.

— Nu am chef de jocuri, domnule. De fapt mai am doar atât – şi şi-a apropiat degetul mare de arătător – să nu te iau pe sus şi să te duc în Bow Street, la interogatoriu.

Lordul Lane a roşit, ultragiat:

— N-ai îndrăzni!

— Oh, ba da, l-a asigurat Grant. Nu-mi displace

deloc ideea de a-l aresta pe unul din proprietarii clubului chiar în mijlocul salonului de servit cafeaua. Mă voi abţine, însă. Asta dacă vei face un efort şi-mi vei da răspunsurile pe care le aştept.

Ochii lui Lane străluceau de furie:

— Eşti o mizerie, un…

— Ştiu, ştiu. Grant i-a făcut semn servitorului care s-a apropiat fără prea mare tragere de inimă. Adu-ne un ibric cu cafea, te rog. Fără zahăr. A făcut o pauză şi l-a privit întrebător pe Lane: unde doreşti să stăm de vorbă, domnule?

— La numărul patru e liber? a mârâit Lane spre servitor.

— Cred că da, milord.

— Numărul patru să fie, a spus Grant. Ne vom bea acolo cafeaua.

— Da, domnule.

Sub privirile tuturor celor prezenţi, cei doi au traversat încăperea şi i-au trecut pragul. Au ieşit pe coridorul pe care erau înşirate mai multe camere.

— Nu ai idee cât sunt de influent, a mormăit Lane. Îl pot înlocui peste noapte pe magistratul-şef, dacă doresc. Te pot pune în lanţuri, pentru insolenţă, corcitură ignorantă!

— Vreau să discutăm despre Vivien Duvall, i-a răspuns calm Grant.

Din roşu, Lane a devenit alb ca o coală de hârtie.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Servitorul a intrat în cameră aducând o tavă cu biscuiţi şi cafea. I-a turnat în ceaşcă lui Grant şi a

plecat grăbit. Când uşa s-a închis în urma lui, Grant a dat pe gât jumătate de ceaşcă şi a ridicat ochii spre Lane.

— Cineva a încercat să o omoare cu o lună în urmă. Cred că eşti în măsură să faci lumină asupra celor întâmplate.

Bărbatul în vârstă a scrâşnit din dinţi.

— Refuz să spun ceva legat de târâtura aceea.

— Nu se numără nici printre favoritele mele, i-a răspuns Grant. Dar tu ai mai multe motive să o urăşti, nu-i aşa? O învinovăţeşti de sinuciderea fiului tău.

— Ea este răspunzătoare pentru moartea lui Harry, a recunoscut Lane. Nu eşti primul căruia să-i fi spus asta.

— În ce fel este răspunzătoare?

Deşi făcea eforturi să-şi mascheze emoţia, vocea îi tremura de durere şi de furie:

— Fiul meu a suferit ani întregi de melancolie. Era predispus la excese de tot felul. O pradă uşoară pentru jucătorii de noroc şi pentru escroci… şi pentru o femeie ca Vivien Duvall. Ea a avut o legătură cu Harry iar când i-a pus capăt fiul meu s-a împuşcat.

— Dar nu numai asta te-a îndurerat, a continuat Grant. După moartea lui Harry, Vivien l-a sedus şi pe fiul lui Thomas – singurul tău nepot – plănuind să se mărite cu el.

A urmat o lungă tăcere.

— Nu am nicio idee despre aceste planuri, a spus cu o voce seacă.

Lane se pricepea destul de bine să mintă, şi-a

spus Grant, dar subiectul era mult prea apropiat de inima lui iar furia era prea mare ca să o poată ţine ascunsă.

— Când ai aflat că Vivien pusese ochii pe nepotul tău l-ai făcut pachet şi l-ai trimis în India, cu primul vapor, a continuat Grant. Cred că nici toate bolile acelea exotice şi nici animalele sălbatice nu ţi s-au părut mai periculoase ca influenţa lui Vivien. Şi probabil că ai avut dreptate, numai Dumnezeu ştie. Dar ar fi trebuit să te opreşti aici. Nu trebuia să angajezi pe cineva să o ucidă.

— Prostii! a ripostat Lane. Dacă voiam să o văd moartă mă ocupam personal de târfă.

— Bărbaţii de rang înalt nu fac asta cu mâna lor. Dar mă miră că ai găsit un asemenea idiot care să se ocupe de treburile tale murdare. Nu şi-a terminat treaba. Nu a fost în stare să ucidă o femeie mititică, lipsită de apărare – iar acest lucru l-ai aflat la balul dat de familia Lichfield. Atunci ai văzut că Vivien era încă în viaţă. Şi ai vrut ca ticălosul să-şi ducă la bun sfârşit treaba pentru care fusese plătit.

Lane afişa o expresie vicleană şi infatuată:

— Ai vreo dovadă?

— Voi avea în momentul în care ancheta mea se va termina şi-l voi prinde pe asasinul plătit.

În clipa următoare s-a întâmplat ceva straniu… ceva care nu i se mai întâmplase vreodată lui Grant, în toţi anii în care fusese agent. Bariera dintre ei a căzut brusc iar Lane îl privea triumfător. După care a urmat o mărturisire alcătuită din cinci

cuvinte:

— Nu-l vei prinde niciodată.

Recunoaşterea vinovăţiei a fost cu totul neaşteptată. Dacă ar fi fost în locul lui Lane, Grant s-ar fi ascuns la nesfârşit, invocând vârsta înaintată, respectabilitatea şi influenţa politică. Lane nu era obligat să recunoască nimic. Probabil că se simţea invulnerabil, însă, avea să concluzioneze Grant mai târziu. Era cu siguranţă convins că un aristocrat cu poziţia lui socială nu avea să fie niciodată judecat pentru moartea unei prostituate. Mai mult decât atât, Lane era într-atât de furios pentru moartea fiului său încât undeva în adâncul sufletului îşi dorea să se afle că Harry fusese răzbunat aşa cum trebuia. Era bătrân, mai avea doar câţiva ani de trăit iar fiul lui îi fusese răpit de lângă el.

Grant îl privea nemişcat pe Lane, care a continuat cu răceală:

— Vivien Duvall va ajunge curând în mormânt iar ucigaşul ei va dispărea din Anglia – iar tu nu vei putea împiedica asta.

Cumplit de enervat, Grant a trebuit să-şi repete în gând că Victoria era în siguranţă la el acasă, cu un agent care o păzea.

— Imbecilul pe care l-ai angajat nu se va apropia niciodată de Vivien, a spus Grant calm. Chiar de la început a urmărit o altă persoană. *Pe altcineva*, înţelegi? Femeia pe care a atacat-o şi a aruncat-o în Tamisa – aceeaşi femeie care şi-a făcut apariţia la bal – nu este Vivien Duvall. Este sora ei. Vivien s-a ascuns în tot acest timp iar

ucigaşul tău plătit a încercat să o omoare pe sora ei.

— Nu este adevărat! Lane a sărit în picioare atât de brusc încât scaunul s-a răsturnat. Doar ideea că Vivien Duvall era bine, sănătoasă îl scotea din minţi. Eşti un mincinos! Doar un nesăbuit ar putea să creadă una ca asta…

— Sora lui Vivien a trecut prin chinurile iadului din cauza prostiei tale, a spus Grant, dând frâu liber furiei. Iar coşmarul prin care a trecut se va sfârşi în seara aceasta. Înainte să-şi dea seama ce făcea, a întins ameninţător mâinile spre gâtul lui. Să-ţi fac şi eu ce i-ai făcut tu? l-a întrebat. Hai să vedem cum te simţi după ce te strâng zdravăn de gât şi te arunc în Tamisa…

— Ia… mâinile… de pe mine… a şuierat bărbatul.

— Spune-mi numele făptaşului, ca să terminăm o dată, i-a spus Grant, ferm. Spune-mi-l, ticălosule.

Lordul Lane era stacojiu iar ochii îi aruncau scântei.

— Dacă este adevărat, s-a înecat el, dacă sunt două… le distrug pe amândouă, doar ca să fiu sigur…

— Niciodată! S-a terminat, înţelegi? Şi-a sporit deliberat strânsoarea. Numele lui, a repetat, semănând cu un înger al răzbunării.

Lane a rostit dispreţuitor numele cu un şuierat.

Brusc, Grant a slăbit strânsoarea şi a rămas privindu-l pe bătrânul care respira greu, în faţa lui.

— Ce-ai spus? a întrebat.

Şovăielnic, lordul Lane s-a dat un pas înapoi şi

i-a repetat numele.

— Keyes, a spus. Neil Henry Keyes... unul dintre tovarăşii tăi. *Un agent*. A râs cu amărăciune. Avea nevoie de bani. M-a asigurat că e o treabă uşoară. Ar fi trebuit să ştiu că unul ca tine se va dovedi incompetent. Dar voi găsi pe altcineva, mă auzi? Vivien Duvall nu va fi niciodată în siguranţă!

Clătinând din cap, Grant s-a îndreptat spre uşă. Se sufoca, nu mai putea respira, i se părea că are sub tălpi nisipuri mişcătoare.

— Dumnezeule, a spus îngrozit. Pentru prima oară în viaţă era paralizat de panică. Keyes era agentul care fusese desemnat să o supravegheze pe Victoria în seara aceea. O lăsase pe mâinile ucigaşului ei, o făcuse cu mâna lui. Dacă i se întâmplă ceva, viaţa ta se va sfârşi, i-a şoptit lui Lane.

La fel şi a lui. A luat-o la fugă, împiedicându-se. Ploaia rece l-a izbit în faţă.

— Viaţa mea s-a sfârşit odată cu cea a lui Harry, a strigat Lane, alergând după Grant. Vocea i-a răsunat în liniştea apăsătoare a clubului. Îl durea îngrozitor în piept, îl apăsa, dar a ignorat totul de furie. Singurul lucru care mă mai ţine în viaţă este că vreau să o văd moartă pe târfa aceea! Nu voi avea odihnă până ce nu moare, mă auzi? Şi dacă va trebui să-i smulg ultima fărâmă de viaţă din ea... cu mâinile mele...!

Lane s-a oprit în mijlocul salonului şi toţi servitorii au alergat spre el. Durerea din piept se accentuase, o ceaţă întunecată îl învăluia. A simţit o mulţime de mâini pe trupul lui, multe voci

încercau să-l liniştească, dar toate astea l-au înfuriat şi mai tare. A căzut, topindu-se într-o mare de ură care nu avea să se risipească niciodată.

Capitolul 15

— A sosit agentul, draga mea. Doamna Buttons apăruse în pragul uşii. Se numeşte Keyes şi este un domn bun şi blând – cel mai capabil dintre oamenii lui sir Cannon. Şi domnul Morgan îl stimează mult. Suntem pe mâini bune, sunt sigură de asta.

— Mulţumeşte-i domnului Keyes din partea mea pentru că are grijă de tot în lipsa domnului Morgan, a şoptit Vivien. S-a oprit în faţa ferestrei, cu o carte în mână, privind la furtuna de afară. Deşi era după-amiază, era întuneric ca noaptea iar vântul sufla cu putere. Au început să cadă primii stropi de ploaie, prevestind că ce era mai rău abia urma.

— De ce nu-i mulţumeşti personal, domnişoară? a întrebat menajera. Aşteaptă în holul de la intrare şi pare nerăbdător să-ţi vorbească de îndată.

— Bineînţeles, i-a răspuns Vivien fără prea mare tragere de inimă. Pofteşte-l te rog aici.

— Da, domnişoară.

Strângând volumul de poezii la piept, Vivien a oftat adânc. Nu voia să facă conversaţie cu Keyes, îl voia pe Grant înapoi. Ajunsese să se bazeze într-atât de mult pe el încât ura gândul că puteau fi despărţiţi, chiar şi doar o noapte şi o zi.

Nu avea voie să gândească astfel. Relaţia lor,

aşa cum era ea, urma să se sfârşească mult prea curând iar ea trebuia să-şi păstreze măcar o brumă de demnitate la despărţire. Dacă îi arăta în vreun fel cât de mult însemnau pentru ea un zâmbet din partea lui, atenţia sau compania lui nu făcea altceva decât să-i facă pe amândoi să se simtă stânjeniţi. Trăise până acum fără Grant Morgan şi trebuia să se obişnuiască să-şi ducă viaţa fără el, în continuare.

A inspirat adânc şi s-a întors pe călcâie exact în clipa în care doamna Buttons îl invita pe agent să intre. Domnul Keyes era un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat cu un costum care părea destul de scump. În mână ţinea o pălărie gri cu boruri mari. Era un bărbat atrăgător cu aer de dandy, o apariţie, nu arăta deloc a agent. Vivien i-a zâmbit politicos iar doamna Buttons a şoptit ceva, în timp ce se retrăgea.

Keyes a oprit-o cu o atingere uşoară.

— Rămâi, doamnă Buttons, i-a spus. Poţi auzi şi dumneata ce vreau să-i spun domnişoarei Duvall.

— Da, domnule. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a rămas, ascultătoare, cu un aer întrebător.

— Pentru început, domnişoară Duvall, a spus agentul cu o curtoazie de modă veche, vreau să-ţi spun că sunt măgulit că am fost ales să te protejez.

— Mulţumesc, i-a răspuns Vivien, observând că ploaia de afară nu dădea semne că s-ar opri. Doamna Buttons m-a asigurat că te bucuri de stima iubi… S-a oprit brusc, roşind violent. A

domnului Morgan, a reuşit ea să-şi încheie fraza. *Iubitul ei*? Nu avea niciun drept să-i spună astfel lui Grant. Nu era al ei, în niciun fel.

Ignorându-i scăparea, Keyes a părut dornic să o ajute să depăşească momentul, i-a zâmbit larg:

— Voi face tot ce-mi stă în putere să justific această încredere.

— Mulţumesc, domnule Keyes.

— În această ordine de idei, a continuat el, trebuie să te informez că a intervenit o schimbare de plan. Nu te speria, nu eşti în pericol. Dar sir Ross mi-a trimis vorbă să te aduc imediat la biroul din Bow Street.

— Prefer să rămân aici, a spus Vivien, surprinsă, ducând mâna la gât.

Keyes a clătinat din cap.

— Te înţeleg, domnişoară Duvall. Numai că sir Ross a primit informaţii hol în absenţa lui Morgan şi de aceea ar nevoie de tine în Bow Street.

— Ce fel de informaţii, domnule? a întrebat doamna Buttons, venind alături de Vivien.

— Nu am voie să le divulg, i-a răspuns Keyes zâmbindu-le celor două femei triste. Dar vă asigur că domnul Morgan ar dori să faceţi ceea ce vă spun eu. Iar în Londra nu există loc mai sigur decât casa de la numărul patru din Bow Street.

— Cât timp va trebui să rămân acolo? a întrebat Vivien. Până la întoarcerea domnului Morgan?

— E posibil. A părut brusc nerăbdător. Haide, domnişoară Duvall, să nu pierdem timpul. Sir Ross mi-a cerut să te însoţesc de îndată.

— Bine. Vivien era tulburată din cauza schimbării de planuri. Avea un sentiment neplăcut. Domnul Keyes părea un om drăguţ, dar ceva la el nu-i plăcea. I se părea că faţada amabilă ascundea un bărbat rece, reptilian. Îşi dorea să-l poată evita. Inima îi bătea nebuneşte. Reacţia trupului ei era de neînţeles, mai ales că mintea ei nu discernea o cauză anume.

Dorea să poată scăpa cât mai repede de el.

— Domnule Keyes, a reuşit ea să spună, abţinându-se să nu o ia la fugă de lângă el. Pot să iau cu mine o cameristă? Aş dori să am drept companie o femeie.

— Merge Mary, i-a spus doamna Buttons, evident de acord cu ideea.

Keyes a clătinat imediat din cap.

— Nu este nevoie. Nu este o vizită de curtoazie, domnişoară Duvall, este o treabă oficială. Aş prefera să plecăm imediat, dacă nu te deranjează, înainte să vină furtuna.

Vivien a avut un schimb de priviri cu doamna Buttons. *Este de încredere*? a întrebat-o mut, iar doamna Buttons i-a răspuns fără cuvinte: *cred că da*.

Doamna Buttons era îngrijorată, dar a consimţit cu un gest al capului:

— Domnişoară Duvall, dacă domnul Keyes spune că trebuie să mergi cu el, nu cred că mai e ceva de spus. Are dreptate: nicăieri nu eşti mai în siguranţă ca în Bow Street.

Vivien s-a uitat pe geam. Cerul se întuneca.

— Foarte bine, a răspuns calm. Te rog să mă

scuzi, domnule Keyes. Vreau să-mi schimb pantofii şi să-mi iau pelerina.

— Bineînţeles, domnişoară Duvall.

Vivien s-a dat un pas înapoi şi l-a privit atent. O amintire îi chinuia creierul, încercând să spargă zidul de uitare.

— Domnule... ne-am mai întâlnit cândva, nu-i aşa?

— Nu cred, domnişoară. Privirea lui ascundea atâta ură că a simţit un ghem în stomac. Nu o plăcea deloc, şi-a dat ea seama. Probabil că auzise toate acele zvonuri groaznice despre ea – despre adevărata Vivien, de fapt – şi le crezuse.

Un ropot de tunete a spulberat liniştea. Keyes a întors privirea spre geam. Ceva în profilul lui, linia nasului, felul în care bărbia se întâlnea cu gâtul, toate îi dădeau un sentiment de nelinişte.

Keyes s-a uitat din nou la ea, surprinzându-i tensiunea din privire.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, domnişoară Duvall.

Ea s-a întors şi a ieşit din cameră, străduindu-se să meargă normal deşi se simţea cuprinsă de panică. Respirând greu, s-a uitat peste umăr. Keyes stătea în capul scărilor şi o privea atent. Părea un diavol răzbunător care încerca să o atragă în hăurile iadului.

Îşi dorea doar să ajungă în camera ei, să se simtă în siguranţă, să închidă uşa în urma ei. Scările din faţa ei îi păreau un munte imposibil de escaladat. S-a împiedicat încercând să le urce. După câteva clipe care i s-au părut o eternitate s-a

trezit în faţa uşii camerei ei. A intrat, a încuiat în urma ei şi s-a sprijinit de uşă, tremurând. Se chinuia să respire iar membrele îi era ca şi paralizate. *Grant.* I-a invocat numele într-un strigăt mut, de ajutor. *Grant*...

Când amintirile au copleşit-o, a căzut în genunchi. Noaptea în care fusese atacată... bărbatul cu chip nemilos... mâinile puternice încleştate de gâtul ei, degetele care o împiedicau să respire... Pierduse lupta iar întunericul o înconjurase... iar apoi răceala cumplită a râului... apa neagră care o adusese la suprafaţă...

Keyes îi făcuse toate astea. O ştia cu siguranţă. El încercase să o omoare şi avea să încerce din nou, pentru că eşuase.

Se simţea trădată. *Grant*, *cum ai putut să*-l *trimiţi aici*? *Cum ai putut să mă laşi cu ei*?

Dar nu era vina lui, îi spunea cu insistenţă inima. El nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva, intenţionat.

Era în pericol aici, în casa care până acum i se păruse un paradis. S-a târât până la oala de noapte, ascunsă în dulapul de lângă pat, dar valul de greaţă a cedat şi a putut să respire, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt. A închis ochii şi s-a sprijinit de dulapul din mahon, savurând răceala uşii masive pe obrazul ei înfierbântat.

— *Victoria Devane*, a repetat cu voce tare. *Eu sunt Victoria*. Repeta încontinuu numele... numele ei cel adevărat. Era ca o cheie care descătuşa toate locurile ferecate ale minţii ei. Imagini, ale trecutului ei i se perindau prin faţa ochilor: căsuţa

de la ţară unde îşi petrecea timpul citind şi ocupându-se de copiii de şcoală... prietenii ei... o excursie făcută demult, la mare... înmormântarea tatălui ei.

A închis ochii şi a revăzut imaginea tatălui ei cel blând şi răbdător. Fusese un învăţat, un filosof care prefera cărţile în locul realităţii crude din lumea înconjurătoare. Victoria îl adorase şi-şi petrecea mare parte din timp citind alături de el.

Nu iubise niciodată un bărbat în sensul romantic al cuvântului. Nu dorise să iubească. De când mama lor părăsise Forest Crest, Victoria se ocupase doar de tatăl ei... şi de sora ei pe care o vedea doar rareori. Nu mai era loc pentru nimeni altcineva. Dragostea era mult prea periculoasă. Era mai bine să rămână singură, dar în siguranţă, în raiul acela de sat avea doar câteva responsabilităţi şi putea să aibă grijă de ea. Nu s-ar fi aventurat niciodată aidoma surorii ei, care veşnic intra în câte un necaz.

Era copleşită de uşurare: se redescoperea pe ea însăşi, îşi recupera memoria, identitatea. Şi totuşi bărbatul care o aştepta jos nu avea să se lase convins că ea nu era Vivien.

— Oh, Vivien, a şoptit cu voce tremurândă. Dacă supravieţuiesc, va trebui să răspunzi la o mulţime de întrebări.

Se simţea ca un şoricel prins în cursă, aruncat în acelaşi butoi cu un motan. Primul impuls a fost să se târască până la pat, să-şi tragă pilota peste cap şi să spere că agentul Keyes o s-o lase în pace. Dar el nu avea să renunţe, cu siguranţă. Va insista

să o ia de acolo iar servitorii nu vor face nimic să o ajute. Îl vor crede pe el, nu pe ea, vor pune totul pe seama faptului că era bulversată din cauza amneziei. Şi nu aveau cum să accepte că un agent din Bow Street putea fi un criminal.

Oriunde ar fi vrut Keyes să o ducă, cu siguranţă că nu era vorba de Bow Street. Disperată, a încercat să se gândească la ce era de făcut. În afară de Grant, singurul în care avea încredere era sir Ross. Trebuia să ajungă imediat la el. A oftat şi şi-a şters cu mâneca broboanele de transpiraţie de pe frunte. Nu ştia prea bine unde se aflau birourile, doar că erau cumva de cealaltă parte a Covent Garden. Era un loc foarte cunoscut, era imposibil să nu nimerească.

A trecut imediat la acţiune, fără să mai stea pe gânduri. A luat din dulap o pelerină verde închis cu mâneci lungi şi o glugă stil capucin care îi acoperea părul şi faţa. Şi-a schimbat pantofii cu o pereche de ghete confortabile, până la gleznă, a deschis uşa şi a privit de-a lungul holului.

S-a sprijinit de tocul uşii cu degete tremurânde. Era greu să încerce să gândească, să nu se grăbească, atunci când instinctul îi spunea să o ia la fugă ca un iepure speriat. A făcut un pas pe hol, apoi încă unul, după care s-a repezit spre scară – nu spre cea principală ci spre cea mică, a servitorilor. A coborât cu grijă spirala luminată doar de cele câteva geamuri minuscule, ţinându-se de balustradă şi încercând să nu-şi piardă echilibrul.

La nivelul primului etaj a observat o siluetă şi inima i-a stat în loc. Keyes, a fost primul ei gând…

dar şi-a dat imediat seama că era silueta unei femei minuscule. Era Mary care ducea un coş cu rufe împăturite.

Fata s-a oprit şi a privit-o surprinsă.

— Domnişoară Duvall? a întrebat timid. Ce cauţi aici, pe scara servitorilor? Ai nevoie să-ţi aduc ceva? Ce pot să…

— Să nu spui nimănui că m-ai văzut, i-a şoptit Victoria. Te rog, Mary. Vreau ca toată lumea să creadă că sunt în camera mea.

Din privirea servitoarei a înţeles că o credea nebună.

— Unde te duci pe o vreme ca asta?

— Promite-mi că nu spui nimănui.

— Când te întorci? a întrebat servitoarea, îngrijorată. Domnişoară, dacă păţeşti ceva iar eu nu spun că te-am văzut îmi pot pierde slujba. Mă trezesc aruncată în stradă! Te rog, domnişoară, nu pleca nicăieri…

— Mary, i-a spus disperată Victoria, nu am timp de pierdut. Vin înapoi când se întoarce domnul Morgan. Dar tu să nu spui nimic. Sau măcar aşteaptă câteva minute. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

A trecut pe lângă fată şi s-a grăbit spre parter. A trecut prin bucătărie, fără să dea ochii cu vreun alt servitor şi a deschis uşa care dădea afară.

Aerul era greu, electric. Victoria a inspirat adânc, a străbătut o alee de serviciu şi s-a îndreptat grăbită spre aleea pietruită care ducea spre grădină. A trecut pe lângă o arcadă şi pe lângă masa din piatră înconjurată de scaune şi de

ghivece mari de flori şi a ajuns la poarta din spate.

Cu fiecare pas care o îndepărta de casă se simţea mai în siguranţă, mai plină de speranţă.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că procedase bine plecând din casă şi lăsându-l pe Keyes să creadă că o încolţise. Până îşi dădea el seama că fugise, ea avea să fie departe. Victoria îşi imagina frustrarea pe care ar fi simţit-o descoperind că ea îi scăpase şi aproape că a bufnit-o râsul. A grăbit pasul şi s-a îndreptat spre Covent Garden, unde era mare agitaţie.

Au început să cadă câţiva stropi de ploaie, dar furtuna întârzia să se dezlănţuie. Pantofii doamnelor răsunau pe caldarâm iar bărbaţii cu umbrelele sprijinite de braţ ridicau ochii spre cerul înnorat. Se întuneca neobişnuit de repede iar Victoria şi-a tras şi mai mult gluga spre faţă, tremurând.

Bow Street nu putea fi prea departe, şi-a spus. Trebuia doar să treacă neobservată de Covent Garden şi ajungea imediat în biroul sigur al lui Cannon.

*

La cererea lui Keyes, doamna Buttons l-a servit cu vin. A admirat paharul scump din argint, cu formă elegantă şi frumos lucrat.

— Morgan s-a descurcat bine, a gândit cu voce tare, iar tonul nu-i era deloc admirativ. Este cel mai bogat dintre toţi agenţii pe care-i ştiu. A ştiut să facă bani.

— Domnul Morgan munceşte foarte mult, i-a răspuns menajera, simţindu-se datoare să-i ia apărarea stăpânului ei. Morgan era un bărbat inteligent, cerebral – era drept să fie recompensat generos pentru calităţile lui.

— Nu mai mult decât noi, ceilalţi, a remarcat Keyes încercând să zâmbească. Privirea îi era însă rece. El trăieşte ca un rege, pe când eu... Vocea i s-a stins şi a pălit, de parcă ar fi regretat că rostise acele cuvinte.

— Ei bine, a spus doamna Buttons încercând să rămână politicoasă, vreau să vă mulţumesc în numele lui sir Morgan pentru că aveţi grijă de domnişoara Duvall. Avem încredere că va fi în siguranţă, aşa cum ar fi şi dacă el ar păzi-o personal.

— Da, a spus el în barbă. Mă ocup eu de păpuşa lui preţioasă.

Doamna Buttons a înălţat capul, convinsă că nu auzise bine:

— Ce aţi spus, domnule?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă şi-a făcut apariţia o servitoare bruneţică, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Era foarte agitată şi-şi freca cu nervozitate mâinile:

— Doamnă Buttons... a spus abia şoptit, rămânând pe jumătate ascunsă de tocul uşii. M-am gândit să vin imediat, deşi mi-a spus să nu fac asta... Oh, nu ştiu ce să fac, nu vreau să păţească nimic rău!

— Mary, i-a spus îngrijorată menajera, apropiindu-se de ea. Atent, Keyes s-a îndreptat în

scaun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Despre cine este vorba? Despre domnişoara Duvall?

Fata a dat din cap.

— A plecat, domnule.

— A plecat? a repetat surprinsă doamna Buttons iar Keyes a sărit de pe scaun.

— Cum adică a plecat? a tunat el iar ambele femei l-au privit surprinse.

Servitoarea a început să se bâlbâie:

— N-nu sunt cinci minute de-atunci... Am întâlnit-o pe scara servitorilor şi mi-a s-spus să nu... Oh, ar fi trebuit să-mi ţin gura, dar este în pericol, nu-i aşa? A privit spre menajeră, nefericită: am greşit cu ceva, doamnă Buttons?

— Nu, Mary, a liniştit-o menajera, bătând-o uşurel pe mână. Ai făcut exact ceea ce domnul Morgan s-ar fi aşteptat de la tine.

— Ticăloasa! a explodat Keyes, aruncând cu paharul cât-colo, fără să ţină cont că vinul se vărsase pe covorul lucrat de mână. O pată mare, roşie, a apărut pe motivul floral cu galben şi albastru. Nu scapă ea de mine! şi-a jurat, apucând în grabă haina şi pălăria şi ieşind ca un fulger din încăpere.

Doamna Buttons s-a frecat pe frunte. Începuse să o doară capul. A vorbit, cuprinsă de nelinişte:

— Se poartă ciudat, şi-a spus mai mult sieşi decât fetei din faţa ei. E clar că nu o place prea tare pe domnişoara Duvall.

— Sper să o găsească, a spus încet Mary. Abia atunci va fi în siguranţă, nu-i aşa?

Menajera nu i-a răspuns. A tresărit când uşa s-a închis cu zgomot în urma agentului.

*

La începuturi Covent Garden fusese o înşiruire de piaţete aristocratice, cu case impozante şi o biserică mică ridicată de Inigo Jones, dar de-a lungul secolelor suferise o mulţime de transformări. Acum adăpostea cele mai celebre teatre din lume, cafenele înţesate cu scriitori, artişti şi muzicieni. O piaţă centrală imensă, acoperită îşi întinsese tentaculele dincolo de piaţete, spre străzile şi aleile dimprejur. Zgomotul şi aglomeraţia păreau să sporească cu fiecare an care trecea. Nobilii plecaseră de mult, îşi părăsiseră frumoasele case iar acum acestea se transformaseră în magazine şi taverne.

Victoria a trecut pe lângă vitrina unei parfumerii, plină cu borcane cu pomezi şi uleiuri aromate.

— Vino-ncoa', drăguţo! a auzit o voce spartă şi cineva a apucat-o de mânecă. O femeie în vârstă, cu fuste roşii, creţe şi o mulţime de brăţări pe mâini se agăţase de braţul ei. Hai să-ţi ghicesc norocu'… pentru un şiling îţi spun toate secretele zilei de mâine.

— Îţi mulţumesc, dar n-am niciun ban, i-a răspuns Victoria eliberându-se din strânsoare.

Ghicitoarea insista, urmărind-o pas cu pas şi prinzând-o iar de încheietură:

— Îţi ghicesc şi gratis! Ridicase tonul. Dă-te

aproape, lume! Cine vrea să afle ce viitor are fata?

Dându-şi seama că femeia o folosea drept momeală pentru alţi trecători, Victoria şi-a smuls mâna din mână ei.

— Dă-mi drumul.

Întâmplarea a atras câteva priviri iar Victoria s-a uitat temătoare în jur. A văzut ceva mai departe o pălărie gri şi a simţit un nod în gât. Arăta exact ca aceea a lui Keyes. Dar nu avea cum să o ajungă atât de repede, nu-i aşa?

S-a uitat din nou dar pălăria dispăruse. Keyes era pe urmele ei, simţea asta.

Era convins că ea era Vivien şi avea să o omoare, fie din răzbunare fie pentru că fusese plătit să o facă. Dacă aflase că fugise, ştia şi că singurul refugiu era biroul lui sir Ross din Bow Street. Şi avea să facă orice ca s-o împiedice să ajungă acolo.

S-a simţit cuprinsă de furie din cauza nedreptăţii situaţiei. Era în pericol, dar nu din vina ei. Venise la Londra pentru că îşi făcuse griji pentru sora ei şi avusese parte de o serie de întâmplări, care mai de care mai bizare.

Cerul a părut să se desfacă şi torente de apă s-au revărsat, făcând ca mulţimea să se risipească, în căutare de adăpost. Vivien a inspirat adânc şi a privit din nou spre coloane. A zărit din nou pălăria gri şi l-a recunoscut pe Keyes. Era cam la o sută de metri depărtare şi chestiona pe cineva. Din atitudine se vedea că era extrem de tensionat.

— Oh, Doamne, a murmurat.

De parcă i-ar fi simţit privirea, Keyes s-a întors

brusc spre ea. Era furios. L-a împins cât-colo pe bărbatul căruia îi punea întrebări şi s-a repezit spre Victoria, ucigând-o din priviri. Victoria a zbughit-o la rândul ei, a luat-o pe lângă operă şi a ieşit în Russell Street, împiedicându-se de o piatră din caldarâm. A încercat să-şi recapete echilibrul, conştientă că distanţa dintre ei se micşora. *Nu mă poţi opri*, şi-a spus hotărâtă. *Trebuia* să ajungă în Bow Street, la naiba! Ajunsese prea departe ca să dea greş tocmai acum.

*

Grant s-a năpustit pe uşa din faţă. A pălit atunci când i-a văzut pe toţi servitorii adunaţi în holul de la intrare, înconjurând-o pe doamna Buttons.

— Domnule Morgan! a exclamat menajera, renunţând la atitudinea demnă pe care o afişa de obicei. Părea tulburată; câteva şuviţe i se desprinseseră din cocul strâns. Grant nu o mai văzuse niciodată aşa.

— Unde este? a întrebat ca un sălbatic, deşi undeva în adâncul sufletului ştia deja răspunsul.

— Slavă Domnului că te-ai întors! a spus doamna Buttons. Tocmai mă pregăteam să trimit un bilet în Bow Street, pentru că nu ştiam când te întorci şi am vrut să văd dacă cererea lui sir Ross era adevărată sau nu…

— Despre ce naiba vorbeşti? S-a uitat în jur, la ceilalţi servitori. Unde este Victoria? a strigat.

Pe feţele tuturor se citea nedumerirea.

— Victoria? a repetat menajera, uimită.

Grant a clătinat din cap.

— Vivien. Domnişoara Duvall. Femeia care a locuit aici în ultimele săptămâni. Unde este? Unde e Keyes?

Au urmat câteva clipe de tăcere care i-au sporit furia. Nimeni nu îndrăznea să-i răspundă, şi-a dat seama, consternat.

— *Să-mi spună cineva ce* s-*a întâmplat*, *la naiba*!

Mary a făcut un pas înainte. Nu s-a apropiat mai mult, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o lovească.

— Este greşeala mea, domnule, i-a şoptit. Am văzut-o pe domnişoara Duvall plecând. Se furişa pe scara servitorilor şi a ieşit pe uşa de la bucătărie. M-a rugat să nu spun nimănui. Mi-a spus că pentru ea este o chestiune de viaţă şi de moarte. Dar m-am gândit că ar fi bine să-i spun totuşi doamnei Buttons şi aşa am şi făcut.

Inima lui Grant bătea cu putere, răsunându-i în urechi.

— De viaţă şi de moarte, a repetat el. Însemna că Victoria îşi dăduse seama că era în pericol şi încercase să fugă.

Doamna Buttons îşi ştergea cu nervozitate mâinile de şorţ.

— Imediat ce a ajuns, domnul Keyes mi-a spus că sir Ross i-a cerut să o aducă pe domnişoara Duvall în Bow Street. Se purta destul de ciudat. Îl cunosc de ceva ani, dar nu l-am văzut niciodată aşa. Era clar că domnişoara Duvall nu voia să plece

cu el, dar i-a spus totuşi că se duce să-şi schimbe pantofii. În timp ce el o aştepta în bibliotecă, ea s-a furişat afară. Bănuiesc că oricărei femei care a trecut prin ce a trecut ea îi este frică de străini.

— M-am uitat pe fereastră după ea, a continuat Mary. Se îndrepta spre piaţă, iar domnul Keyes era pe urmele ei.

— Se duce în Bow Street, a şoptit Grant. Din punctul ei de vedere, era singurul loc sigur, în afară de casa lui. I-a strigat unui servitor să ia un cal şi să se ducă de îndată în Bow Street: spune-i lui Cannon să strângă toţi oamenii disponibili şi să umple Covent Garden şi străzile învecinate cu agenţi şi poliţişti, până ce domnişoara Duvall şi Keyes vor fi găsiţi. Haide, grăbeşte-te! În cinci minute să fii în biroul lui Cannon!

— Da, domnule. Servitorul a rupt-o la fugă, alegând cel mai scurt drum până la grajduri.

Grant a ieşit în trombă din casă, ignorând ploaia care îi uda părul şi hainele. Un sentiment ciudat pusese stăpânire pe el, sentiment pe care nu-l mai încercase până atunci. Nu se gândise niciodată la siguranţa lui, ştia că era suficient de puternic şi de inteligent să iasă din orice pericol. Dar teama pentru altcineva, amestecul acela de iubire, teroare şi furie era o adevărată agonie.

A alergat spre Covent Garden, printre animale şi căruţe, pe străzile murdare, pline cu trecători care se grăbeau prin ploaie. Dacă i se întâmpla ceva Victoriei... Gândul i-a provocat o durere în piept, împiedicându-l să respire.

A trecut de biserica St. Paul iar Covent Garden

s-a deschis în faţa lui, cu amestecul de hoţi din buzunare, bătăuşi şi codoşi... tuturor le-ar fi atras atenţia, cu siguranţă, o femeie tânără şi frumoasă, neînsoţită. L-a cuprins panica: trebuia să o găsească înaintea lui Keyes, dar nu ştia dacă ocolise Covent Garden şi o luase pe aleile lăturalnice înţesate de vagabonzi şi criminali sau străbătuse piaţa.

— Unde eşti, Victoria? a spus în şoaptă, tot mai frustrat cu fiecare minut care trecea. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu strige întrebarea în gura mare.

*

Folosindu-şi ambele mâini ca să şteargă stropii de ploaie de pe obraji, Victoria a pornit orbeşte pe prima stradă care se intersecta cu Russell şi şi-a dat seama, disperată, că o luase în direcţia greşită. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut drumul! Măcar dacă mai avea câteva minute la dispoziţie înainte ca agentul Keyes să-şi dea seama că fugise.

Ca peste tot în Londra, când părăseai o stradă principală, curată şi cu case frumoase, nimereai într-o lume a târfelor şi hoţilor, a caselor sărăcăcioase, dărăpănate. Fără să se mai uite peste umăr, Victoria a căutat un refugiu, iar primul întâlnit în cale a fost o clădire cu două nivele care servea drept casă de pariuri.

A coborât cele câteva trepte care duceau la subsol şi a nimerit într-o încăpere slab luminată în care se aflau vreo zece bărbaţi, absorbiţi de listele

cu pronosticuri atârnate pe peretele din spate.

În aer plutea un miros greu, un amestec de sudoare, tutun şi haine umede de ploaie. Victoria s-a făcut mică într-un colţ, şi-a tras şi mai mult gluga spre faţă şi a aşteptat, sperând ca agentul Keyes să treacă de casa de pariuri fără să o observe. Ştia însă că spera în zadar. Era o zonă pe care agenţii o cunoşteau prea bine, iar ei erau antrenaţi în a-i urmări şi găsi pe cei căutaţi. În asta excelau agenţii: în a-şi vâna prada.

— Ia te uită! O voce de bărbat s-a auzit şi o pereche de cizme negre s-au apropiat de ea. Se pare că o păsărică s-a adăpostit aici de ploaie.

Pariurile s-au oprit pentru că îi remarcaseră cu toţii prezenţa. Victoria şi-a muşcat buza când bărbatul a întins mâna spre ea şi i-a dat jos gluga.

— Cam frumuşică, a spus el, râzând. Cu ce trebuiri pe aici, păsărică? Cauţi companie pentru astă-seară? Ai găsit-o. Am o monedă în pantaloni care poate fi a ta.

— Şi nu numai asta are în pantaloni, pun pariu, a spus altcineva, după care au urmat hohote de râs.

Dându-şi seama că era acum în centrul atenţiei, Victoria l-a privit pe bărbat în ochi. Părea un gentleman, poate că făcea parte din mica nobilime. Era proaspăt ras, cu pantaloni cafenii, o haină cu guler înalt şi o cravată îndrăzneaţă.

— Cineva nu mi-a dat pace acolo, în piaţă, a spus ea în şoaptă. M-am gândit să mă ascund aici pentru câteva minute.

El s-a prefăcut îngrijorat şi a luat-o pe după

umeri, cu un gest familiar.

— Biata păsărică! Îţi ofer protecţia mea. A încercat să-i desfacă pelerina, ignorându-i protestele. Nu te feri. Trebuie să văd ce ai de oferit.

Întreaga atenţie era concentrată acum asupra lor. Chiar şi agentul de pariuri făcuse o pauză să-i urmărească, alăturându-se corului de încurajări.

— Am venit aici ca să nu fiu molestată de un bărbat, a spus Victoria împingându-l şi refugiindu-se mai departe de el. Nu îl caut pe al doilea.

Bărbatul era convins că era doar un joc de-al ei:

— Îţi ofer o noapte în compania unui armăsar şi o recompensă generoasă pentru serviciile tale. Ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

— Te recompensez eu dacă mă duci până în Bow Street, i-a răspuns ea. Sunt sigură că ai auzit de Grant Morgan, agentul. Va considera că i-ai făcut o favoare personală dacă mă ajuţi să ajung acolo în siguranţă.

O privea cu un alt gen de interes:

— Da, am auzit de Morgan. Ce legătură ai tu cu el?

Victoria a răsuflat uşurată. Numele lui Grant îi atrăsese în sfârşit atenţia. Dacă îl putea convinge pe bărbatul acesta să o ducă în Bow Street, era în siguranţă. Dornică să-l convingă cât mai repede, s-a agăţat de mâneca lui, exact în clipa în care cineva intra pe uşă.

I-a zărit pălăria gri şi a scos un ţipăt de spaimă.

— El este, a tremurat ea.

— Bărbatul care te-a deranjat? a întrebat aşa-zisul ei protector.

Victoria a dat din cap. Keyes respira greu din cauza efortului şi părea furios. În clipa în care a văzut-o, ochii i-au strălucit a triumf.

— Sunt agent în Bow Street şi urmăresc o suspectă, a spus cu voce rece, clară. Trebuie să-mi predaţi această femeie.

Cuvintele lui au produs rumoare printre cei prezenţi. Agentul de pariuri a făcut câţiva paşi înainte şi a început să strige, furios:

— Eu am o afacere curată. Ce tot aveţi cu mine? Ce trebuie să fac să vă ţin departe? Era binecunoscut faptul că agenţii de pariuri şi cei din Bow Street se dispreţuiau reciproc. Agenţii din Bow Street îi considerau pe ceilalţi prea puţin diferiţi de infractori şi îi tratau ca atare.

— Trebuie să o interoghez pe această femeie într-o afacere legată de Coroană.

— Minte! a strigat Victoria aruncându-se în braţele bărbatului de lângă ea. Nu am făcut nimic rău!

— De ce anume este acuzată? a întrebat acesta, protejând-o cu braţul lui.

— Nu am timp să-ţi înşir toate capetele de acuzare, i-a răspuns Keyes. Dă-i drumul femeii şi vezi-ţi de treabă.

— Fă ce ţi-a spus, l-a îndemnat şi agentul de pariuri. Lasă-l s-o ia pe femeie şi să plece. Nu e bine pentru afacere să am un agent prin preajmă.

Bărbatul a oftat şi a împins-o uşurel spre Keyes.

— Tot doreai să ajungi în Bow Street, porumbiţo. Se pare că ai făcut rost de un însoţitor.

— Nu mă va duce acolo! A strigat, agăţându-se de el. Vrea să mă omoare! Nu mă lăsa pe mâna lui!

— Să te omoare? a repetat bărbatul. Era clar că i se părea că exagera. Haide, păsărică, orice-ai fi făcut, nu poate fi atât de rău! Când ajungi la tribunal, zâmbeşte-i cât poţi de frumos judecătorului şi sunt convins că vei scăpa uşor.

— Te rog! i-a spus disperată. Ajută-mă să ajung la sir Ross Cannon, în Bow Street! Este viaţa mea în joc!

Bărbatul a privit-o atent. Ceea ce a văzut în ochii ei a părut să-l convingă.

— Bine, a spus. Fac şi eu o faptă bună în seara asta: salvez o domnişoară aflată la ananghie. Bănuiesc că nu se întâmplă nimic dacă o însoţesc eu în Bow Street. În fond, care ar fi diferenţa? Pot să o duc eu acolo, în numele tău.

Keyes s-a apropiat de ei, calm, cu ochii întunecaţi, ucigători. Părea să-şi cântărească răspunsul.

— Îţi arăt eu care ar fi diferenţa, a spus pe un ton măsurat. În timp ce vorbea a scos un retevei scurt pe care l-a fluturat prin aer. Îl folosea de obicei pentru a-i „convinge” pe infractorii care nu i se supuneau. Victoria a scos un ţipăt când Keyes l-a lovit pe bărbat de trei ori, în succesiune rapidă, în cap şi în zona umerilor. A auzit cum loviturile răsunau în trupul lui. Bărbatul a căzut la pământ, cu un geamăt.

Keyes a apucat-o de mână şi i-a răsucit-o la

spate. Un cor de strigăte a răsunat în încăpere, dar vocea lui Keyes i-a acoperit pe toţi:

— Nu cred că e indicat să vă puneţi cu mine. Veţi fi acuzaţi că aţi împiedicat un agent aflat la datorie. Cine vrea să-şi petreacă noaptea la Newgate? A râs dispreţuitor şi a continuat: bănuiam eu. Vedeţi-vă de treabă, domnilor şi uitaţi că aţi văzut-o pe femeia aceasta.

— Ieşi afară! i-a strigat agentul de pariuri.

— Bucuros, a spus Keyes şi a împins-o pe Victoria în sus, pe scări.

— Nu mă poţi omorî acum! a strigat ea. Ploaia îi bătea în faţă. Sunt martori… au văzut cu toţii că m-ai luat de aici. Vei fi judecat… spânzurat…

— O să dispar cu mult înainte ca ancheta să înceapă măcar, a mârâit Keyes, continuând să-i ţină mâna răsucită la spate şi împingând-o spre mijlocul străzii.

Vivien se uita disperată în jur; încercând să găsească pe cineva care să-i sară în ajutor. Mirosul greu venit de la un abator a învăluit-o şi ochii i-au lăcrimat.

— De ce-mi faci asta? a spus.

Surprinzător, Keyes a auzit-o în tot acel tumult.

— Sunt prea bătrân ca să continui să fac pe agentul şi n-am niciun ban pus deoparte ca să mă pot retrage. Al naibii să fiu dacă o să duc o viaţă de câine câte zile voi mai avea.

— C-cine te-a plătit să mă omori? a întrebat ea, apoi a scos un ţipăt scurt, de durere, pentru că el îi răsucea şi mai tare mâna.

— Gata cu vorbăria! a spus el. Au dat colţul,

îndreptându-se spre o fabrică abandonată. Pereţii păreau să stea să cadă şi nimeni nu îndrăznise să-şi facă sălaş acolo, nici măcar cei mai săraci. Victoria a încercat să se împotrivească atunci când el a forţat-o să treacă pragul.

A simţit o durere ascuţită în cap şi şi-a dat seama că o lovise, ca să nu-i mai opună rezistenţă. Nu mai putea gândi coerent. El a legat-o la gură cu cravata lui şi a încătuşat-o.

Victoria s-a împiedicat când agentul a împins-o spre scările rupte, care au trosnit ameninţător sub greutatea lor. Înăuntru ar fi fost întuneric ca noaptea dacă în acoperiş şi în pereţi nu ar fi fost o mulţime de găuri şi de crăpături. Peste tot erau pete mari de ulei.

Nimeni nu o putea găsi aici, şi-a spus Victoria, încercând să respire atunci când Keyes i-a dat brânci să urce la etajul al doilea. Peste tot erau excremente de şobolani, mucegai, pânze de păianjeni şi cuiburi de păsări. Ocupanţii clădirii s-au împrăştiat rapid, cu chiţăituri şi fâlfâit de aripi. Ploaia îşi făcea loc printr-o gaură din acoperiş, chiar în centru, formând o baltă mare. Keyes a tras-o într-un colţ şi a trântit-o jos, făcând ca rochia să i se ridice până la genunchi.

A rămas nemişcat, privindu-i ciorapii uzi. Privirea lui i-a provocat greaţă.

— Aveam de gând să termin rapid cu tine, i-a spus. Dar merit ceva în plus pentru efortul meu, pentru că mi-ai pricinuit numai necazuri. Vreau şi eu o bucăţică din ce i-ai dat lui Morgan.

Brusc, nimic nu a mai părut real. Ca prin ceaţă,

Victoria şi-a spus că era doar un vis, că avea să se trezească repede, cu Grant alături, care îi va spune că totul era bine. S-a concentrat cu disperare pe ideea că nu era decât un coşmar. Nici nu a tresărit când Keyes a început să-şi desfacă bretelele.

— Nu e nicio pierdere, i-a spus el. Am văzut mii de femei de teapa ta. Dar un lucru e sigur – eşti rezistentă ca o stâncă. Nicio altă femeie nu ar fi supravieţuit dacă ar fi trecut prin ce-ai trecut tu. Brusc, în voce i se citea gelozia: tot ce e mai bun, numai pentru Morgan. Eşti o bucăţică tare bună. I-a ridicat fusta şi în clipa aceea Victoria şi-a dorit să fi murit deja.

Capitolul 16

Aşa cum ceruse Grant, Covent Garden şi împrejurimile au fost curând înţesate de agenţi şi poliţişti. Poliţişti călare au împărţit zona cu precizie militară. Cannon a rămas în Bow Street, la comandă, şi cu toţii au primit ordin să-i raporteze numai lui, de urgenţă.

Grant ştia că dorinţa lui Cannon de a-i găsi pe Keyes şi Victoria devenise o chestiune personală. Deja publicul căuta semne că agenţii din Bow Street erau corupţi. Orice dovadă legată de Keyes putea fi folosită împotriva planurilor lui Cannon – împotriva tuturor agenţilor – pentru a zădărnici reorganizarea şi extinderea lor. Toţi agenţii erau conştienţi de asta şi îl căutau asiduu.

— Morgan, i-a spus îngrijorat Flagstad, luptându-se cu ploaia, nu înţeleg şi pace ce motiv

ar fi avut domnişoara Duvall să fugă de Keyes. Probabil că şi-a pierdut capul... s-a panicat... dar de ce? Ştim cu toţii că este un om bun, Keyes.

Grant a clătinat din cap în timp ce se îndrepta spre operă. Abia dacă a reuşit să-i răspundă, printre dinţi.

— Nu putem fi siguri de nimic.

— Ba putem, sunt convins de asta! a insistat Flagstad, chinuindu-se să ţină pasul cu el. Keyes n-a făcut nimic nelalocul lui... o caută pe domnişoara Duvall ca şi noi, ca să o ştie în siguranţă.

Mărturia de prietenie a lui Flagstad ar fi trebuit să-l impresioneze pe Grant. Nu-şi explica deloc ce se întâmpla. Îl cunoştea pe Keyes de mulţi ani şi orice sugestie că ar fi putut face ceva rău l-ar fi tulburat peste măsură.

Grant ştia că ar fi trebuit să fie mai înţelegător, să-i spună câteva cuvinte liniştitoare, dar s-a trezit prinzându-l de rever:

— Unde naiba este? Îşi ţinuse până atunci cumpătul, dar nu mai putea. Nu-mi spune ce fel de om este Keyes, ajută-mă să-l găsesc pe nemernic!

— Da... Da... Flagstad încerca să se desprindă din încleştare, privindu-l uimit. Calmează-te, Morgan. Dumnezeule, nu te-am văzut niciodată atât de... Întotdeauna ţi-ai păstrat mintea limpede, chiar şi în mijlocul unei revolte!

Grant i-a dat drumul, mormăind furios. Da, îşi păstrase mereu cumpătul, fie că fusese vorba de bătăi de stradă, greve sau încăierări de orice fel. Dar de data asta era diferit. Victoria nu mai avea timp. Era în pericol de moarte şi gândul că nu

putea ajunge la ea îl scotea din minţi. Şi-a dat seama că trebuia să se liniştească, altfel risca să omoare pe cineva. Mecanic, a continuat să se îndrepte spre operă, acolo unde îl aşteptau un căpitan şi alţi doi oameni.

— Nu crezi că au fugit împreună, nu-i aşa? a gândit Flagstad cu voce tare. Vreau să spun... doamnele par să-l placă pe Keyes iar reputaţia domnişoarei Duvall...

— Du-te de aici, l-a ameninţat Grant. Altfel te omor.

Flagstad a părut să înţeleagă că nu era doar o ameninţare deşartă. S-a îndepărtat grăbit.

— Mă duc la căpitanul Brogdon, să văd dacă are vreo veste.

— Morgan! Morgan! Grant a privit în jur, alertat. Un poliţist alerga spre el, venind dinspre partea de nord a pieţei. Domnule Morgan... m-au trimis să vă anunţ...

Grant l-a ajuns din trei paşi, aproape dărâmându-l din picioare.

— Ce este?

— Casa de pariuri din Russell... trebuie să... Poliţistul s-a oprit, pentru că nu mai putea respira.

— Spune-mi, la naiba! a răbufnit Grant. Poţi să respiri şi mai târziu!

— Da, domnule. Poliţistul a dat din cap şi a inspirat adânc: o fată a intrat în seara asta în casa de pariuri şi a cerut ajutor. Voia să ajungă în Bow Street. Se pare că un agent a intrat după ea şi a obligat-o să meargă cu el.

— Slavă Domnului! a exclamat Flagstad,

auzindu-l. Sigur este vorba de Keyes şi de domnişoara Duvall! A găsit-o! Totul va fi bine, de-acum.

Grant l-a ignorat pe agentul entuziasmat şi l-a întrebat pe poliţist:

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum mai puţin de zece minute, domnule.

Flagstad i-a întrerupt:

— Mă duc direct în Bow Street să-i aştept. Sunt convins că Keyes o va duce direct acolo.

— Aşa să faci, i-a spus Grant şi a luat-o la fugă spre strada Russell.

Casa de pariuri a fost uşor de găsit. O mulţime de poliţişti se adunase în faţa ei. S-au dat cu toţii înapoi când l-au văzut venind. În mijlocul lor stătea şi vocifera un bărbat masiv, la adăpostul unei umbrele. Era proprietarul casei de pariuri.

— Eşti un nenorocit, a spus el. Tu trebuie să fii Morgan, cel de care întreba femeia care a intrat aici şi a iscat toată agitaţia asta.

— Spune-i domnului Morgan ce s-a întâmplat, l-a îndemnat unul dintre poliţişti.

— Agentul a intrat după ea, dar femeia nu a vrut să plece cu el. Zicea ceva cum c-ar vrea să o omoare.

— A urmat o încăierare, a continuat poliţistul.

— Da, a încuviinţat bărbatul. Unul dintre clienţii mei a încercat să-i ia apărarea, dar agentul l-a pus jos imediat.

— În ce direcţie au luat-o? a întrebat, răguşit.

Bărbatul i-a zâmbit cu şiretenie.

— S-ar putea să ştiu, dar la fel de bine s-ar

putea să nu.

Unul dintre poliţişti l-a îmbrâncit.

— Dacă mai pui mâna pe mine nu-ţi spun nimic!

— Unde naiba s-au dus? l-a întrebat ceva mai calm Grant, deşi îl sfâşia din priviri.

Bărbatul a clipit des:

— Vreau ca agenţii tăi să nu mai calce prin prăvălia mea!

— S-a făcut.

— Dar, domnule Morgan… a intervenit poliţistul. Vocea i s-a stins când a văzut ce privire i-a aruncat Grant.

Bărbatul îl privea bănuitor pe Grant:

— De unde ştiu că te ţii de cuvânt?

— N-ai de unde, i-a răspuns Grant, ridicând tonul. Care acum rivaliza cu tunetele furtunii. Dar ştii sigur că te voi ucide dacă nu-mi vei spune în următoarele zece secunde încotro au luat-o.

— Bine, a spus bărbatul şi l-a strigat pe un anume Willie. Imediat şi-a făcut apariţia un băieţandru slăbănog de vreo unsprezece – doisprezece ani, îmbrăcat în nişte haine ponosite care îi erau prea largi şi cu o şapcă atât de mare că-i înghiţea tot capul. El este agentul meu, a spus cu mândrie. L-am trimis să-i urmărească, atunci când au plecat.

— Au intrat într-o clădire veche, nu foarte departe de-aici, a spus pe nerăsuflate băiatul. Îţi arăt unde, domnule Morgan. A luat-o la fugă pe stradă, privind peste umăr, să vadă dacă Grant îl urma. Acesta era deja pe urmele lui. Ştiu exact

unde este, a mai strigat băiatul.

Clădirea, mai bine zis ce rămăsese din ea, stătea ca o jalnică santinelă în colţul străzii.

— Aici! a strigat Willie oprindu-se la intrare şi privind-o neîncrezător. Aici au intrat. Dar eu unul nu m-aş duce, domnule... Totul e putred pe dinăuntru.

Grant nici nu l-a auzit. A trecut grăbit pragul. Fabrica a scos nişte sunete înfiorătoare, de parcă era gata să se prăbuşească. Prin găurile din acoperiş pătrundea ploaia care nu reuşea însă să limpezească atmosfera îmbâcsită dinăuntru. Nu se auzea nicio voce, niciun semn de luptă, părea imposibil ca Victoria să se fi aflat acolo. Preţ de o clipă, Grant s-a întrebat dacă nu cumva băiatul greşise aducându-l acolo sau dacă nu cumva fusese învăţat de proprietarul casei de pariuri să îl pună pe un drum greşit. Dacă ajunseseră în altă parte însemna că pierduse deja un timp preţios. I-au atras însă atenţia nişte semne, ca şi cum cineva fusese târât pe acolo, iar câteva trepte fuseseră sparte de curând. Cineva tocmai fusese acolo.

S-a repezit pe scări, ignorând sunetele scoase de lemnul care se crăpa sub greutatea lui. Nu mai fusese niciodată atât de disperat, sângele nu-i mai clocotise astfel în vene, arzându-i pielea. Trebuia să ajungă la Victoria până nu era prea târziu... iar dacă era, ştia că nu va putea trăi fără ea.

Pe jumătate alergând, pe jumătate târându-se pe scări, a ajuns la cel de-al doilea etaj. A văzut două siluete în spate... pe Keyes, aplecat peste forma inertă a Victoriei, scormonindu-i pe sub

fuste. Singura pată de culoare era roşul părului ei. Era legată la gură cu un căluş. Stătea nemişcată, cu ochii închişi.

Grant a scos un strigăt sălbatic, venit din adâncul sufletului. Fără să mai conştientizeze ce făcea, s-a repezit la Keyes, hotărât să-l omoare. L-a aruncat în celălalt colţ al încăperii. Blestemând, Keyes şi-a căutat furibund pistolul, dar când să-l apuce, Grant l-a prins de mână şi l-a trântit de podea, cu un zgomot de oase rupte. Gemând de durere, Keyes i-a dat lui Grant un pumn în bărbie. Acesta de-abia dacă a simţit lovitura, într-atât era de hotărât să-l omoare.

— E un nimeni, animal sângeros ce eşti! a strigat Keyes privind chipul nemilos al lui Grant. Doar nu ai de gând să mă ucizi pentru o târfă!

Grant nu i-a răspuns, ci a continuat să-l lovească până când l-a redus la tăcere. Treptat, Keyes a renunţat la luptă şi s-a mulţumit doar să-şi protejeze faţa şi capul, cu mâinile ridicate. Grant a dus mâna la gheată şi a scos cuţitul. Avea să se liniştească doar dacă îl vedea mort şi nimic nu-l mai putea opri. Toate lucrurile în care crezuse până atunci, lege, dreptate, justiţie, corectitudine, totul dispăruse ca un abur. Aproape înnebunit de setea de sânge, a ridicat cuţitul în aer.

Un zgomot înăbuşit l-a făcut însă să se oprească. Respirând neregulat, a întors capul în direcţia din care venise sunetul. Victoria se întorsese pe o parte şi se uita la el cu ochi mari, fără să poată scoate un cuvânt din cauza căluşului. Grant nu-şi mai putea desprinde privirea de la ea.

Ochii ei mari albaştri păreau să-l ţină prizonier, nu-i dădeau voie să se mişte.

— Uită-te în altă parte, a spus cu o voce care părea să nu-i aparţină.

Victoria a clătinat din cap, înţelegând imediat că el nu era în stare să ucidă un om sub privirile ei.

— Fereşte privirea, naiba să te ia! a mârâit Grant.

Ea nu l-a ascultat. Şi-au susţinut reciproc privirile, până când el a trebuit să se recunoască învins. Cu un geamăt înfundat şi-a pus cuţitul la loc, în gheată. I-a mai dat o ultimă lovitură lui Keyes, care era inconştient, şi a început să-i caute prin buzunare. A găsit cheile cătuşelor şi a îngenuncheat lângă Victoria. Ea s-a înfiorat când cheia s-a răsucit în încuietoare şi cătuşele au căzut de pe încheieturile zdrelite.

Grant a luat-o imediat în braţe şi a lipit-o de pieptul lui. Era în viaţă şi asta însemna că putea răsufla uşurat. A sărutat-o flămând pe păr, pe haine, ca şi cum ar fi vrut să o devoreze în întregime.

— Grant, a suspinat ea sub săruturile arzătoare.

El a scos un sunet animalic şi şi-a lipit buzele de gura ei.

L-a luat de gât şi i-a şoptit la ureche:

— Credeam că voi muri aici. Am crezut… că faţa lui va fi ultimul lucru pe care îl voi vedea în această viaţă.

— Faţa *mea* va fi ultimul lucru, i-a răspuns el.

— Acum îmi amintesc tot… bărbatul acesta,

Keyes… el a încercat să mă omoare atunci.

Grant ştia că o strângea mult prea tare în braţe dar nu se putea abţine.

— Îmi pare rău, a reuşit el să spună. Îmi pare atât de rău! Este vina mea…

— Nu, nu. Te rog, nu spune asta. Cum m-ai găsit? De unde ai ştiut?

— Am aflat totul despre Keyes de la lordul Lane. Am crezut că voi înnebuni, eram convins că nu voi ajunge la tine la timp. Şi-a îngropat faţa la pieptul ei, cu un geamăt. Oh, Dumnezeule!

I-a simţit degetele trecându-i uşor prin părul ud şi a auzit-o şoptind ceva de neînţeles.

— Nu te mai pierd niciodată din ochi, a spus cu buzele lipite de sânul ei iar ea a râs uşor.

— Mie-mi convine. E bine aşa.

Furtuna continua să facă ravagii iar fabrica se clătina şi scârţâia. Sunetele l-au repus pe Grant în mişcare. A ridicat-o pe Victoria din poala lui şi i-a spus:

— Trebuie să te scot de aici.

— Da. A aruncat o privire dezgustată spre trupul inert al lui Keyes. Cu el ce faci?

— Se ocupă ceilalţi de el, a spus Grant fără să-i pese dacă întreaga clădire se prăbuşea peste ticălos… câtă vreme ei reuşeau să iasă şi să fie în siguranţă. A sprijinit-o cu braţul: poţi să mergi?

Ea a dat din cap şi a reuşit să schiţeze un zâmbet, spre marea lui uimire.

— Ce este? a întrebat-o el, îngrijorat că întâmplările din ultimele minute ar fi putut să o dezechilibreze în vreun fel.

— Mi-ai spus pe nume, a spus ea cu voce slabă, continuând să zâmbească. De unde ai…

— Îţi explic mai târziu. Nu s-a mai putut stăpâni şi a sărutat-o lung, apăsat. Să mergem.

Au coborât cu grijă treptele sparte, cu Grant deschizând drumul. Încerca cu grijă fiecare treaptă înainte să o lase pe Victoria să pună piciorul. Abia dacă o ţineau picioarele. Deşi ştia că era în siguranţă, nu se putea opri din tremurat.

— Eşti rănită? a întrebat la un moment dat Grant. Deşi tonul îi era calm, era îngrijorat.

— Nu, i-a răspuns ea încercând să se abţină, pentru că îi clănţăneau dinţii. El nu a… adică ai ajuns înainte ca… A tăcut, pentru că Grant a ridicat-o uşurel, ajutând-o să sară peste o treaptă spartă. Sunt bine, s-a grăbit ea să-l asigure. Şi totuşi el nu părea prea convins. Victoria ştia că în adâncul sufletului său, Grant se învinovăţea în continuare pentru cele întâmplate.

I s-a părut că a trecut o eternitate până când au ieşit în sfârşit afară. Cu pământul solid sub picioare, Grant a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. Victoria şi-a dat seama că erau în mijlocul unei mulţimi de agenţi, poliţişti şi curioşi.

— Pot să merg şi singură, a murmurat ea şi un oftat de uşurare a străbătut mulţimea.

Grant i-a ignorat cuvintele şi a continuat să o ţină în braţe. Un căpitan al poliţiei călare s-a apropiat, a descălecat şi l-a salutat respectuos:

— Domnule, sunt bucuros să văd că aţi găsit-o pe domnişoara Duvall şi că este teafără. A făcut o pauză şi s-a uitat spre fabrica dărăpănată. Keyes

este încă înăuntru? Cum ar trebui să…?

— Este în viaţă, i-a răspuns Grant, fără să pară prea mulţumit de asta. Dar va trebui ajutat să coboare de la etaj.

Căpitanul s-a încruntat.

— Locul acesta este o capcană a morţii, domnule. Nu pot garanta siguranţa celui care s-ar aventura înăuntru.

— Atunci dărâmaţi-o şi scoateţi-l pe Keyes dintre dărâmături, a spus Grant sec. Nu dau doi bani pe el.

Căpitanul a clipit, neînţelegând de ce vorbea Grant aşa despre un coleg de-al lui.

— Vă ofer calul meu, domnule, i-a spus făcându-i semn celui care-l ţinea de frâu să se apropie.

Grant a ridicat-o în şa pe Victoria şi s-a urcat în spatele ei. A aruncat o privire rece spre clădire.

— După ce-l scoateţi pe Keyes de acolo, vreau să-l arestaţi şi să-l trimiteţi în Bow Street. Am ceva de lămurit cu ticălosul acesta… După ce termină Cannon cu el, e al meu.

— Da, domnule Morgan, a spus căpitanul privindu-l cu un amestec de teamă şi de admiraţie. Era clar că Grant nu era genul de om pe care să vrei să-l nemulţumeşti.

Epuizată, Victoria s-a sprijinit de Grant iar el a cuprins-o strâns cu braţul şi a îndemnat calul să pornească. Ploaia rece îi şfichiuia faţa, îşi simţea trupul chinuit de fiecare pas al calului, dar toate acestea erau semne că era încă în viaţă.

Grant venise după ea, şi-a spus. Îl împiedicase

pe Keyes s-o ucidă. Era un miracol aproape de neînţeles. Era recunoscătoare şi chiar mai mult decât atât. Între ei era acum o intimitate care depăşea tot ce simţise până atunci pentru el. Ştia acum că el avea să rişte totul, să facă orice pentru ea, că ţinea la ea mai mult decât o făcuse oricine. Ştia de asemenea că l-ar fi ucis pe Keyes dar îl lăsase în viaţă doar pentru că ea dorise asta. Gândul i-a făcut plăcere. Grant era un bărbat minunat, stăpân pe el… dar ea avea puterea să-l influenţeze. Pentru că o iubea.

Savurând acest sentiment, Victoria s-a lipit şi mai tare de el, fără să ia în seamă disconfortul provocat de călătoria călare. Au ajuns în Bow Street, la numărul patru. Grant a descălecat primul şi a ajutat-o pe Victoria să coboare, aşezând-o cu grijă cu picioarele pe pământ. A rămas câteva clipe cu mâinile pe talia ei, susţinând-o. Ea i-a zâmbit, simţindu-l îngrijorat.

— Sunt bine, i-a spus.

El a strâns din dinţi.

— Nu-mi iese din minte imaginea ta acolo, pe podeaua fabricii. Şi Keyes aplecat peste tine…

— Dar l-ai oprit. L-a mângâiat pe obraz.

— Dacă era prea târziu? a întrebat el răguşit, cu privirea întunecată.

Victoria îl privea cu înţelegere, dându-şi seama că avea nevoie să fie consolat la fel de mult ca şi ea, poate chiar mai mult. De la moartea fratelui său, Grant nu mai fusese în pericol să piardă o persoană iubită. Nu-şi îngăduise să iubească cu adevărat pe nimeni, pentru că nu voise să mai

simtă o asemenea durere.

— Nu putea fi vina ta, a spus cu grijă. Nu poţi controla totul.

El nu-şi dorea să audă asta, a constatat ea amuzată. Nu era genul de bărbat care să recunoască faptul că nu deţinea controlul absolut.

— Asta da alinare, a murmurat el, ridicând ironic o sprânceană. Poţi să te descurci şi mai bine de-atât, sunt sigur.

Ea a zâmbit. Grant redevenea cel de altă dată.

— Nu ai întârziat. Ai venit la momentul oportun şi m-ai salvat. De ce să-ţi faci griji pentru ce s-ar fi putut întâmpla?

— Pentru că eu… S-a oprit. Pentru că un bărbat nu descoperă în fiecare zi că o femeie mică, fragilă şi dispusă la tot felul de accidente este centrul existenţei lui.

— Dispusă la accidente? a repetat ea încercând să pară indignată, deşi inima îi tresăltase de bucurie.

Ernest, băiatul de încredere al lui sir Ross a ieşit imediat să ia frâiele calului şi să-l ducă la grajduri. Spre surprinderea ei, Grant nu a dus-o la birou ci direct în casă. Clădirea principală era legată prin spate de birouri şi apoi mai departe cu sălile de judecată.

— Cine sunt toţi aceşti oameni? a întrebat Victoria, lipindu-se instinctiv de Grant când a văzut mulţimea care se înghesuia în clădire.

— Informatori, infractori, potenţiali juraţi, avocaţi… Alege.

— Întotdeauna este atâta agitaţie?

— Acum nu-i nimic. Am văzut şi mai rău. S-a uitat peste mulţime şi i-a făcut semn unei femei plinuţe care încerca să-i îndrepte pe oameni spre camerele în care trebuiau să ajungă. Ea i-a surprins privirea şi s-a apropiat. Buzele ei au făcut un „O” de mirare:

— Dumnezeule, a murmurat ea mutându-şi privirea de la Grant cel murdar şi ud la Victoria. Ce apariţie!

Grant i-a zâmbit, dar era evident că nu avea chef de conversaţie.

— Trebuie să-l văd imediat pe Cannon, a spus scurt. Avem doar câteva minute la dispoziţie. Domnişoara Duvall… adică Devane… a trecut printr-o cumplită încercare şi trebuie să se odihnească.

— Da, bineînţeles. Menajera o privea îngrijorată pe Victoria. Haideţi pe aici, vă rog. Au străbătut mulţimea şi au intrat în biroul lui sir Ross, o cameră mică cu ferestre pătrate care dădeau spre stradă. Biroul era mobilat cu piese din stejar, rafturi masive cu cărţi şi un glob terestru.

Sir Ross stătea de vorbă cu doi bărbaţi care păreau a fi agenţi, dar s-a oprit în mijlocul frazei când i-a văzut intrând.

— Morgan, a spus privindu-i bănuitor cu ochii lui cei gri. Unde este Keyes?

— Va fi adus curând aici, a spus Grant.

Cumva, Cannon a părut să înţeleagă exact ce se întâmplase, doar citindu-i expresia lui Morgan. A închis ochii şi şi-a fricţionat tâmpla cu degetul mare şi cel arătător, ca şi cum l-ar fi chinuit brusc o

durere de cap.

— Adu imediat nişte prosoape şi ceva fierbinte de băut, doamnă Dobson.

— Da, domnule. A dispărut imediat.

Cannon i-a poftit afară pe ceilalţi şi a închis uşa în urma lor. Zgomotul de afară se auzea încă, dar mult mai slab. S-a întors spre Grant şi Victoria şi le-a făcut semn să ia loc.

Victoria încă mai tremura uşor, aşa că a fost recunoscătoare pentru braţul protector al lui Grant care a continuat să o susţină când s-a prăbuşit pe scaun. Hainele îi erau ude şi murdare, părul la fel. Nu-şi mai dorise niciodată o baie atât de mult ca acum. Îşi dorea să se simtă curată şi să poată dormi într-un pat cald.

— Nu va dura mult, i-a şoptit Grant, simţind că era epuizată.

Cannon l-a auzit:

— Nu va dura, într-adevăr. Şi-a tras un scaun în faţa ei. I-a luat mâna în mâna lui mare şi a privit-o în ochi cu seriozitate. Domnişoară… a început, după care s-a oprit.

— Devane, a rostit ea zâmbind timid.

— Devane, a repetat el încet. Faptul că aceste grele încercări au fost cauzate de un om de-al meu mă îndurerează mai mult decât pot spune în cuvinte. Nu pot să repar ce s-a întâmplat… dar îţi dau cuvântul meu de onoare că te voi ajuta oricând vei avea nevoie. Trebuie doar să-mi ceri.

— Mulţumesc, i-a răspuns Victoria stânjenită că unul dintre cei mai puternici oameni din Londra îi cerea ei scuze.

Cannon a părut mulţumit. I-a eliberat mâna şi a aşteptat ca doamna Dobson să aducă păturile. După ce Victoria a fost înfăşurată în ţesătura groasă de lână şi a primit o ceaşcă aburindă de ceai, magistratul a întors din nou privirea spre ea.

— Domnişoară Devane, te rog să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în seara aceasta.

Poticnindu-se când şi când, Victoria a reuşit să-i descrie cele întâmplate de la plecarea lui Grant. Acesta intervenea uneori, dând câte o explicaţie necesară. La un moment dat au fost întrerupţi de nişte zgomote, ca şi cum cineva zgâria uşa pe dinafară.

Cannon a dat ochii peste cap. S-a ridicat şi a deschis uşa. Imediat, o pisică dungată, fără coadă, s-a strecurat înăuntru şi i-a privit suspicios pe cei doi vizitatori.

— Să fii cuminte, a avertizat-o Cannon pe un ton care ar fi făcut pe oricine să se ascundă într-un colţ.

În loc de asta, pisica i-a aruncat o privire rebelă şi a sărit direct în poala Victoriei.

Murmurând o scuză, Cannon a vrut să o ia de acolo dar Victoria a clătinat din cap, cu un surâs:

— Nu-i nimic. Îmi plac animalele.

Ochii lui Cannon au zâmbit:

— Ai făcut acum cunoştinţă cu adevăratul şef din Bow Street, a spus arătând spre pisoi.

Victoria a terminat de povestit, cu pisica torcându-i în poală. A clipit des. Obosise. În birou era cald şi se simţea în siguranţă aici, pentru prima oară după multe săptămâni. Îi simţea mâna lui

Grant pe ceafă iar atingerea lui o alina.

A urmat o lungă tăcere, răstimp în care Cannon a privit absent spre peisajul atârnat pe perete. Tabloul înfăţişa un râu curgând printre stânci şi câteva dealuri acoperite de păduri, în fundal. Victoria bănuia că în momente ca acelea magistratul îşi dorea să se fi aflat într-un asemenea loc liniştit.

Într-un final Grant a alungat pisica din braţele ei, ignorându-i miorlăitul de protest şi a ajutat-o să se ridice de pe scaun.

— Este timpul ca domnişoara Devane să meargă acasă, i-a spus lui Cannon. Ne vom ocupa de restul mâine.

— Trăsura mea vă va duce în King Street. Cannon le-a deschis uşa şi i-a şoptit câteva indicaţii băiatului care aştepta pe hol. Menajera şi-a făcut şi ea apariţia şi a întrebat dacă îi mai putea aduce ceva Victoriei.

— Am terminat, deocamdată, a spus Cannon. Mulţumesc, domnişoară Devane. Sper ca această zi dezastruoasă să nu aibă niciun fel de efect asupra ta.

— Mă voi simţi mult mai bine după ce mă odihnesc, l-a asigurat ea.

Cuvintele lui Cannon l-au îngrijorat pe Grant, care s-a încruntat:

— Ar trebui să trimit după doctor. Poate că ar fi mai bine să te consulte, după toate cele care s-au întâmplat.

— Iarăşi? Victoria a clătinat din cap cu convingere. Nu am nevoie să mă vadă doctorul de

două ori pe zi. Du-te *tu* la Linley, dacă îi doreşti într-atât de mult compania. Eu vreau acasă.

— Acasă să fie, a spus el încet şi au ieşit din birou.

Doamna Dobson se uita după cei doi care se îndepărtau. A întors apoi privirea spre Cannon, cu o expresie amuzată:

— Ei bine, se pare că Morgan al nostru s-a îndrăgostit în sfârşit.

— E îndrăgostit lulea, a spus şi Ross. Bietul de el!

Doamna Dobson i-a zâmbit afectuos:

— Într-o bună zi ai putea fi în locul lui.

— Mai bine-mi tai gâtul înainte, i-a răspuns el cu calm. Până atunci aş vrea un ibric cu cafea.

Menajera părea oripilată.

— La ora asta? Nici nu vreau să aud. Ai nevoie de odihnă, nu de o băutură care-ţi face praf nervii şi…

Cannon a oftat şi s-a aşezat la birou, îndurându-i cu stoicism predica.

Capitolul 17

La întoarcerea în King Street, Victoria a fost întâmpinată de o doamnă Buttons extrem de îngrijorată şi de Mary, care avea ochii în lacrimi. Amândouă primiseră cu uimire vestea că agentul Keyes avusese de gând să-i facă rău.

— Ar fi trebuit să-mi spui, domnişoară! a exclamat menajera. Aş fi făcut orice să te ajut.

— Îmi pare rău, i-a răspuns Victoria. Mi-am

pierdut capul din cauza şocului de a-mi fi revenit memoria şi pentru că-mi era frică de Keyes. Nu voia să le jignească, mărturisind că nu fusese sigură că putea avea încredere în ele. În orice caz, a adăugat ea. Totul s-a terminat cu bine şi asta datorită domnului Morgan.

— Şi uite aşa se va tipări un nou roman de o jumătate de penny, a spus doamna Buttons. Noile aventuri palpitante al lui Grant Morgan, legenda din Bow Street.

— Fraierul din Bow Street, mai curând, a mormăit Grant. Totul s-a întâmplat din vina mea. La început am vrut ca Flagstad să o păzească pe Victoria. N-ar fi trebuit să fiu de acord ca să fie înlocuit de Keyes.

— Nu aveai de unde să ştii, a protestat Victoria. Nimeni nu l-a bănuit, nici măcar sir Ross.

Grant a continuat să mormăie ceva. Nu era de acord ca ea să-i ia apărarea. I-a pus mâna pe frunte şi i-a aşezat o şuviţă care se desprinsese.

— Doamnă Buttons, cred că domnişoara Devane are nevoie degrabă de o baie fierbinte şi de lapte cald cu puţin coniac.

— Oh, da, a spus Victoria tremurând de plăcere.

— Vom avea grijă de ea, domnule Morgan, l-a asigurat menajera făcându-i un semn fetei de lângă ea. Mary, spune-le fetelor să-i umple cada domnişoarei Devane şi mai apoi o alta pentru domnul Morgan, într-o cameră de oaspeţi.

— Da, doamnă, a spus fata şi a dispărut.

Grant şi-a îmblânzit tonul când a întrebat-o pe

Victoria:

— Să te duc în braţe până sus?

Victoria a clătinat din cap, zâmbind. S-a cufundat în privirea lui caldă şi nici nu şi-a dat seama când a plecat menajera.

— Vii la mine după baie? l-a întrebat.

Chipul lui era lipsit de expresie dar buzele lui erau moi şi dulci când i s-au lipit de tâmplă:

— Nu, i-a şoptit.

Ea s-a dat un pas înapoi, surprinsă:

— Nu?

— Ai trecut prin destule azi. Nu ai nevoie de o brută în călduri în patul tău la noapte.

Victoria s-a lipit de pieptul lui.

— Şi dacă-mi doresc ca el să fie acolo?

— Ai nevoie de somn, a spus el ferm.

— Somnul este o pierdere de vreme.

El a râs şi a luat-o în braţe:

— Asta demonstrează cât eşti de epuizată. Nu mai ştii ce spui.

— Ba ştiu, a insistat Victoria, împiedicându-l să o îndepărteze de el.

— Draga mea… Şi pentru mine a fost o zi grea. Mă tem că dacă vin la tine la noapte nu voi avea suficientă…

— Putere? a continuat ea.

— Voinţă.

— Oh… Dar dacă…

— Du-te, i-a şoptit el eliberând-o din îmbrăţişare şi împingând-o uşurel spre scară. Am trecut prin prea multe. Victoria. Nu pot avea încredere în mine însumi în noaptea asta. Ne

vedem dimineaţă.

Încruntată, Victoria a urcat treptele oprindu-se din când în când să se uite la el. Grant a aşteptat ca ea să ajungă sus şi apoi s-a dus în bibliotecă, să-şi toarne un coniac.

Cu ajutorul servitoarelor, Victoria şi-a spălat şi şi-a clătit părul de două ori. Baia fierbinte i-a alungat tensiunea din muşchi şi i-a încălzit oasele. Iar paharul cu lapte şi coniac a ajutat-o să se relaxeze total. S-a îmbrăcat într-o cămaşă de noapte curată din muselină şi şi-a pus deasupra un négligé închis în faţă cu nasturi mici din perle. S-a aşezat în faţa şemineului pentru ca servitoarea să-i perie părul, lăsând căldura focului să-i usuce buclele de culoare roşie.

— Îţi mai aduc lapte? a întrebat-o doamna Buttons. Sau ceva de mâncare? Pâine prăjită sau un bol cu supă… sau un ou, măcar?

— Nu, mulţumesc. Victoria s-a frecat la ochi şi a căscat.

Înţelegând că era epuizată şi că avea nevoie de intimitate, menajera i-a făcut semn lui Mary şi amândouă s-au pregătit să iasă din cameră.

— Suntem aici dacă ai nevoie de ceva, domnişoară Devane, a spus încet doamna Buttons.

Cu ochii pe jumătate închişi, Victoria şi-a întins picioarele goale spre foc, urmărind cum flăcările galbene îi luminau degetele. S-a întrebat dacă Grant îşi terminase baia, dacă adormise deja într-una dintre camerele de oaspeţi. Ştia că avea de gând să-şi ţină promisiunea şi să nu vină la ea în noaptea aceea, convins fiind că avea nevoie de

odihnă. Şi avea dreptate, fără îndoială. Dar simţea nevoia să fie cu el, să o ţină în braţe şi să o mângâie, iar ea să-l aline la rândul ei.

Fusese la un pas de moarte în seara aceea, la mai puţin de o lună de când se încercase pentru prima oară uciderea ei. De aceea era într-atât de disperată să savureze fiecare clipă pe care o mai avea de trăit. Somnul era o pierdere de vreme... mai ales când bărbatul pe care îl iubea era în camera vecină.

S-a trezit la uşa camerei de oaspeţi. Cu degete tremurânde a apăsat pe clanţă şi a intrat în anticamera care dădea spre dormitor. Ca şi în dormitorul principal, focul ardea în şemineu, flăcările dansând şi aruncând umbre jucăuşe pe pereţi.

Iar pe pat... Ceea ce a văzut a lăsat-o fără suflare iar inima a început să-i bată nebuneşte. Grant era întins pe pat, cu un picior atârnând pe margine. Ţinea în mână o carte din care citea, cu o uşoară încruntare brăzdându-i fruntea. Era complet gol.

Lumina flăcărilor dădea pielii lui o strălucire de ambră şi se juca în părul lui negru, lucios. Fiecare detaliu al trupului său era vizibil, de la adâncitura de la baza gâtului până la părul sârmos de pe picioare. Victoria s-a întrebat de ce părea mult mai mare îmbrăcat decât atunci când era gol.

Şi-a dat seama că a făcut un zgomot pentru că el s-a întors s-o privească, acoperindu-se cu cartea deschisă, într-un gest automat. Gestul lui a amuzat-o. A înaintat spre el:

— N-ar trebui să citeşti pe o lumină atât de slabă, i-a spus. Îţi forţezi ochii.

— O să-mi forţez şi altceva dacă nu te întorci în camera ta, s-a încruntat el.

Ea l-a ignorat şi a închis uşa în urma ei, apropiindu-se cu grijă de pat.

— Nu mi-e somn.

Grant s-a ridicat, continuând să-şi ţină cartea în poală.

— Dacă te urci în pat şi închizi ochii adormi în câteva secunde. Privirea lui a zăbovit însă pe cămaşa de noapte din muselină, pe nasturii minusculi, iar respiraţia i s-a accelerat. Am vorbit serios, Victoria, a avertizat-o el. Nu în noaptea asta.

— Nu vrei să fii cu mine?

— Vreau ce-i mai bun pentru tine.

— *Tu eşti* ce e mai bun pentru mine. L-a privit în ochi şi a început să-şi desfacă nasturii, cu gesturi febrile. Era agitată şi asta o făcea neîndemânatică.

Grant continua să o privească tăcut, fără să clipească. Roşind din cauza stânjenelii, Victoria a tras de négligé şi unul dintre nasturi a sărit cât-colo, pe covor. Frustrată, şi-a dat seama că mai avea mai mult de doisprezece nasturi de desfăcut. În ritmul acesta, îi lua toată noaptea. A abandonat misiunea imposibilă şi s-a uitat spre Grant, zâmbindu-i crispat:

— Nu sunt o seducătoare prea pricepută, nu-i aşa?

Brusc, cartea a zburat în celălalt capăt al

camerei, aterizând cu un zgomot înfundat. Victoria s-a trezit luată pe sus şi aşezată pe pat. Grant s-a aplecat deasupra ei:

— Ţinând cont că sunt tare ca un buştean, cred că te descurci destul de bine.

Era ţinută prizonieră de sexul lui întărit, lipit de pântecul ei, de coapsa lui puternică strecurată între picioarele ei. Cu un gest timid şi-a pus mâinile pe spatele lui, uimită de căldura trupului lui.

— Ai pielea atât de fierbinte, i-a şoptit ea atingându-l cu degetele ei reci.

El a respirat printre dinţi, de parcă l-ar fi durut ceva, aşa că ea a înlemnit:

— Am făcut ceva greşit?

— Nu, nu… Grant şi-a îngropat faţa în buclele ei roşii, mătăsoase. Când mă atingi, nu ştiu dacă sunt în rai sau în iad.

— Şi asta e bine?

— E bine, i-a spus el.

Ea a zâmbit şi l-a ţinut strâns, cu toată puterea. Grant îi şoptea cuvinte de dragoste cu buzele lipite de gâtul ei, de obraji, presărând săruturi, iar degetele se luptau cu nasturii rămaşi. I-a desfăcut unul câte unul, fără grabă.

— Sărută-mă, i-a spus Victoria, dorindu-şi ceva mai mult decât atingerile suave al buzelor lui. Gura lui s-a lipit de a ei, limba lui a explorat-o, făcând-o să geamă de plăcere.

Negligé-ul era de-acum desfăcut, aşa că Victoria s-a chinuit să şi-l dea jos. El a domolit-o cu alte săruturi dulci şi a ajutat-o să-l scoată. Acum tot ce-i mai despărţea era cămaşa de noapte. El a

căutat pe sub muselina subţire şi i-a găsit sânul pe care i l-a cuprins în palmă, strângându-i uşor sfârcul.

Tremurând de excitare, Victoria a devenit tot mai îndrăzneaţă, mângâindu-l pe spate, pe fesele ferme. Trupul lui a tresărit când l-a atins acolo, erecţia lui a pătruns mai adânc prin straturile îngrămădite de muselină dintre picioarele ei. La început, ea s-a speriat puţin, amintindu-şi cum fusese prima oară, durerea pe care o simţise atunci.

Simţindu-i neliniştea, Grant a rămas nemişcat deasupra ei, sprijinit în coate, ca să nu o strivească sub greutatea lui.

— Să nu-ţi fie teamă, i-a spus răguşit.

— Nu-mi este, l-a minţit ea, încercând să-şi descleşteze pumnii. Şi-a lipit palmele pe omoplaţii lui. Ai spus că nu o să mă doară dacă sunt pregătită.

— Aşa este. A sărutat-o iar, nespus de dulce, iar ea s-a deschis complet sub sărutul lui şi trupul i-a căpătat încredere. Nu s-a crispat nici atunci când el i-a scos cămaşa de noapte şi i-a cuprins sânii în palme, sărutându-i pe rând şi necăjindu-i cu vârful limbii. Şi-a pus mâna pe genunchiul ei, apoi a început să urce şi nu s-a oprit până când nu a descoperit triunghiul care-i proteja feminitatea. S-a jucat cu părul cârlionţat şi roşu, alunecând şi jucându-se până când ea s-a arcuit cu un geamăt, direct în mâna lui.

Grant s-a străduit din răsputeri să nu o pătrundă chiar atunci. Ştia că era pregătită, simţea

că se umezise… dar nu încă. Nu până când nu i-o cerea ea, până nu-l implora. I-a şoptit dragostea lui, a mângâiat-o intim, găsind intrarea în trupul ei. S-a delectat cu tremurul ei, cu respiraţia ei întretăiată atunci când şi-a strecurat degetul în ea. Ea îl ţinea de umeri, de parcă nu se putea hotărî dacă să-l tragă mai aproape sau să-l respingă. S-a aplecat şi i-a prins un sfârc între buze, în timp ce degetul lui pătrundea şi mai adânc.

— Te rog, a gemut ea într-un sfârşit, ridicând involuntar genunchii şi desfăcându-şi larg picioarele. Te rog… e prea mult… eu…

— Mă vrei acum? a întrebat-o el.

— Te rog, a spus ea din nou, roşie ca focul.

— Lasă-mă înăuntrul tău, Victoria. A pătruns-o cu mişcări lente, fără să se oprească, până când a simţit căldura trupului ei învăluindu-l cu totul. Senzaţii şi emoţii s-au amestecat în el, inundându-l.

Cu mişcări stângace, ea se chinuia să-l tragă mai aproape. Cu un geamăt scurt, satisfăcut, el i-a cuprins fesele şi a ghidat-o în acelaşi ritm cu el.

În cataclismul de senzaţii care au copleşit-o, aducând-o la extaz, Victoria l-a simţit pe Grant ca fiind cel mai aproape om din lume pentru ea. A rămas înăuntrul ei un minut sau două, apoi s-a dat deoparte şi a rămas întins lângă ea. Fierbinte şi satisfăcută, ea s-a cuibărit în scobitura braţului lui, simţind cum el o săruta pe tâmplă şi pe ureche.

— Te iubesc, i-a şoptit ea şi l-a auzit spunându-i acelaşi lucru în acelaşi timp. A zâmbit pe jumătate adormită, lăsându-se învăluită de mirosul

lui, de atingerea lui, după care s-a cufundat într-un somn fără vise.

Capitolul 18

Victoria s-a trezit când l-a simţit pe Grant coborând din pat şi a protestat cu un sunet somnoros. L-a auzit râzând încet. S-a întors în braţele ei doar câteva clipe şi a sărutat-o pe gât. Barba de o zi a zgâriat-o uşor, făcând-o să se înfioare.

— Culcă-te la loc, i-a şoptit el. Trebuie să merg în Bow Street.

Ea l-a cuprins cu braţele de gât:

— E deja dimineaţă?

— Mă tem că da.

Victoria l-a mângâiat pe spatele cu muşchi bine conturaţi. Masculinitatea lui o învăluia: greutatea trupului lui, obrazul neras… şi coapsa care se insinuase între picioarele ei…

— Rămâi cu mine, i-a şoptit, tresărind de plăcere când Grant i-a cuprins un sân în palmă.

Lui Grant îi era greu să reziste tentaţiei.

— Nu pot, iubita mea. Mă aşteaptă Cannon şi avem multe de făcut azi. Dar mă întorc repede. I-a sărutat sânul alb. Am de gând să nu mai petrec niciodată mai mult de câteva ore departe de tine.

Victoria şi-a trecut degetele prin părul lui scurt şi negru şi s-a uitat în ochii lui:

— Aş vrea să fie adevărat.

El a privit-o atent şi a mângâiat-o lung, tandru.

— Şi de ce n-ar fi, dragostea mea?

— Pentru că… Nu putea gândi limpede atâta vreme cât mâna lui se odihnea pe abdomenul ei, mângâindu-i-l senzual. Pentru că există vise şi există realitate.

— Realitatea mi-a ajuns cât pentru zece vieţi, i-a spus Grant. Vreau să încerc un vis-două.

— Cum ar fi?

— Să mă însor cu tine, în primul rând.

Declaraţia a uimit-o pe Victoria. Nu se aşteptase să primească o cerere în căsătorie, nu în dimineaţa aceea. A făcut un efort să se adune şi i-a răspuns, nesigură:

— Ştiu că… orice femeie din lume ar fi onorată să primească o asemenea ofertă.

— Dar tu? a întrebat-o încet.

— Mă tem că… Victoria s-a oprit şi l-a privit nesigură, trăgându-se mai departe de trupul lui fierbinte. Şi-a strâns cearşafurile în jurul ei, ridicând spre el nişte ochi rugători.

— Victoria, a spus el atingându-i cu blândeţe părul care îi cădea pe un umăr. Nu ar fi trebuit să încep acum această discuţie. Eşti epuizată încă iar eu mă grăbesc. Dar nu plec de aici până când nu-mi spui de ce anume te temi.

Victoria nu şi-a desprins ochii din cuvertura albastră când i-a răspuns:

— Cred că mă doreşti numai pentru că semăn atât de bine cu sora mea. Grant nu a scos niciun sunet, aşa că ea a continuat, după o pauză de câteva clipe: pe Vivien ai dorit-o la început… iar eu nu te pot condamna pentru asta. Este sofisticată, interesantă, orice bărbat o doreşte. Eu nu mă pot

compara cu ea. Şi n-aş putea suporta să citesc dezamăgirea de pe chipul tău, într-o dimineaţă, când te vei trezi lângă mine.

Grant nu înţelegea de unde provenea nesiguranţa ei. Cum de Victoria se considera o copie palidă a surorii ei? Dumnezeule, cele câteva trucuri de alcov pe care le ştia Vivien nu însemnau nimic faţă de cât de atras se simţea de Victoria. Era caldă, inteligentă... o parteneră ideală, atât în pat cât şi în afara lui.

— Dulce... frumoasă... prostuţă, i-a şoptit. Cum poţi să crezi că aş prefera-o pe ea în locul tău? Cum te poţi îndoi de sentimentele mele? Crede-mă că ştiu prea bine cât sunteţi de diferite şi sunt mai mult decât capabil să decid ce anume vreau.

Tulburat de îndoielile ei, a tras cu bruscheţe cearşafurile, a prins-o de încheietură şi i-a dus mâna la bărbăţia lui care s-a întărit imediat la atingerea mâinii ei mici şi reci.

— Simţi asta? a spus răguşit, aplecându-se deasupra ei şi privind-o intens. *Simte-mă*, uită-te în ochii mei şi spune-mi dacă în ei citeşti cumva dezamăgire.

— Mă ceri de nevastă doar pentru că am fost virgină şi încerci să te porţi ca un gentleman, să faci ceea ce se cuvine...

Grant i-a acoperit gura cu un sărut arzător.

— Nu sunt *chiar atât* de gentleman, i-a spus.

Victoria continua să-l privească neîncrezătoare:

— Mi-ai spus cândva că nu eşti genul de bărbat care să se însoare.

— Sunt, când e vorba de tine.

— Dar nu eşti obligat, i-a spus trăgându-şi mâna. Vreau să înţelegi... că nu-mi eşti obligat cu nimic. Ne putem despărţi prieteni, ca doi prieteni dragi...

— Nu vreau o prietenă. Te vreau pe tine. În fiecare zi, în fiecare noapte. În fiecare minut, până la sfârşitul vieţii. Grant a strâns-o în braţe şi s-a uitat în ochii ei: nu vrei şi tu asta?

Roşie ca focul, ea a reuşit să şoptească un da.

— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, a spus el. N-aş putea trăi fără tine. Altceva ne mai stă în cale?

— Munca ta... Vocea i s-a stins. Nu pot să ştiu că eşti în pericol, clipă de clipă... că în fiecare dimineaţă, când pleci, s-ar putea să fie ultima oară când te mai văd. Poate că aş fi putut suporta dacă te-aş fi iubit mai puţin... dar nu cred că voi putea trăi aşa.

El a strâns-o şi mai tare în braţe.

— Am decis deja să ies din serviciul activ. Mi-am petrecut prea mulţi ani din viaţă pe străzi. Acum mi se deschid noi drumuri. Îmi voi găsi o altă ocupaţie.

— Chiar vrei să faci asta? l-a întrebat ea serioasă.

El a dat din cap şi şi-a lipit buzele de fruntea ei:

— Mărită-te cu mine, Victoria.

Victoria nu i-a putut răspunde. S-a mulţumit să-l privească în ochi. Îl iubea mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că era posibil. Dar era ceva în adâncul sufletului ei, ceva care o neliniştea. Trebuia să-şi dea seama despre ce era vorba, trebuia să găsească nişte răspunsuri. Avea nevoie

de intimitate şi de timp, să se poată gândi.

— Dă-mi răgaz câteva zile, l-a rugat. Nu pot lua repede o asemenea decizie. Vreau să mă întors acasă, să-mi revăd sora… şi să mă regăsesc.

Grant s-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Să te regăseşti? Mi-ai spus că ţi-ai recăpătat complet memoria.

— Da, dar nu cred că am redevenit eu însămi, întru totul. Şi nu mă simt în stare să-mi schimb complet viaţa până nu petrec câteva zile în tihnă, în casa mea.

— Întrebarea este simplă, Victoria: mă iubeşti sau nu?

— Da, te iubesc. L-a mângâiat pe obraz, cu ochii plini de emoţie. Te iubesc, a repetat.

— Atunci acceptă.

— Nu încă, a spus, la fel de încăpăţânată ca şi el.

E părea dornic s-o zdruncine puţin:

— La naiba, de ce nu spui da? Nu faci altceva decât să amâni inevitabilul.

— Îţi voi da un răspuns când mă voi simţi în stare, i-a spus ea. E prea devreme. Te rog să ai răbdare…

— Nu pot să am răbdare. Te doresc prea mult. Gura lui a pus stăpânire pe a ei, limba lui a pătruns nerăbdătoare, făcând-o să se lipească de el. Între ei mai era o bucată de cearşaf pe care ea s-a luptat să o dea deoparte, dornică să-l simtă gol, lângă ea. A ajutat-o imediat şi i-a potrivit trupul lângă al lui. Sexul îi pulsa între coapse. Ea s-a deschis să-l primească, cu un geamăt, iar el a

zâmbit văzând-o cât era de nerăbdătoare.

— Victoria, i-a şoptit Grant, desenând cu degetele cercuri prin părul cârlionţat. Ştii că eşti a mea, nu-i aşa? O simţea umedă, gata să-l primească. A sărutat-o pe gât şi a pătruns-o cu o blândeţe înnebunitoare.

— Mai mult, i-a spus ea, dorind să-l simtă mai adânc în ea. El deţinea însă controlul şi se mişca încet, făcând-o să se arcuiască cu disperare.

I-a şoptit să aibă răbdare, să se relaxeze, dar ea era o novice în a-şi controla răspunsurile. Grant i-a ascultat ruga mută şi s-a cufundat înăuntrul ei, cunoscând extazul odată cu ea.

— Ei bine, i-a spus Grant câteva minute mai târziu, cu buzele între sânii ei. Asta ca să ai la ce să te gândeşti.

Victoria nu şi-a putut reţine un zâmbet. L-a luat de gât şi l-a sărutat.

— Grăbeşte-te, i-a şoptit. O să întârzii la lucru… şi n-aş vrea să fii nevoit să explici de ce.

— Nu mă va întreba nimeni nimic, i-a răspuns el fără să se mişte. Cea mai frumoasă femeie din Anglia este în patul meu… Ceva ar trebui să fie în neregulă dacă *nu* aş întârzia.

*

S-a dovedit că Grant nu a întârziat mai mult de câteva minute. Intrând în birou, şi-a ascuns cu grijă bună-dispoziţia, văzând expresia sumbră din ochii lui Ross Cannon.

Ştia că şi el ar fi arătat la fel dacă nu şi-ar fi

petrecut noaptea în braţele Victoriei. I-a stat pe limbă să-i sugereze să-şi găsească şi el o femeie. Dar nu avea de ce să-şi bage nasul în treburile altora… mai ales în cele ale unui bărbat extrem de discret ca sir Ross.

După ce s-a interesat despre cum se simţea Victoria, Cannon l-a informat pe Grant că agentul Keyes se afla în custodia lor şi că dăduse declaraţii complete în faţa lui şi a unui grefier. Grant nu a fost deloc surprins, ştiind că sir Ross era în stare să smulgă o mărturisire şi din piatră seacă. Keyes urma să fie acuzat şi judecat iar Cannon voia ca Victoria să vină la el la birou în după-amiaza aceea şi să dea o declaraţie în prezenţa grefierului. Era hotărât să se ocupe de caz cu maximă discreţie şi eficienţă, ca să nu inflameze şi mai mult publicul.

— Asta înseamnă că Victoria nu va fi nevoită să vină la tribunal, a spus Grant care venise de acasă cu discursul gata pregătit. Nu avea de gând să accepte pentru nimic în lume ca Victoria să se mai afle vreodată în aceeaşi încăpere cu Keyes.

— Nu este nevoie ca domnişoara Devane să mai treacă printr-o nouă încercare, i-a răspuns Cannon. Declaraţia ei împreună cu mărturia lui Keyes vor fi suficiente ca să obţinem condamnarea lui.

— Cum rămâne cu lordul Lane? a întrebat Grant. Urmează să fie arestat în dimineaţa asta? Mă ofer voluntar.

Magistratul a dus ceaşca de cafea la gură şi l-a privit surprins:

— Înţeleg că nu ai aflat. Lordul Lane a murit.

Grant a clătinat uşor din cap. Nu-i venea să creadă că auzise corect.

— Cum?

— Se pare că a suferit un atac de apoplexie aseară, după plecarea ta.

Grant şi-a frecat bărbia proaspăt rasă, luptându-se cu un amestec de emoţii. Pe de o parte era bucuros că ticălosul bătrân îşi întâlnise deja Creatorul. Pe de altă parte, regreta că lordul Lane reuşise să scape de umilinţa de a fi fost acuzat, judecat şi pedepsit.

— Bine, a spus într-un final. Numai dacă aş fi rămas mai mult aseară la Boodles, să savurez spectacolul!

Magistratul s-a încruntat la auzul acelor cuvinte:

— Un asemenea sentiment este nedemn de tine, Morgan, chiar dacă ştiu ce anume l-a cauzat.

Grant nu a răspuns. Nu-i părea deloc rău pentru ceea ce spusese. După părerea lui, lordul Lane avusese parte de o moarte prea uşoară, mai mult decât ar fi meritat. Şi totuşi ceva continua să-l preocupe şi trebuia să discute acum cu Cannon, înainte să-şi facă orice alt plan de viitor.

— Ştiu că nu pot fi la fel de detaşat ca tine, a început el. Deşi Dumnezeu mi-e martor că mi-aş dori.

— Detaşat sau nu, vreau să-ţi fac o ofertă. Una la care vreau să te gândeşti foarte bine.

— Ce fel de ofertă?

— Ei bine… are legătură cu faptul că tocmai am acceptat să-mi extind jurisdicţia cu comitatele

Essex, Kent, Herfordshire şi Surrey.

Grant l-a privit surprins şi a fluierat admirativ. Deja muncea cât doi, acum ar fi trebuit să muncească cât şase. Din câte ştia Grant, niciun alt magistrat de poliţie nu avusese atâta putere.

— Protestele vor începe imediat, a continuat sec Cannon. Se va spune că sunt ahtiat după putere şi că mă întind mai mult decât trebuie. Şi poate că este adevărat. Dar nu văd o altă modalitate de a stârpi infracţiunile: totul trebuie privit ca pe un război care să fie dus şi în Londra şi în afara ei.

— Criticii tăi n-au decât să-şi bage unghia-n gât, a spus Grant.

— Bine-ar fi, i-a răspuns Cannon.

Zâmbind, Grant i-a întins mâna şi i-a strâns-o cu putere.

— Felicitări. Vei avea mult de lucru. N-aş vrea să fiu în locul tău, dar sunt convins că te vei descurca cumva.

— Mulţumesc, a murmurat Cannon iar ochii i-au strălucit amuzaţi. Şi uite-aşa ajungem la întrebarea pe care voiam să ţi-o pun. Vreau să fii ajutorul meu.

Grant îl privea uimit. Ideea a prins imediat rădăcini în mintea lui. Să lucreze ca adjunct al magistratului-şef însemna să nu se îndepărteze prea mult de munca lui, care îl fascina, dar în acelaşi timp îl ţinea deoparte de pericolele străzii. Avea multe de învăţat despre legi – o provocare binevenită – şi urma să investigheze cazuri dificile. Şi totuşi nu putea să nu se gândească la genul de

viaţă pe care aducea magistratul-şef şi să o compare cu a lui.

— Odată cu postul vine şi titlul onorific de cavaler, i-a spus Cannon. În caz că te atrage aşa ceva.

El a râs şi a clătinat din cap:

— Sir Grant... La naiba! Ar trebui să accept pe loc dar... nu cred că sunt potrivit.

Cannon îl privea atent:

— De ce nu?

Grant a ezitat şi şi-a coborât privirea spre mâinile lui. Erau pline de zgârieturi şi de semne după experienţa din ziua precedentă.

— Ai văzut ce i-am făcut lui Keyes.

— Da. Ai dat dovadă de o violenţă neobişnuită. Dar ai fost provocat.

— Eram gata să-l omor. Scosesem cuţitul şi... l-aş fi omorât dacă nu eram chiar sub ochii Victoriei. Am devenit judecător, jurat şi călău. Voiam să-i iau viaţa şi aş fi făcut-o cu plăcere. Numai că nu am vrut să fiu văzut de ea, să poarte pentru totdeauna în gând această amintire. Acum spune-mi: tot mai vrei să-ţi fiu ajutor?

Magistratul l-a privit gânditor, cântărindu-şi răspunsul.

— Uite ce e, Morgan... Nu sunt detaşat prin natura mea, indiferent ce-ţi spun aparenţele. Dacă aş fi văzut că femeia pe care o iubesc este atacată cu sălbăticie, probabil că aş fi făcut acelaşi lucru sau chiar mai rău. Cu toţii avem ieşiri regretabile. După cum ţi-am spus, nu sunt perfect. Şi nu m-aş aştepta la asta nici de la tine.

Grant a zâmbit larg, uşurat că magistratul nu considerase că fapta lui era de neiertat.

— Bine, atunci. Accept postul. Mi-ar prinde bine puţină respectabilitate. M-am săturat să-mi petrec zilele urmărind tot felul de nemernici. Iar cu puţin noroc, în curând voi avea o soţie şi o familie.

— Ah. Înţeleg că vrei să te căsătoreşti cu domnişoara Devane.

Şi-a imaginat-o pe Victoria acasă, aşteptându-l… şi s-a trezit zâmbind.

— În toţi anii aceştia am considerat căsătoria un laţ pus de gât. Am jurat că mie nu mi se va întâmpla niciodată asta. Dar acum nu mi se mai pare o idee atât de rea. Rostind cuvintele i se făcuse brusc dor de ea. Avea nevoie de Victoria… Viaţa lui nu putea fi completă fără ea. Trebuia să se întoarcă repede acasă şi să o convingă să-l accepte.

Putea să jure că sir Ross chiar zâmbise slab auzindu-i cuvintele:

— Nu este o idee chiar atât de rea. Iar cu femeia potrivită poate fi… A făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit care a părut să-i evoce o amintire dulce, de mult uitată. După câteva clipe de tăcere a continuat, privindu-l cald: mult noroc, Morgan.

*

Victoria şi-a petrecut mare parte din dimineaţă în grădina casei. Era o zi răcoroasă, umedă, cu cerul plin de nori. A stat la masa din piatră şi a citit

o vreme, apoi s-a plimbat pe aleile pietruite, mărginite de tufe de liliac şi iasomie. Grădina era bine îngrijită, peste tot erau plante înflorite, care înmiresmau aerul.

În lumea aceea mică, retrasă, oraşul părea la kilometri depărtare. Era greu să nu ai un sentiment de pace, de mulţumire, în acel loc minunat.

Trebuia însă să se întoarcă la White Rose Cottage. Trebuia să-şi revadă sora, să se asigure că era bine. Mai mult decât atât, simţea nevoia să se întoarcă în acel mediu familiar şi să se redescopere acolo, în confortul propriei case. Deşi memoria îi revenise, ştia că nu va avea linişte până când nu va petrece câteva zile la White Rose. S-a aşezat din nou la masa din piatră şi şi-a sprijinit capul pe braţele încrucişate.

— Ce faci aici?

O voce de bărbat a smuls-o din gânduri. Victoria a ridicat capul şi i-a zâmbit lui Grant care stătea în picioare lângă ea. S-a aşezat pe un scaun, cu faţa la ea, şi i-a luat mâna în mâna lui. Cu cealaltă i-a mângâiat uşor obrazul, atingându-i cearcănele cu vârful degetului mare.

— Ar fi trebuit să încerci să dormi puţin, i-a şoptit. După-amiază va trebui să mergi în Bow Street, să dai o declaraţie. Vreau să fii odihnită.

Victoria şi-a sprijinit obrazul în palma ei.

— Nu pot dormi. Mă tot gândesc.

— La ce, iubita mea?

— Vreau să-mi văd sora. Vreau să merg la Forest Crest şi să dorm în patul meu.

Grant şi-a scos haina şi i-a pus-o pe umeri,

înfăşurând-o în materialul gros. Haina îi păstra aroma trupului, aşa că Victoria a strâns-o şi mai tare în jurul ei. Vocea lui a învăluit-o ca o catifea atunci când i-a vorbit, de deasupra capului:

— Te duc eu, după ce dai declaraţia. Şi rămânem acolo cât timp vei dori.

— Îţi mulţumesc, dar... e mai bine să merg singură. Vreau să gândesc limpede şi nu o pot face cu tine prin preajmă.

Grant a tăcut, iar Victoria a ştiut că încerca să nu izbucnească. Când i-a vorbit din nou, vocea îi era rece, măsurată.

— La ce anume vrei să te gândeşti?

Victoria a ridicat din umeri:

— La cine sunt... la trecut... la viitor.

I-a ridicat bărbia cu vârful degetelor, obligând-o să-l privească în ochi.

— La viitorul tău cu mine, vrei să spui.

— Vreau doar să merg acasă şi să mă gândesc la tot ce mi s-a întâmplat. Viaţa mea s-a schimbat într-un timp foarte scurt, înţelegi?

Oftând, el a ridicat-o în poală şi şi-a strecurat mâna pe sub rochie, căutându-i curbura dulce a sânului.

— Înţeleg, i-a şoptit. Dar nu-mi place ideea să călătoreşti singură şi să rămâi la Forest Crest fără protecţia mea.

A zâmbit, văzându-l cât era de posesiv.

— Grant... până să te cunosc, am trăit fără să mă protejeze cineva.

— Asta e pe cale să se schimbe, a mormăit el.

— Lasă-mă să mă duc singură la Forest Crest,

a insistat ea.

Grant nu a fost în stare să-i întoarcă zâmbetul. Se temea că, dacă o scăpa din ochi, ea se putea hotărî să nu se mărite cu el. La urma urmei, el nu-i putea oferi traiul tihnit de la ţară, cel cu care era obişnuită. El nu era un gentleman – ea văzuse mărturii ale asprimii şi violenţei, îi văzuse nenumăratele defecte. Probabil că era genul de bărbat de care ea s-ar fi temut în trecut.

— Bine, a încuviinţat el cu greu. Te voi trimite la Forest Crest imediat după ce dai declaraţia. Vei călători cu trăsura mea, însoţită de vizitiul meu şi de un lacheu, să te apere. Şi voi veni după tine peste o săptămână.

— O săptămână? Dar nu e de ajuns… Victoria s-a oprit la mijlocul frazei, realizând că el nu avea de gând să-i ia în seamă protestele. Foarte bine.

Un gând îi tot dădea târcoale lui Grant:

— Nu plănuieşti să-ţi revezi vechii pretendenţi, nu-i aşa?

Ochii ei au strălucit cu neastâmpăr:

— Nu, Morgan, nu am fost niciodată curtată de băieţii din sat.

— De ce nu? Ce naiba era cu ei?

— Nu le-am răspuns niciodată la avansuri, a spus Victoria aşezându-se mai comod în poala lui. Eram prea ocupată să am grijă de tata şi citeam foarte mult… Şi-a rezemat capul de umărul lui. Cred că te aşteptam pe tine, i-a spus şi a simţit cum braţele lui şi-au sporit strânsoarea.

Capitolul 19

I-a spus vizitiului să o lase la capătul aleii şi a mers pe jos până la White Rose Cottage. Imaginea familiară a casei i-a dat un sentiment de linişte. Lumea ei mică, retrasă, nu era la fel de bine îngrijită ca atunci când plecase. Trandafirii de culoarea fildeşului trebuiau tunşi iar gazonul şi răzoarele cu gălbenele şi sângele-voinicului erau invadate de buruieni. Dar era acasă. A grăbit pasul când s-a apropiat de uşă. I se părea că lipsise un an, nu doar o lună.

Un singur lucru îi umbrea fericirea: imaginea lui Grant, atunci când plecase. Refuzase să o sărute de rămas-bun şi privise în urma ei cu tristeţe, atunci când ea îi făcuse cu mâna. Abia se abţinuse să nu-i spună vizitiului să întoarcă. Nu acceptase cererea lui în căsătorie, iar acest lucru îl întristase şi mai mult.

Îşi dorea cu disperare să se mărite cu Grant Morgan, dar oare o asemenea unire avea şanse… sau era sortită eşecului? Se temea că într-o zi el se va plictisi de ea şi va ajunge să regrete că se însurase… şi nu ar fi putut suporta aşa ceva.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu sora ei, cu singura rudă pe care o mai avea pe lume. În ciuda nestatorniciei şi a capriciilor ei ocazionale, Vivien era o femeie de lume, pragmatică, care cunoştea prea bine bărbaţii. Iar Victoria ştia că sora ei o iubea în felul ei şi avea să o asculte şi să-i dea cel mai bun sfat.

Inima îi bătea cu putere la gândul că se

întorsese acasă. A bătut la uşă şi a intrat fără să aştepte vreun răspuns.

— Jane? a auzit un glas de femeie. Nu credeam că te întorci atât de repede din sat. Vocea i s-a stins când a văzut cine intrase.

Victoria îi zâmbea larg surorii ei. Ca de obicei, era uimită de felul în care o percepea pe Vivien: familiară şi exotică deopotrivă. Aparţinea unei lumi extrem de diferite de a ei, i se părea aproape imposibil să provină din aceeaşi familie şi cu atât mai puţin să fie gemene.

Vivien a fost cea care a rupt tăcerea.

— S-a dovedit că am avut dreptate când ţi-am spus să nu vii în oraş. Londra nu este locul tău, şoricel de ţară ce eşti.

Victoria a izbucnit în râs şi s-a apropiat cu braţele deschise.

— Vivien… nu-mi pot crede ochilor! Pântecul surorii ei era rotunjit iar tenul îi avea o strălucire aparte. Starea în care se afla îi dădea un aer de vulnerabilitate care o făcea să pară şi mai frumoasă.

— Sunt grasă, a spus Vivien.

— Nu. Eşti frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Victoria şi-a îmbrăţişat cu grijă sora, simţind cum aceasta ofta uşurată.

— Draga mea Victoria, a şoptit îmbrăţişând-o la rândul ei. M-am gândit că mă vei urî pentru toate întâmplările prin care ai trecut. Mi-era teamă să dau ochii cu tine.

— Nu mi-aş putea dispreţui niciodată propria soră. Tu eşti tot ce mi-a rămas. S-a dat un pas

înapoi şi i-a zâmbit: dar, Vivien... nu mi-a plăcut deloc să fiu tu!

— Nu mă îndoiesc că ai fost foarte stânjenită când a trebuit să pozezi în demimondenă. Însă a fost mai bine decât să fi rămas îngropată aici, crede-mă.

— Eu eram cât pe ce să fiu îngropată cu adevărat, i-a răspuns sec Victoria.

— Iartă-mă, dragă. Ştii bine că nu am vrut să păţeşti nimic. Dacă ai fi rămas aici în loc să vii la Londra...

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Pe viitor să nu uiţi că îmi pot purta şi singură de grijă, mai bine decât tine, oricum. Vivien i-a pus mâna pe spate şi a îndemnat-o să se aşeze pe o sofa uzată. Trebuie să iau loc. Mă dor picioarele.

— Cum te pot ajuta? a întrebat Victoria, îngrijorată.

Vivien a bătut uşor cu palma locul de lângă ea.

— Stai lângă mine, să vorbim. Să înţeleg că totul s-a terminat, de vreme ce eşti aici?

— Da, Cel care a încercat să mă ucidă este un agent din Bow Street care este acum reţinut. Se pare că a fost plătit de lordul Lane ca să mă omoare... pe tine, de fapt.

— Dumnezeule! Despre ce agent este vorba?

Victoria i-a povestit totul, stârnind câte o exclamaţie din partea lui Vivien, din timp în timp. Spre uşurarea ei, a avut decenţa să nu pară încântată de vestea morţii lordului Lane.

— Este acum alături de fiul lui, Harry, a comentat Vivien, netezindu-şi cu o grijă exagerată

faldurile fustei. Să se odihnească în pace amândoi. A ridicat privirea părând tulburată. Au fost amândoi nişte nefericiţi. Harry mai ales. De aceea m-am şi încurcat cu el. Mi-am zis că avea nevoie de câteva zile de plăcere. Dar el nu a vrut să accepte că nu puteam fi a lui pentru totdeauna. Poate că lordul Lane avea dreptate... poate că Harry ar mai fi fost şi acum în viaţă dacă nu mă culcam cu el.

— Poate da, poate nu, i-a răspuns Victoria, surprinsă dar şi bucuroasă de reacţia surorii ei care îi dovedea că avea conştiinţă, că era capabilă de remuşcări. Nu te mai gândi la ce ar fi putut să fie. Gândeşte-te la ce vei face de acum încolo. Sper că vei rămâne cu mine şi mă vei lăsa să am grijă de tine până la naşterea copilului.

Vivien a clătinat hotărâtă din cap.

— Cred că voi pleca în Italia. Am mulţi prieteni acolo şi simt nevoia de distracţie, după atâtea luni. În plus, există un bărbat anume... un conte... care îmi dă târcoale de câţiva ani. Şi este bogat ca şi Cresus. A zâmbit, anticipând ce urma. Cred că a venit vremea să cedez avansurilor lui.

— Dar nu poţi continua să trăieşti aşa, a murmurat Victoria, consternată. Nu şi după venirea copilului pe lume.

— Ba bine că nu. Nu te teme, copilul nu va avea de suferit. Va avea parte de tot ce este mai bun, te asigur. De îndată ce nasc şi-mi recapăt silueta îmi voi găsi un alt protector şi voi face un aranjament pentru copil. Dumnezeu ştie că am suficient de mulţi servitori care să mă ajute.

Victoria era tot mai dezamăgită cu fiecare

cuvânt rostit de sora ei.

— Dar nu te-ai săturat să fii mereu amanta cuiva? Voi face tot ce pot să te ajut, la fel şi domnul Morgan. Trebuie să-ţi faci o altă viaţă.

— Dar nu vreau o altă viaţă, i-a răspuns Vivien, sigură pe ea. Îmi place să fiu curtezană. Este plăcut, uşor şi profitabil. De ce să nu continui să fac o meserie la care mă pricep? Şi te rog să mă scuteşti cu remarcile despre decenţă şi onoare.

Victoria a clătinat din cap, cuprinsă de regrete.

— Oh, Vivien…

— De ajuns, a repezit-o sora ei. Nu vreau să mai discutăm despre asta. Plec în Italia. Am zis.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, a insistat Victoria. Dacă te decizi în final că nu vrei copilul, nu-l încredinţa unor străini. Te rog. Nu pot suporta gândul că un membru al familiei mele ar putea să… ei bine, trimite-l la mine.

Vivien o privea sceptică.

— Ce ciudat! De ce-ai vrea tu să ai de-a face cu bastardul lordului Gerard?

— Pentru că este copilul tău… şi nepotul sau nepoata mea. Promite-mi, Vivien. Pentru că sora ei încă mai ezita, i-a spus: Îmi datorezi asta.

— Bine, îţi promit, i-a făcut semn să îi aducă un taburet pentru picioare. Victoria a descălţat-o şi i-a aşezat picioarele pe taburetul cu motiv floral, conştientă că Vivien o privea cu atenţie. Nu mi-ai pomenit nimic despre relaţia ta cu domnul Morgan.

Victoria a ridicat privirea spre ochii albaştri ai surorii ei gemene.

— Ce ţi-a spus când a venit aici?

Vivien a râs şi şi-a răsucit o şuviţă în jurul degetului arătător.

— Ce nu mi-a spus, mai bine zis. A trebuit să ghicesc. Haide, mărturiseşte tot: te-a cerut?

Victoria a roşit şi a dat din cap.

— Da.

— Şi ai acceptat?

Victoria a clătinat din cap cu convingere.

— Am unele dubii.

— Dumnezeule, a şoptit Vivien, privind-o cu o exasperare drăgăstoasă. Iar gândeşti prea mult. Haide, să aud ce anume te îngrijorează.

Victoria abia aştepta să se descarce în faţa singurei persoane din lume care ştia ce fel de viaţă dusese în trecut.

— Nu ştiu dacă asta şi-ar fi dorit tata pentru mine. Nu ştiu dacă o femeie ca mine este potrivită unei asemenea vieţi. Oh, Vivien… Morgan este un bărbat remarcabil. Mă tem că are nevoie de mai mult decât îi pot oferi eu. Nu avem caractere asemănătoare, nu provenim din acelaşi mediu, avem temperamente diferite… Nu cred că am fi o pereche potrivită.

— Atunci de ce nu l-ai refuzat?

— Pentru că îl iubesc. Numai că mă tem că nu ne potrivim.

Vivien a pufnit dispreţuitoare.

— Termină cu prostiile, Victoria. Nu este vorba de potrivire aici. Eşti foarte capabilă să te adaptezi oricărei situaţii… iar măritişul cu un bărbat bogat, chiar dacă nu este nobil, nu poate fi nicidecum o povară. Vivien a dat ochii peste cap şi a oftat.

Întotdeauna complici lucrurile mai mult decât e cazul. Aşa cum făcea şi tata.

— Tata a fost un bărbat minunat, a ripostat Victoria.

— Da… un martir minunat, virtuos şi singuratic. După ce mama l-a părăsit, tata s-a retras într-o carapace, s-a ascuns de lume. Iar tu ai rămas lângă el şi ai încercat să-l consolezi devenind exact ca el. Ai locuit aici, într-o căsuţă blestemată, citind aceleaşi cărţi ca şi el. Este morbid, crede-mă.

— Nu înţelegi, a început Victoria cu ardoare.

— Chiar aşa? a întrerupt-o Vivien. Îţi înţeleg temerile mai bine decât tine. Întotdeauna ţi s-a părut mai sigur să te ascunzi aici, singură, în loc să rişti să iubeşti pe cineva care te-ar putea părăsi cândva. *Aceasta* este de fapt marea ta problemă. Mama te-a părăsit iar tu te aştepţi ca toată lumea să facă la fel.

Adevărul din vorbele ei a uimit-o pe Victoria. Se uita la sora ei cu ochi înlăcrimaţi.

— Bănuiesc… a început, dar nu mai putea continua. Vivien avea dreptate. Se schimbase după plecarea mamei. Nu mai putuse avea încredere în nimeni, nu-şi mai îngăduise să iubească. Îşi ridicase un zid de apărare şi nimeni nu pătrunsese dincolo. Până la Grant.

El merita încrederea ei. Merita să fie iubit fără rezerve, fără teamă. Iar ea trebuia să găsească în sufletul ei această putere.

— Totul era mult mai uşor când trăia tata, a spus Victoria. Mă convinsesem că nu mai am

nevoie de altceva. Ne ţineam unul altuia de urât. Iar acum că nu mai este… Şi-a muşcat limba pentru că îi dăduseră lacrimile.

Vivien a oftat şi s-a ridicat cu greutate. S-a dus la o măsuţă aşezată într-un colţ şi a scos din sertar o batistă pe care i-a aruncat-o în poală.

— Asta a fost acum doi ani. A venit vremea să trăieşti cu adevărat.

Victoria şi-a şters ochii şi a dat din cap cu convingere.

— Da, ştiu. M-am săturat de doliu. M-am săturat de singurătate. Şi îl iubesc atât de mult pe Grant că n-aş putea suporta să-l pierd.

— Slavă Domnului, a spus sora ei. Îndrăznesc să cred că şi tata ar considera că ai jelit destul. Şi pentru că tot am ajuns la subiectul acesta, vreau să-ţi spun ceva ce am vrut să-ţi spun demult: dacă iubeşti un bărbat nu înseamnă neapărat că eşti o femeie „rea”, aşa ca mama sau ca mine.

— Dar nu am crezut niciodată…

— Ba ai crezut. Ştiu prea bine ce ţi-a spus tata despre mine şi despre mama, pe la spatele nostru. Şi multe dintre ele pe merit. Recunosc că uneori sunt prea generoasă cu favorurile mele, dar un lucru îl ştiu sigur: că nu poate fi ceva rău să te dăruieşti bărbatului pe care îl iubeşti. În schimb este mare păcat să rămâi să putrezeşti aici, în Forest Crest. De aceea vreau să plec cât pot de repede din satul acesta uitat de lume şi te sfătuiesc să faci la fel. Mărită-te cu Grant Morgan. Îndrăznesc să cred că ai putea nimeri mult mai rău.

— Am avut impresia că nu prea vă agreaţi, i-a

spus Victoria. Cum de v-aţi schimbat părerea?

— Oh, eu tot nu-l plac, a asigurat-o râzând Vivien. Numai că... este evident că te iubeşte, altfel nu mi-ar fi cerut scuze într-un mod atât de ridicol doar pentru că tu i-ai cerut asta.

— Şi-a cerut scuze? a întrebat încântată Victoria. Chiar ţi-a spus că-i pare rău?

— Da. Mi-a mărturisit totul şi mi-a cerut să-l iert. Recunosc că mi-a făcut plăcere să-l aud bolborosind o scuză, numai pentru că tu îi ceruseşi asta. Eu m-aş mărita cu el dacă aş fi în locul tău, ca să nu-i frâng inima. Sau... A făcut o pauză, de parcă i-ar fi venit o altă idee. Sau ai putea veni cu mine! Am putea să mergem la Veneţia sau la Paris. Îţi dai seama cum vom atrage atenţia tuturor, cele două surori identice, atât de frumoase? Te pot învăţa tot ce ştiu despre bărbaţi şi... Doamne, ce apariţie!

Victoria şi-a privit sora şi a clătinat hotărâtă din cap.

— Nu.

— E o idee bună, să ştii. Păcat că ai atât de multe scrupule şi atât de puţină imaginaţie.

*

Pe foc clocotea un ghiveci din cartofi, fasole verde, ceapă şi verdeţuri tocate mărunt. Mirosul îmbietor umpluse casa şi ieşea prin ferestrele deschise. Victoria şi-a amintit de câte ori îi pregătise felul acela de mâncare tatălui ei şi a zâmbit. Tatăl ei nu fusese un mare iubitor de

mâncare, pe care o privea doar ca pe o necesitate. În rarele ocazii în care Victoria făcea câte o prăjitură cu prune gusta puţin, după care nu-i mai dădea deloc atenţie. Singurele dăţi în care savura mâncarea erau atunci când ea pregătea ghiveci de legume.

— Tată, a şoptit în timp ce împăturea haine şi le aşeza într-un cufăr vechi din piele. Sper să nu te superi că mă mărit cu un bărbat atât de diferit de tine. Grant era un bărbat eminamente fizic, cu mare poftă de viaţă. Nu ar fi ales niciodată să se ascundă de lume, aşa cum făcuse tatăl ei. Se confrunta mereu cu tot felul de probleme, adesea periculoase sau sordide. Văzuse tot ce era mai rău în oameni, în timp ce familia Devane preferase să rămână în contemplarea a tot ce era frumos. Şi totuşi… era sigură că tatăl ei l-ar fi plăcut pe Grant, la urma urmei, i-ar fi apreciat curajul cu care făcea faţă realităţilor.

Victoria s-a dus să amestece mâncarea şi a adăugat un strop de sare. S-a întors mai apoi la împachetat şi tocmai luase în mână un şal vechi când a auzit o bătaie în uşă. Casa a părut să se clatine sub lovitura puternică.

S-a dus să deschidă uşa şi a tresărit când l-a văzut în prag pe Grant. Era frumos, îmbrăcat într-o haină neagră, cu o vestă gri-argintie. Hainele aveau o croială simplă dar erau cusute impecabil, punându-i în evidenţă umerii largi. Personalitatea lui vibrantă a impresionat-o din nou… Era mare, părea periculos şi chiar uşor ieşit din minţi. Dar când s-a uitat în ochii lui nu a simţit nici urmă de

teamă, ci doar o dorinţă instinctivă de a-l săruta.

— Bună ziua, a spus trecându-şi mâna prin păr. Ştia că nu arăta prea minunat în rochia uzată, cu imprimeul şters, potrivită doar pentru grădinărit sau pentru curăţenie prin casă. I-a zâmbit larg, amânând momentul în care să se arunce în braţele lui. Ce cauţi aici?

— Ai lipsit prea mult, i-a şoptit el.

— Am convenit să stau o săptămână. Au trecut fix două zile şi jumătate.

— Mi s-a părut că a trecut un an.

Victoria s-a înfiorat de plăcere când el a luat-o pe după talie şi a tras-o lângă el.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, i-a mărturisit cu un zâmbet. Şi-a lipit obrazul fierbinte de palma lui.

— Unde este Vivien? a întrebat el.

— A plecat deja la Londra. S-a săturat de viaţa la ţară. Şi eu la fel. A făcut un gest spre cufărul pe jumătate plin şi spre teancul de haine împăturite de lângă el. Voiam să mă întorc mai curând, a recunoscut ea. Am constatat că nu aveam chiar atât de multe lucruri de sortat cum credeam.

— Şi logodna noastră? a întrebat-o hotărât. Ai un răspuns pentru mine?

— Da, i-a spus plină de emoţie. Da, vreau să mă mărit cu tine… dacă mă mai vrei.

— Pentru toată viaţa, i-a răspuns Grant privindu-i chipul surâzător.

A închis ochii când şi-a lipit gura de a ei, nu cu nerăbdarea la care se aşteptase, ci tandru, fără grabă, tăindu-i respiraţia. Buzele lui le mângâiau pe ale ei, uşor, în joacă, împărţind cu ea căldura şi

umezeala până când ea s-a ridicat pe vârfuri, căutând mai mult.

Brusc, Grant s-a desprins din sărut, râzând. Ochii lui verzi erau plini de căldură, de tandreţe.

— Într-o bună zi va trebui să te învăţ ce este răbdarea, i-a şoptit.

— De ce?

— Pentru că e mult mai bine când nu vrei totul deodată.

— Dar mie îmi place aşa, l-a provocat ea.

Grant a sărutat-o din nou, pe buze, pe bărbie, pe gât şi i-a murmurat dragostea lui în timp ce îi desfăcea rochia de muselină. Una din mâneci i-a alunecat de pe umăr, urmată de cealaltă, iar gura lui a călătorit pe pielea expusă acum privirii.

— Dacă ştiam că vii îmi puneam o rochie frumoasă şi panglici în păr...

— Te prefer fără vreo haină pe tine.

Ceea ce avea să se întâmple cât de curând, şi-a dat ea seama. Rochia i-a alunecat la podea.

— Hai în dormitor, i-a spus cu voce slabă.

— Nu încă. A mai murmurat ceva, grăbindu-se să-şi desfacă şliţul.

Spre mirarea ei, nu a aşezat-o pe podea ci a luat-o în braţe, făcând-o să-l cuprindă cu picioarele şi a lipit-o cu spatele de perete. A făcut ochii mari când i-a simţit sexul întărit atingând-o, testând-o, alunecând uşor înăuntrul ei. Oftând de plăcere, ea s-a prins cu putere de umerii lui, cufundându-şi degetele în materialul hainei. I se părea. straniu de erotic să fie complet goală, în timp ce el nu renunţase la hainele lui.

— Mă iubeşti? a întrebat-o el.

— Da. Oh, Grant... S-a arcuit şi a ţipat când plăcerea a cuprins-o în valuri dese.

— Te iubesc, i-a şoptit. Te iubesc...

Cuvintele ei l-au făcut să o pătrundă până la capăt, cu un geamăt. Toate simţurile i s-au diluat în eliberarea binecuvântată. A rămas nemişcat. Nu se îndura să se despartă de trupul cald de femeie.

— Victoria, a şoptit, sărutând-o apăsat pe buze în timp ce ea încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Acum să-ţi dau eu jos hainele, i-a spus începând să-i desfacă nodul cravatei.

Grant a râs şi a pus-o cu picioarele pe pământ, slăbind strânsoarea.

— Şi apoi?

Victoria i-a lăsat cravata să cadă pe podea şi şi-a lipit faţa de gâtul lui, savurând senzaţia dată de pielea sărată.

— Apoi îţi voi arăta din nou cât de mult te iubesc. S-a dat un pas înapoi şi i-a zâmbit plină de speranţă. Dacă mai eşti în stare.

El a sărutat-o iar:

— Nu sunt genul de bărbat care să dea înapoi de la o provocare.

— Da, ştiu. A izbucnit în râs când el a luat-o pe sus şi a dus-o în dormitor.

Epilog

Deşi Victoria avea impresia că îşi cunoştea bine soţul, în primele şase luni de căsătorie a făcut tot felul de descoperiri. Ascultase opinia generală,

cum că Morgan nu ea un bărbat uşor de domesticit, aşa că îşi jurase să-i dea toată libertatea de care avea nevoie. Hotărâse să nu-şi dea niciodată cu părerea în ce privea prietenii care-i ţineau companie. Dacă voia să-şi petreacă serile socializând, bând şi flecărind, fie. Dacă se lăsa atras în situaţii periculoase, nu avea să-l critice. La urma urmei, până să-l cunoască fusese un bărbat extrem de independent, aşa că nu avea sens să încerce să-i pună căpăstru. Şi nu voia ca el să o vadă ca pe o piatră de moară atârnată de gât.

Spre uimirea ei şi a celor care îl cunoşteau, Grant s-a adaptat imediat la viaţa de bărbat căsătorit, de parcă ar fi trăit aşa dintotdeauna. Şi-a asumat rolul de soţ cu uşurinţă şi plăcere, dovedind un devotament la care alte soţii nici nu îndrăzneau să viseze. În loc să bată tavernele cu prietenii lui, Grant prefera să-şi petreacă serile acasă, cu Victoria, cu o carte şi un pahar de vin în faţă. Citeau, discutau şi făceau dragoste până târziu în noapte.

Grant o lua cu el peste tot, la baluri, dineuri, serate muzicale, dar şi la curse sau la competiţii de box. O proteja dar nu o ţinea ascunsă. Cu el, Victoria vedea şi faţa frumoasă dar şi pe cea neplăcută a Londrei. O trata ca pe o parteneră, o companie plăcută, o iubită şi datorită lui viaţa ei era mai bogată şi mai alertă decât fusese vreodată la Forest Crest.

În serile în care rămâneau acasă. Victoria îl ajuta pe Grant să studieze şi să analizeze munţii de cărţi de drept pe care i le împrumutase sir Ross.

Grant găsea că munca de magistrat de poliţie era grea dar şi fascinantă, oferindu-i mai multe provocări decât cea de agent. Căpătase şi titlul onorific de cavaler şi se bucura de un statut social care îi depăşea cu mult celebritatea din trecut.

În ceea ce o privea, Victoria se străduia să-şi găsească locul în societatea londoneză, alegând cu grijă şi acceptând unele din invitaţiile venite cu zecile în fiecare săptămână. Se consulta cu arhitecţii despre cum avea să arate casa pe care Grant o construia pentru ei în Mayfair şi le cerea sfaturi noilor ei prietene. La scurt timp făcea deja parte din câteva organizaţii de binefacere.

— Numărul femeilor şi copiilor care au nevoie de ajutor este copleşitor, i-a spus Victoria lui Grant într-o seară, simţindu-se mai degrabă descurajată de ideea organizării unei serate caritabile. Chiar dacă eforturile noastre vor fi încununate de succes, vor avea parte de ajutor doar prea puţini dintre ei. Mă întreb de ce mai încercăm oare.

Grant o ţinea în braţe şi se juca cu părul ei. A sărutat-o pe frunte.

— Întotdeauna este mai bine să încerci, i-a şoptit. Şi eu mă simţeam la fel în trecut, mă întrebam de ce îmi risc viaţa să prind câte un ticălos când mai rămân liberi mulţi alţii.

— Şi cum de ai continuat?

El a ridicat din umeri.

— Îmi spuneam că atunci când ridic un infractor din stradă salvez o altă viaţă, în viitor. Şi orice om merită acest efort din partea mea, nu crezi?

Victoria i-a zâmbit şi l-a îmbrăţişat, plină de iubire.

— Ştiam eu, i-a şoptit cu buzele lipite de umăr. În adâncul inimii eşti un idealist.

— Te învăţ eu să nu mă mai jigneşti aşa, doamnă, a râs el şi a sărutat-o apăsat.

*

Absorbit de paginile dosarului anchetei de care se ocupa, Grant abia dacă a luat în seamă bătaia în uşa biroului său din Bow Street.

— Da, a spus posac, pentru că nu-i plăcea să fie întrerupt.

Uşa s-a crăpat puţin şi i-a văzut chipul doamnei Dobson.

— Ai o vizitatoare, domnule Grant. El s-a strâmbat în semn de răspuns.

— Ţi-am spus că nu primesc pe nimeni până la terminarea şedinţei de după-amiază.

— Ştiu, domnule… dar este vorba de lady Morgan.

S-a înviorat imediat. Victoria nu venea prea des în Bow street, ceea ce era un lucru bun, ţinând cont de numeroşii escroci şi criminali care se perindau pe acolo. Dar îi făcea plăcere să o vadă în miezul zilei.

— Pentru Dumnezeu, nu o lăsa să aştepte. Poftеşte-o imediat înăuntru.

Menajera a zâmbit şi a deschis larg uşa ca să o lase să intre. Era o apariţie luminoasă, mai ales în biroul acela sumbru. Purta o rochie de un roz pal,

din muselină, cu mâneci lungi care se terminau cu câte o fundă roz închis. Corsajul era lucrat din dantelă, cu şnururi din mătase care îi conturau linia apetisantă a sânilor. Grant s-a ridicat de pe scaun, a aşteptat ca doamna Dobson să se retragă şi şi-a luat soţia în braţe şi a sărutat-o.

— Exact ce aveam nevoie, i-a şoptit când buzele li s-au desprins. O femeie frumoasă care să mai alunge plictiseala.

— Sper că nu te-am întrerupt din ceva important, s-a scuzat ea.

— Nimic nu este la fel de important ca tine. S-a jucat cu panglica de la decolteu şi a sărutat-o jucăuş pe lobul urechii. Spune-mi ce te aduce aici, doamnă. Ai de făcut vreo plângere sau de anunţat vreo crimă?

Ea a râs.

— Nu chiar.

— Vrei să faci vreo mărturisire, să-mi dai vreo informaţie?

— Într-un fel.

El s-a aşezat şi a tras-o în poală. Ochii îi străluceau şmechereşte.

— Vreau să-mi faci o mărturisire completă.

— Grant, nu… a şoptit ea uitându-se alarmată spre uşă. Să nu intre cineva. Ce-ar zice dacă ne-ar vedea?

El şi-a strecurat mâna pe sub fusta ei şi s-a aventurat mai sus de genunchi.

— Că sunt un bărbat proaspăt însurat care are chef de soţia lui.

— Grant, l-a rugat ea îmbujorându-se.

— Tocmai când credeam că am reuşit să te dau pe brazdă… Bine. Încerc să mă abţin. Spune-mi de ce ai venit.

Victoria l-a luat de gât, devenind serioasă.

— Nu voiam să te deranjez, dar… azi am trimis după doctorul Linley.

— Linley, a repetat îngrijorat Grant.

Victoria a dat din cap.

— Nu m-am simţit în apele mele în ultimele zile dar nu am vrut să te îngrijorez, inutil, aşa că nu ţi-am spus nimic până azi, când… S-a oprit brusc pentru că el o strângea cu putere de genunchi, provocându-i o durere ascuţită. Grant! a exclamat ea uimită.

Inima lui bătea să-i sară din piept. Nu reuşea să vorbească de teamă.

— Victoria… a putut să spună. Eşti bolnavă?

— Oh, nu… Victoria a făcut o pauză, căutând un eufemism, dar nu a găsit niciunul. Sunt însărcinată, i-a spus mângâindu-l pe piept, încercând să-l liniştească. Nu trebuie să te îngrijorezi. Vom avea un copil.

S-a simţit uşurat. A tras-o mai aproape, şi-a cufundat faţa în decolteul ei şi a încercat să-şi controleze ritmul respiraţiei.

— Doamne, Victoria, a spus.

— Ce zici de faptul că familia noastră se va mări?

— Este un miracol. Şi-a lipit urechea de pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii şi şi-a spus că tot ce conta pentru el în acea lume era chiar acolo, în braţele lui.

— Un miracol destul de obişnuit, i-a răspuns ea zâmbind. Se întâmplă zi de zi, în orice familie.

— Nu şi în a mea. A dat-o puţin înapoi, încercând să şi-o imagineze cu pântecul umflat, purtând copilul lui. Cum te simţi? a adăugat, îngrijorat.

Victoria l-a mângâiat pe obraz.

— Nerăbdătoare, i-a răspuns. De-abia aştept să-mi ţin copilul în braţe.

*

S-a dovedit că un copil a ajuns în casa familiei Morgan mai devreme decât s-ar fi aşteptat oricine. La o lună de când aflaseră că era însărcinată, Victoria lua cina alături de Grant când au fost întrerupţi de doamna Buttons. Femeia avea o expresie stranie, aproape comică, ca şi cum nu-şi revenise încă dintr-un şoc.

— Lady Morgan, i-a spus menajera. Aţi primit un colet… din Italia.

— La ora aceasta? Victoria a schimbat o privire uimită cu soţul ei. Este probabil un cadou de la sora mea. Ce minunat! Au trecut câteva luni de când nu mai ştiu nimic de ea. Este şi vreo scrisoare?

— Da, dar…

— Te rog să-mi aduci acum scrisoarea şi să duci coletul în salon. Îl deschid după cină.

Înainte ca menajera să apuce să-i răspundă s-a auzit un sunet care aducea cu un mieunat… sau cu un plânset de copil.

Grant s-a ridicat de la masă şi s-a şters la gură cu un şervet.

— Nu cred că este un colet pe care să-l poţi lăsa în salon, a spus încet şi a ieşit, trecând pe lângă menajeră.

— Un copil? a spus Victoria, căutându-i privirea doamnei Buttons.

Menajera a dat din cap.

— Da, doamnă. A fost trimis din Italia împreună cu o bonă care nu ştie niciun cuvânt în engleză.

— Dumnezeule! Victoria s-a repezit după soţul ei, ghidându-se după sunete.

Câţiva servitori uimiţi se adunaseră deja în hol şi se uitau la femeia brunetă îmbrăcată ca o ţărancă, cu un şorţ aspru, gri. Era udă din cap şi până în picioare şi ţinea în braţe un ghemotoc, părând gata să izbucnească în lacrimi.

— Signora, a spus de îndată ce a apărut Victoria, după care a început să vorbească repede, de neînţeles.

Victoria i-a pus mâna pe umăr, încercând să o liniştească.

— Totul va fi bine, i-a spus, sperând ca fata să-i înţeleagă mai degrabă tonul decât cuvintele. Îţi mulţumesc că ne-ai adus copilul în siguranţă. Trebuie să fii flămândă şi obosită. S-a uitat la doamna Buttons, care i-a făcut imediat semn unei servitoare să-i pregătească o cameră. Victoria a făcut un gest spre copilul care plângea şi i-a zâmbit cu blândeţe fetei: Îmi dai voie?

Fata i-a întins imediat copilul, părând uşurată. Victoria l-a luat în braţe cu stângăcie, privindu-i

chipul încadrat de un păr roşu ca focul. Era fără îndoială copilul lui Vivien.

— Oh, creatură gingaşă, a murmurat neştiind dacă să râdă sau să plângă. Ce fetiţă frumoasă…

— Dă-mi-o mie, i-a spus Grant, apărând brusc lângă ea. Nu-i susţii bine capul.

I-a încredinţat lui copilul şi a luat scrisoarea udă pe care i-o întindea bona. Îi era adresată ei iar scrisul era cu siguranţă al lui Vivien. Încruntată, Victoria a rupt sigiliul şi a citit-o cu voce tare:

Dragă Victoria,

Aşa cum ţi-am promis, ţi-am trimis ţie copilul, pentru că acum sunt prea ocupată ca să mă pot ocupa de el. Dacă vrei, găseşte pe cineva care să aibă grijă de Isabella iar eu îţi voi înapoia toţi banii la întoarcerea mea în Anglia.

A ta, ca întotdeauna,

Vivien.

Victoria s-a întors spre soţul ei şi şi-a dat seama că fetiţa tăcuse privindu-i, fără să clipească măcar. O mânuţă îl prinsese de arătător, iar degetele minuscule i se albiseră de cât de tare îl strângea.

— Nu ştiam că ai experienţă cu copiii, i-a spus Victoria învăluindu-i pe cei doi într-un zâmbet.

Legănând uşor copila, Grant a vorbit încet:

— Nu am. Dar par să mă descurc de minune cu roşcatele.

— Aici sunt de acord cu tine. I-a mângâiat

părul roşu şi a murmurat: biata Isabella.

— Crezi că Vivien va mai veni vreodată după ea?

— Nu putem şti cu siguranţă, dar... Victoria a făcut o pauză şi s-a uitat în ochii soţului ei, căruia nu-i putea ascunde adevărul: nu. Nu va dori un copil în preajmă, un copil care să-i reamintească de anii care trec cu repeziciune. Şi nu şi-a dorit niciodată să fie mamă. Nu cred să mai vină vreodată după ea.

— Ce e de făcut atunci?

— Te-ar deranja dacă familia noastră s-ar mări ceva mai devreme?

Preţ de o clipă lui Grant i-a fost greu să conceapă că ar putea deveni de facto tatăl bastardului lui Vivien Duvall. Nu o plăcuse niciodată pe Vivien şi nu avea să o placă nici pe viitor. Dar când s-a uitat la feţişoara drăgălaşă nu a văzut în ea nicio asemănare cu Vivien. A văzut doar un copil vulnerabil şi inocent şi a simţit nevoia instinctivă de a-l proteja.

— Bănuiesc că nimeni nu ar avea grijă de ea ca noi, a murmurat, mai mult lui însuşi decât Victoriei.

Soţia lui s-a apropiat şi i-a cuprins talia cu braţul.

— Şi eu cred la fel. Oh, Grant, ştiam că nu mă vei refuza. S-a ridicat pe vârfuri să-l sărute. Nu mă dezamăgeşti niciodată, ştii asta.

I-au venit în minte câteva comentarii ironice dar când s-a uitat în ochii soţiei lui a simţit cum dragostea pentru ea îl învăluia şi nu a mai spus nimic.

— Niciodată, a repetat Victoria, susţinându-i privirea. Eu nu aş schimba nimic la tine. Te iubesc aşa cum eşti.

— Ei bine, doamna mea, de asta m-am însurat cu tine.

Sfârşit

Ea nu-și mai amintea cine era... O femeie se trezește în patul unui străin. Fusese salvată din apele înghețate ale Tamisei, după ce cineva a încercat să o omoare. Frumoasa femeie și-a pierdut memoria, și i se spune că este Vivien Rose Duvall, una dintre cele mai scandaloase frumuseți londoneze. Acum este luată sub aripa ocrotitoare a enigmaticului Grant Morgan. El este singurul bărbat în care are încredere. Viața ei este în mîinile lui. Dar în adîncul sufletului, ea știe că este altcineva, nu Vivien...

Grant Morgan era un bărbat vînat de o mulțime de femei... dar cea din brațele lui pare atît de inocentă, de vulnerabilă, încît se trezește vrăjit de ea. În timp ce dragostea lui pentru frumoasa misterioasă crește, el este hotărît să-i descopere toate secretele din trecut, să-i apere viața și să afle adevărul – indiferent care va fi acesta.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00